Unutulmaz Çocukları Yazar

ASHLEY POSTON

KİTAP KURDU VE ÇİRKİN

Bir Geekerella Masalı

YABANCI

BİRİNCİ KISIM

KÖTÜ ADAM

Amara'yı sertçe çenesinden tutup fısıldıyor, "Göreve önem veririm, prenses." Dudakları o kadar yakın ki Amara'nın nefesinin teklediği ânı hissedebiliyor. Adam parmağını Amara'nın yanağında, yıldız takımları gibi parıldayan çilleri üzerinde gezdirirken kız ürperiyor. "Ve sen yoluma çıkmayacaksın."

Prensese, dudaklarına doğru eğilirken, göğsüne batan sivri ucu hissedip hançere doğru bakıyor.

Amara gözlerini kısıyor. "Aptal değilim, Ambrose Sond ve ben de senin görevini tehlikeye atmana göz yummayacağım. Babam için çalıştığını biliyorum."

"Babanla *beraber* çalışıyorum. Arada fark var."

"Ben fark görmüyorum. Aynı kötülükten suçlusunuz."

Hançer göğsüne daha da batarken prensese doğru eğilip kızın derisindeki tuzlu teri ve barutun ardında bıraktığı partikülleri kokluyor. Tek bir hamleyle hançerin kalbini deleceğini bilmesine rağmen prensesi, onun kendini tanıdığından daha iyi tanıdığını düşünüyor.

"O zaman yeterince yakından bakmıyorsun," diye mırıldanıyor ve onu *Yıldızavcısı*'nın gözlem güvertesinde bir başına bırakarak ayrılıyor.

ROSIE

Ne zaman aşk hayatınızdan bir halt olmayacağını düşünseniz, benim adını bile bilmediğim bir oğlana âşık olduğumu hatırlayın yeter.

Şuna bir açıklık getirelim: Âşık olmak gibi bir *niyetim* yoktu. Âşık olmak da düşmek gibidir, siz farkına varmadan gerçekleşir. Bir şeye takılırdınız ve eğer benseniz, topuklu ayakkabınızın ayağınızdan fırlamasıyla ExcelsiCon Balosu'ndaki yabancı birine toslardınız ve yabancının elinde tuttuğu bir bardak neon sarısı Galaktik Twist punch'ı da... her yere dökülürdü.

Ardından da eteğinizin önü Galaktik Twist'ten çok, şey, *çişe* benzeyen yapışkan sarı Kool-Aid'le kaplanırdı ve etrafta tek bir tuvalet bile bulamazdınız. Tek bakışla, cosplayimin mahvolduğunu anlayabiliyordum. Diğer kişinin cosplayi de mahvolmuştu ama yoluna devam ederken bunu pek umursuyor gibi görünmüyordu.

Âşık olduğum kişi o *değildi*, bu arada.

O, sadece onunla tanışmama vesile olan kişiydi.

Suratımdaki şu aptal maske olmasaydı, yerde duran sahne kılıcını muhtemelen görebilirdim. Zaten kim dans pistinin ortasına bir sahne kılıcı bırakırdı ki?

Etrafıma kısaca göz gezdirdiğimde gördüğüm üzere, Electric Slide'a başlayan ve Cloud Strife cosplayi yapan birisi.

Topuklumu bulmak için döndüm, birileri onu tekmeleyip uzaklara göndermeden önce yerden aldım ve kıyafetimi kurtarabilir miyim diye bakmak için dans pistinden ayrıldım. Arkadaşlarımı bu kadar sevmeseydim, otel odamda kalır ve *The Great British Bake Off*'un tekrar bölümlerini seyrederdim. Ne yalan söyleyeyim, hâlâ bu olasılığı gözden geçirmiyor değildim.

Quinn'le Annie balonun bana iyi geleceğini söylemişlerdi. Geçen yaz yaşananları düşünmek yerine kafamı dağıtmama yardımcı olacağını söylemişlerdi. Demişlerdi ki... yani, o yalan söyleyen yalancıların beni otel odamdan çıkarmak için ne gibi yalanlar söylediklerinin bir önemi yoktu. Önemli olan şu evrensel soruydu:

Bir balodan ayrılmak için ne zaman *çok* erken sayılırdı?

"Büyüyü kaçırmak istemezsin, değil mi?" diye sormuştu Annie, beni odamdan çıkarıp asansörlere doğru çekerken. "Geçen sene Jessica Stone'un –*Amara'nın!*– bir yemek aracının üzerine çıkarak kız arkadaşına Romeo ile Juliet çekmesine tanık olduk. Ondan önceki sene de Darien –Darien *Freeman!* Carmindor'un *ta kendisi!*– Geekerella'ya olan ölümsüz aşkını ilan etti! Ya bu sene senin senense?"

Daha önce ExcelsiCon'a katılmamıştım –bana hep fazla büyük ve fazla gürültülü gelmişti– ama Quinn'le Annie'nin burada eğlenebildiğim kadar eğlenmemi istediklerini biliyordum çünkü geçen senem çok kötü geçmişti.

Çok ama çok kötü geçmişti hem de.

"Yani son baktığımda, Darien Freeman çoktan kapılmıştı," diye cevaplamıştım. "Jess Stone da öyle."

"Evet ama şu kocaman alana bir bak, Rosie." Quinn boş koluma girdi ve beni otuz kat aşağıda ExcelsiCon Balosu'nun başladığı salon balkonuna doğru götürdü. "Olasılıkların kokusunu alabiliyor musun?"

"Aldığım tek koku kusmuk ve fuar kokusu," diye cevapladım.

Yine de pes ettim çünkü baloda kendi Yakışıklı Prens'imi bulsam harika *olmaz* mıydı? İçimde bir romantik yattığını biliyorlardı –annem ben küçükken bana sağlıklı dozda masal ve romans

okutmuştu– ve insanlığın ürettiği her romantik komedi için ölüp bittiğimi de biliyorlardı, böylece beni Sonsuza Dek Mutlu Yaşadılar yalanlarıyla kandırdılar.

Ne de olsa, birileri romantik bir yerde âşık olacaksa, o kişi neden ben olmayacaktım ki? Neden bu sene o sene olmasındı? Neden göğsümdeki bu acıyı hafifletecek, akılda kalıcı bir şey yaşamayacaktım?

Yine de bana, *Otel odandan çıkma,* diyen içgüdümü dinlemeliydim. Çünkü Quinn ve Annie beni ExcelsiCon Balosu'na çekeleyeli daha beş dakika olmadan onları kalabalıkta kaybetmiştim.

O kadar *çok* insan vardı ki.

Onları aramaya çalıştım – havada süzülen, neon japon balıkları olarak giyindiklerinden ("Biz sana gülümseyen atıştırmalıklarız!" demişti Quinn göz kırparak) onları gözden kaçırmak zordu. Ben de gardırobumdan bulduklarımla, şey, bir gardırop cosplayi yapmıştım – göbeği açık sade bir tişört ile beyaz bir etek giymiş, boynuma da bir kurşun kalem asmıştım.

...Karanlığa sıkılan bir kurşun, anladınız mı?

Kimse anlamıyordu zaten.

Kendimi kaybetmem, Galaktik Twist'ini cosplayimin üzerine döken bir Nox Kralı'na toslamam ve baloyu terk etmem sadece birkaç dakika sürmüştü. Asansörlere dönüp hangi kat olduğuna bakmadan ilk bulduğuma atladım. Ne yazık ki beni sadece onuncu kata kadar çıkardı ve terle saç spreyi kokusundan kaçmak için kendimi zar zor dışarı attım.

Onuncu katın büyük kısmı, aşağıdaki kaosa tepeden bakan bir lobiden ibaretti. Burası en azından sessizdi. Aşağıdaki etrafı titreten bas sesi düşünülürse, beklediğimden daha da sessizdi aslında. Yakın zamanda o asansörlere tekrar bineceğimi sanmıyordum – az önce indiğim asansör on beşinci katta bozulmuşa benziyordu ve diğer ikisi de... yani, kibarca söylemek gerekirse, pek kullanılacak durumda değillerdi.

Ne güzel, belli ki odama dönmüyordum. Ve ıslak bir etekle kalakalmıştım.

Küçük bir balkona açılan bir kapı vardı ve oradan dışarı çıktım. Gece havası temiz ve ılıktı. Sinirlerimi yatıştırmak için temiz havayı derin derin içime çektim. Bahçe balkonunda sadece birkaç kişi vardı – köşede yiyişen, Pokémon olarak giyinmiş bir çift ve balkon korkuluğuna yaslanmış bir adam.

Ah, diye düşündüm, manzarayı seyretmek için ona arkadan yaklaşırken, *güzel bir kıçı varmış.*

Bunun bir önemi olduğundan değildi tabii. Korkuluğa yaslandım ve çatı lambasının loş ışığında kıyafetimin durumunu görmeye çalışıp buraya gelirken yol üzerindeki bir içki masasından arakladığım kâğıt mendillerle lekeleri kurulamaya başladım. Bir kez olsun, herkes aşağıda "The Imperial March"ın bir dubstep uyarlamasında dans ettiği için mutluydum çünkü burası çok güzel ve sessizdi – o kadar sessizdi ki kulaklarım çınlıyordu.

Eteğim mahvolmuştu, o kadarı belliydi. Sadece otel odama dönmek, bu topukluları ayağımdan çıkarmak ve fuar pisliğini üzerimden atmak için sıcak bir duş almak istiyordum. Bavulumda beni çağıran bir kitap vardı – yeni *Yıldızalanı: Rezonans* romanı.

Bu balkonda durup gecenin bir an önce sona ermesi için içimden dua etmektense can sıkıcı derecede nazik olan Carmindor'la galaksiyi kurtarmayı tercih ederdim.

"Karanlığa sıkılan bir kurşun, değil mi?"

Ses beni ürkütmüştü.

Kafamı kaldırıp adama baktım çünkü bana bunu soranın dilleriyle hokey oynayan çift olmadığı belliydi. Korkutucu derecede uzun boyluydu ama öte yandan ben de iki şeyle bilinirdim – inatçı olmak ve kısa boylu olmak. "Ne?" diye sordum.

Kıyafetimi işaret etti. Çok iyi hazırlanmış bir General Sond kostümü vardı ve onu tamamlayan sarı-beyaz uzun saçlar ile çarpık bir gülümsemeye sahipti, ayrıca yüzündeki maske, tam da onu çekici ve kesinlikle tanınmaz kılacak kadarını kapatıyordu. "Cosplayin," diye devam etti. Tuhaf bir aksanı vardı. Bir türlü çıkaramıyordum ama televizyonda Amerikan olmadıkları gün gibi ortada olan oyuncuların bazen kullandığı sahte Amerikan aksan-

larına benziyordu. Fazla yerli, fazla temizdi. "Karanlığa sıkılan kurşun?"

Başımı öne eğip kostümüme baktım. "*Teknik olarak, Yıldızalanı*'nın genişletilmiş evreninin otuz yedinci kitabı olan, Almira Ender'ın *Karanlığa Sıkılan Bir Kurşun* kitabı olarak cosplay yapıyorum."

Maskesinin üzerindeki kaşları havaya kalktı. "Ah, peki, hatamı anladım."

"Pek bilinmez zaten," diye ekledim hemen.

"Ah, şimdi görüyorum," diye cevapladı, başını yana eğerek. Eteğimin kenarını işaret etti. "En alttaki küçük *Yıldızalanı* logosu. Güzel bir dokunuş olmuş."

"Öyle mi dersin?"

"Elbette. Üzerine kafa yormuşsun."

"Güzel bir kostüme verecek param yoktu," diye cevapladım, adamın üzerindeki çok ama *çok* kaliteli kostümü işaret ederek, sonra da hatamı fark ettim. "Ah, Tanrım, hakaret ediyormuşum gibi oldu! Yemin ederim, öyle bir niyetim yoktu. Yani, üniversite için para biriktirdiğimden..." Kendimi zar zor susturdum, geri-ldiğimde çenem düşerdi.

"Hayır, hayır, hiç de hakaret olarak almamıştım!" dedi, gerçi sesi kahkahasını zor tuttuğunu ele veriyordu. Bana doğru eğildi –sadece birazcık– ve fısıldadı, "Sana bir sır vereyim mi? Bu kostüm bana ait değil. İş kıyafetim bu, o yüzden bu gecelik ödünç almama izin verdiler."

"Sadece bu gecelik mi?"

"Yani, bu hafta sonu için."

"Sond gibi giyinmen gerekiyorsa, oldukça havalı bir işin olmalı."

Tekrar gülümsedi. "Evet. Pekâlâ, sen de insanlardan kaçmak için mi buraya geldin?"

"Kulağa çok sıkıcı geleceğimi biliyorum ama partilerle pek aram yoktur," dedim.

"Kulağa gerçekten *sıkıcı* geliyor."

"Hey!"

"Sana katılıyordum!" Güldü. "Ben başka bir şey bilmem. Partiler, insanlarla kaynaşmak, gürültülü müzik ve bir sürü insan. Kendimi kaybedebileceğim bir yer."

"Evet, o histen nefret ediyorum."

"Ben bayılıyorum," diye cevapladı gözlerini kapatarak. "Görünmez olmak gibi."

Ne diyeceğimi bilemedim ama uzanıp omzuna dokunmak istedim. Birbirimizi doğru düzgün tanımıyorduk ama bana, daha önce başka kimseye söylemediği bir şeyi itiraf etmiş gibi hissettmiştim. O da bunu fark etmiş olacaktı ki omuzları kaskatı kesildi. Elimi yanımda tutmak için çabaladım.

"Sen kendini nerede evinde hissediyorsun?" diye sordu.

Bir omzumu silktim. Kendimi nerede evimde hissediyordum? Adamı korkutacaksam, en sıkıcı yanlarımı önden sıralayabilirdim. "Küçük bir kasabada ve güneş ışığı pencereden tam doğru açıyla girdiği için içerisinin altın rengine bürünüp yumuşak bir hâl aldığı bir kütüphanede..." Cümlemi tamamlayamadım çünkü uzun zamandır bunu düşünmemiştim. Cenazeden beri. "Annem eskiden bunlara altın akşamlar derdi."

"Kulağa büyülü geliyor."

"Öyle. Ziyarete gelmelisin. Belki seni sıcak çikolata ve iyi bir kitapla karanlık tarafa çekebilirim."

Gülümsedi ve dudaklarının kenarlarında gizlenen leziz bir şey vardı. "Bu bir meydan okumaya benziyor."

Pervasız gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek, "Ah, hayır," diye cevapladım ve onu kucağında en sevdiğim kitapla bir berjer koltuğa kıvrılmış, belli bir altın rengi ışığın içinde hayal ettim. "Bu bir söz."

"O zaman sabırsızlıkla bekliyorum," dedi samimiyetle. Sonra gözleri arkamdaki bir şeye odaklandı ve ben tam arkama dönmeye başlarken konuştu, "Bu biraz hadsizce gelebilir ama yürüyüşe çıkmak ister misin? Benimle?" Elini uzattı.

Geceyi dans ederek geçiren Quinn'le Annie'yi, otel odamda

beni bekleyen kitabımı ve bu yaşananların ne kadar ihtimal dışı olduğunu düşündüm ve hayatımda ilk defa...

O düşünceleri bir kenara ittim.

Elini tuttum çünkü bu an rüzgâra karışan bir karahindiba kadar yumuşaktı – bir an için Atlanta sokaklarında yürüyor ve Waffle House'ta bir şeyler yiyor, güneş doğana ve aşağıdaki cosplayciler yorgun argın evlerine dönmeye başlayana kadar otellerden birinin çatısında konuşuyorduk, bu anı o kadar canlıydı ki şu anda bile adamın parfümünün tuhaf kokusunu alabiliyordum, meşeyle karışık lavanta ve sonra, eh...

Gitmişti. Gitmişti. Gitmişti. Gitmişti. Gitmişti. Gitmişti.

Gitmiş olmasına rağmen ve üzerinden geçen bir ayda onu şimdiye çoktan unutmuş olmam gerekirken, çalıştığım Food Lion marketinde matematik hocamın jumbo boy prezervatiflerini kasadan geçirdiğim sırada onu hâlâ aklımdan çıkaramıyordum. Ne kadar tuttuğunu okurken hocamla göz teması kurmamaya çalıştım, o da aynı şekilde göz temasından kaçınarak ödemeyi yaptı. Cilalanmış iskarpinlerinin izin verdiği hızda marketten ayrıldı.

Burnumun kemerini ovaladım. Aldığım asgari ücret, bundan sonra ihtiyaç duyacağım yılların terapisini karşılamaya yetmeyecekti.

Belki bunun bir kısmından –herhangi bir kısmından– son bir haftadır yazmaya çalışıp beceremediğim üniversite başvuru mektubumda bahsedebilirdim ama hangi üniversite, abayı yakmış bir aptalın matematik hocasının prezervatiflerini kasadan geçirmesini okumak isterdi ki? Tabii, bununla okula kesin kabul edilirdim.

Birden kasaların öteki ucundan, "Düştü! *Düştü!*" diye seslendi Annie ve kendi kasasının üzerinden atlayıp yanıma doğru kaydı.

Ne çabuk?

Her forumdaki her dedikodu, saat altıda düşeceğini söylüyordu – kasanın saatine baktım. Aa, altı olmuştu. Hemen kasamı ki-

litledim ki müdür mesai saatleri içinde kaytardığım için kızmasın –teknik olarak moladaydım!– ve sırada iki kişi olsa da kasanın ışığını söndürdüm.

"Hey!" diye bağırdı müşterilerden biri.

"Üç dakika!" diye cevapladım.

"Bu *hayatımızı değiştirecek*!" diye ekledi Annie, telefonunun ekranını ikimizin de görebileceği bir şekilde tutarak. Kulaklıklarından birini kendi kulağına takıp diğerini de bana uzatırken tavandaki halojen lambaların ışıltısı koruyucu camın kenarlarından yansıyordu.

Fragman oynamaya başladı.

Karanlık. Sonra, bir ses – yere çarpan bir şeyin gürültüsü. Sivri, tiz, istikrarlı.

Bu Aralık'ta...

Daha eylül ayındaydık ve aralığa bir asır varmış gibi geliyordu. Bir buçuk senedir devam filmini bekliyorduk –*Bir! Buçuk! Senedir!*– ve kasılan midem bunu artık kaldıramıyordu.

Yıldızalanı'nın tatlı, alçak borazanının üzerinde yumuşak, istikrarlı bir müzik çalıyordu.

Yazı yavaşça kayboldu ve ekranda, Nox Mahkemesi önünde diz çöken Carmindor belirdi. Dudağı patlamıştı ve kaşının üzerinde bir kesik vardı. İşkence görmüşe benziyordu ve kolları arkadan sıkıca bağlanmıştı. Dağınık saçları gözlerine gölge düşürüyordu.

"Prens Carmindor, seni suçlu buluyoruz," dedi yumuşak, derin bir ses.

Mahkemenin diğer katılımcıları, İmparatorluk'un farklı bölgelerinden, uzaklardaki kolonilerden gelen elçiler ve Federasyon'dan gelen temsilciler soluk tonlardaki resmî kıyafetlerini kuşanmışlardı. Yüzleri ciddiydi. Mahkemenin baş kısmında, Nox İmparatorluğu'nun yöneticisinin oturduğu taht vardı ama boştu.

"İmparatorluk'a karşı komplo kurmaktan suçlu bulundun," dedi aynı ses. "İhanetten."

Hızlıca ilk filmden sahneler geçti – *Prospero*'nun dümenindeki Carmindor, onun yanında yüzlerinde cüretkâr bir ifadeyle duran Euci ile Zorine, Ziondur'da Nox Kralı'yla Carmindor arasında gerçekleşen dövüş, Amara'nın Carmindor'a veda edip onu köprüye kilitleyişi...

"Ama en çok da," diye mırladı ses ve altın ile beyazlar içindeki, saçları uzun ve dalgalı, bir güneş tanrısı gibi görünen bir adamın bulanık görüntüsü yavaşça netleşti. Parlak mavi gözler, sarı-beyaz saçlar, köşeli bir yüz ve sivri bir burun, üniformasının kor gibi ışıldayan ucu. Bir ürperti omurgamı ele geçirdi. "Seni prensesimizi, ışığımızı –Amara'mızı– öldürmekten suçlu buluyoruz."

Amara'nın gemisi Kara Nebula'ya daldı, gülümsemesi, dudakları hiçbir ses olmadan "*ah'blen*"e şüpheli derecede benzeyen kelimeler söylüyordu...

Bir el Carmindor'un saçlarını kavrayıp başını geriye çekti. Bir çift dudak kulaklarına yaklaştı ve General Sond'un kâhinlere yaraşır sesi, "Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek, prensçik," dedi.

Annie nefesini tutarak bir elini ağzına götürdü. Çünkü Carmindor'un gözleri – onun gözleri beyni yıkanmış askerlerinki gibi soluk, donuk bir beyazdı. Müzik –kesik kesik gelen ses– daha da yükseldi. Bir cenaze marşının davulları, bir yırtıcının yaklaştığını haber veren bir ses, dünyanın sonunun geri sayımı gibiydi.

Ekran bir kez daha karardı ve bir sonraki notada – topukları zeminde takırdayan, iki cilalı siyah bot. Mavinin en kusursuz tonundaki uzun bir üniforma ceketinin salınışı. Parlak kırmızı –bir süpernova kadar kırmızı– saçların anlık bir görüntüsü. Altın bir tacın parıltısı.

Annie bileğimi sertçe kavrayıp sıktı. Biliyorum – *Biliyorum*.

Bu oydu.

Tahta doğru ilerlerken kamera etrafında dönüp önce hışırdayan Federasyon ceketini, ardından omzundaki altın yıldızları, en son da yüzünü gösterdi. Farklı olduğunu yüzünden anlayabiliyordunuz. Artık kendini Kara Nebula'ya feda eden prensesle aynı kişi olmadığını. O yeni biriydi, tahmin edilemez ve imkânsız.

Olasılıksız bir evrenden dönmüş olduğunu görmek kalbimin küt küt atmaya başlamasına neden oldu ve gözlerim yaşardı.

Çünkü bir kez olsun, ölüm kati değildi.

Bir kez olsun, bir kez olsun, aşk yeterliydi.

Ve Amara'nın ağzının sol kısmı kıvrıldı.

Ekran karardı – sonra da *Yıldızalanı*'nın coşkulu müziği kulaklarımızı doldururken ekranda filmin ismi belirdi:

YILDIZALANI: REZONANS

Sonra da fragman sona erdi.

Boş ekrana bakmaya devam ettik. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bu gerçekti. Bu yaşanıyordu. Ve Amara dönmüştü – *Amara'mız.*

Nihayet Annie fısıldadı. "Sa-sanırım bir kadın olsam da şeyim kalktı..."

"Öhöm."

Annie ve ben müdürümüz Bay Jason'ın sesiyle arkamıza döndük. Suratı kıpkırmızıydı ve kollarını kavuşturmuş, kasalarımızın arasında dikiliyordu. Annie hemen kulağımdaki kulaklığı çekip aldı, kabloyu doladı ve telefonunu önlüğünün cebine sokuşturdu.

"Bu akşam ikinizi bir daha telefonlarınızla oynarken görürsem..." diye uyardı, parmağını bize doğru sallayarak, "o zaman ben... ben..."

Eyvah, o kadar kızmış durumdaydı ki kelimeleri kifayetsiz kalmıştı.

"Oynamayız, kusura bakmayın, efendim," dedi Annie ve Bay Jason ona pek inanmadan başını sallayıp ofisine doğru döndü.

Rahatlayarak iç geçirdim.

Annie sadece ağzını hareket ettirerek, *Üf,* dedi.

Katılıyordum. Bu akşam müdürün keyfinin yerinde olduğu söylenemezdi. Şansımızı zorlamamalıydık. Bay Jason'ın iki ruh hâli vardı: avare ve dallama. Şu anda sonuna kadar dallama modundaydı.

Bekleyen müşterilerle ilgilendikten sonra reyonlarımı düzenleyip park yerindeki alışveriş arabalarını toplamaya gittim. Dışarıda beni çağıran bir oyuncak kapma makinesi bulunuyordu ve cebimde de onu deneyecek kadar şanslı hissettiren bir çeyreklik vardı.

"Tekrar mı deneyeceksin?" diye seslendi Annie, otomatik kapılara yöneldiğimi görünce.

"O fragmandan sonra kendimi şanslı hissediyorum," diye cevapladım başparmağımla çeyrekliği çevirirken ve sıcak eylül akşamına adım attım.

Market arabalarının bulunduğu yerde, içinde televizyon dizisindeki eski karakterlerin bulunduğu bir *Yıldızalanı* oyuncak kapma makinesi bulunuyordu, gerçi Amara'nın Natalia Ford'la alakası bile yoktu. Bedenini saran açık saçık bir elbise giyiyor, elinde de bir tabanca tutuyordu ve Prenses Amara bunu görse, bütün makineyi yakıp kül ederdi. En azından Carmindor'la diğer altı koleksiyonluk oyuncak gerçek karakterlere biraz olsun benziyordu, gerçi o kadar çok Carmindor'um vardı ki onların hepsini eritip yarın bir gün balta fırlatmaya başlarsam hedef olarak kullanabileceğim gerçek boyutta bir Carmindor yapabilirdim.

Ama belki bugün bir Sond yakalardım.

Çeyrekliği *Yıldızalanı* oyuncak makinesine attım. Bir oyuncak yuvarlandı ve onu metal ağızdan alıp salladım. Çıkardığı *ses* Carmindor gibi değildi. Belki Amara? Euci?

Öf, yeteri kadar Euci'm de vardı.

Yumurtanın dışında, YILDIZLARA BAK VE KADERİNİ BELİRLE! yazıyordu.

Evrenin dengesini bozup yumurtayı açarak geleceğimde ne olduğunu öğrense miydim?

Tam açacaktım ki biri adımı seslendi. Yani sanki parkın öte tarafından değil ama bayağı... bir megafonla bana sesleniyordu.

Başını kaldırdım.

Ve betim benzim attı.

Ah, *hayır*.

Garrett Taylor, bir karaoke makinesiyle birlikte Ford kamyonetinin kasasında dikiliyordu. Çamurlu siyah kamyonetinin camında, dramatik bir şekilde, üzerinde YUVAYA DÖNÜŞ BALOSU? yazan bir pankart açılmıştı.

Hay lanet...

Ah.

Ah İsa Meryem Ana Aziraphale Crowley.

Şu anda neler yaşandığının farkındalığı, hipersürücüden çıkan *Prospero* gibi bana tosladı. Ve kaçacak zamanım yoktu.

"Rosie Thorne," diye kahramanca konuşmaya başladı Garrett, çıtçıtlı şapkasını geriye çevirirken. Çikolata kahvesi saçları, şapkanın arkadaki deliğinden çıkıyor, yanlardan da kulaklarına kadar iniyordu. Sol kulağında gümüş bir küpe parlıyordu. "Sen ve ben, zaman kadar eski bir hikâyeyiz," dedi mikrofona, zeki ve komik olmaya çalışarak.

Bu iki özelliğe de sahip değildi ve tüm bu olanlar, yüzde yüz on *utanç vericiydi.*

Park yerindeki arabalar bekleyebilirdi. Pişman olacağım bir şeyler yaşanmadan markete geri dönmeye çalıştım.

"Rosie!" diye seslendi arkamdan, kamyonetin kasasından atladı ve önümü kesmek için koşturdu. Başardı da. Ucu ucuna. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, kocaman YUVAYA DÖNÜŞ BALOSU? pankartını işaret ederek. Arkadaşları da onun peşinden pahalı GoPro'larıyla geliyorlardı ve kameraların ufak bombeli gözlerinin yavaşça ruhumu emdiğini hissedebiliyordum.

YouTube'da bir videosu viral olduğundan beri ona *katlanamıyordum.* Öncesinde makul biriydi ama şimdi iyice çekilmez olmuştu. Yaptığı her şey videoya çekilip internete yüklenmek zorundaydı.

"Garrett," dedim, GoPro'lar yüzümü çekmesinler diye ellerini kaldırarak, "gururum okşandı ama..."

Kameraları engellemek için kullandığım elimi yakalayıp sıktı. "Hemen cevap verme! Üzerine biraz düşün, olur mu?"

"*Düşündüm* zaten–"

"Rosie, seninle bir ekip olduğumuzu ikimiz de bal gibi biliyoruz! İlkokulu hatırlıyor musun? En iyi Red Rover* çifti bizdik."

"Soyadlarımız yakın olduğu için yan yana durmamız gerekiyordu..."

"Sonra ortaokulda, en iyi İngilizce projelerini biz yapardık."

Elimi çekerek kurtarmaya çalıştım. "Bütün işi ben yapıyordum!"

"Ve lise senin için zorlu geçtiği için üzgünüm. Annen öldüğünden ve onun hastane masraflarını karşıladığınız için daha kötü bir apartmana taşındığınızdan beri..."

Bunların hepsi, bahsini açtığında tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Bunları söylemeye hakkı yoktu – o kadar. Özellikle de kameralar önünde.

"...ama son Yuvaya Dönüş Balo'nu olabildiğince büyülü hâle getirmek istiyorum. Tamam mı? Eskiden parkta dediklerimi hatırlıyor musun? Sana bakacağımı söylemiştim."

"Benim yardıma ihtiyacım yok, Garrett," diye patladım, nihayet elimi de kurtarmayı başararak. "Yaptığın bu mu? 'Ah, zavallı Rosie, kötü zamanlar geçirdi...'"

"Bir şey ifade edecekse, çok da güzelsin," diye ekledi ve iki arkadaşı yüzlerini buruşturdu. Yaptığı hatayı bir saniye geç fark etti çünkü markete giden yolu çoktan yarılamıştım.

"Çok naziksin be, Garrett," dedim ona omzumun üstünden, becerebildiğim en vıcık vıcık tatlı sesle. "Sana layık değilim."

Markete girdim ve Garrett'ın göremeyeceği bir yere gelir gelmez bir sıra alışveriş arabasının arkasına sinip, kamyonetine dönen ve arkadaşlarına kaydı kesmelerini söyleyen Garrett'ı seyrettim. Ardından kamyonetine atlayıp YUVAYA DÖNÜŞ BALOSU? pankartını ayakkabının tekine yapışmış bir tuvalet kâğıdı gibi dalgalandırarak gittiler.

Quinn'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

---

* Red Rover, kökeni 19. yüzyıla dayanan ve iki takım hâlinde oynanan bir çocuk oyunudur. –*çn*

ROSIE (18:16)
— AZ ÖNCE NE OLDUĞUNA İNANAMAYACAKSIN.

QUINN (18:16)
— Hayda, Annie yine bir şişe kombucha mı gömdü?

ROSIE (18:17)
— Hayır, ama

"*Rosie!*" diye tısladığını duydum Annie'nin ve kafamı kaldırıp baktığımda, kasasından telefonumu kapatmamı işaret ettiğini gördüm. Ama telefonla konuşmuyor…

İnterkom ciyakladı ve müdürümün yorgun sesi, "Rosie Thorne, lütfen ofisime gel. *Derhal*," dedi.

Siktir.

Annie derin derin iç geçirdi.

Yaltaklanma zamanı gelmişti sanırım. Keyifsizce ayağa kalkıp iş kıyafetlerimi ellerimle düzelttim –birilerinin yerleri silmesi lazımdı– ve marketin arka tarafına yöneldim. Müdürün ofisi marketin sol arka köşesinde, donmuş yiyecekler ile et reyonunun arasındaydı, o yüzden hep donmuş tavuk ve enginar kokardı. Kafamı uzatmadan önce metal kapıyı tıklattım. Bay Jason uyduruk bir masanın arkasına oturmuş, üzerinde gülen surat bulunan bir stres topunu hışımla sıkıyordu. İçeri girmemi işaret etti ve kapıyı arkamdan nazikçe kapattım.

"Açıklamama izin verin," diye konuşmaya başladım ama elini kaldırınca hemen sustum.

Uzunca bir süre hiçbir şey söylemedi. Bay Jason, hayatında yaptığı hataları kendine hatırlatmak için senaryo diplomasını masasının arkasına asan tiplerdendi, şimdiyse L.A.'de ödüllü bir senarist olmak varken hiçliğin ortasında küçük bir marketin müdürüydü. Belki bir zamanlar gür siyah saçları vardı ama kelleşmeye başlayınca onları kısa kestirmeye başlamıştı. Bir de şu

pornocu bıyığını kesse diyordum içimden ama insan her zaman istediklerini elde edemiyordu.

"Ben sana ne dedim," dedi kısık sesle, "telefon kullanmak hakkında?"

"Bakın, park yerindeyken..."

"Bu üçüncü uyarın, Rosie," diye lafımı böldü.

Anlamaz gözlerle ona baktım. "Üçüncü mü? Ama bu doğru olamaz."

Masasındaki dosya klasörünü açtı –orada olduğunu fark etmediğim bir klasör– ve ayrıntılı notları okumaya başladı. "İlk uyarın geçen yazdı, Travis Richardson'a ortaparmak gösterip, 'Üstüne otur ve etrafında dön,' –senin kelimelerin bunlar– demiştin."

"Onun çıkma teklifini kabul etmemiştim, o da bana yedi kediyle beraber yalnız öleceğimi söylemişti!"

Devam etti, "İkinci uyarın da geçtiğimiz ilkbahardı, donmuş et reyonunun ortasında bir TikTok çekmiştin, şarkı da..."

"*Yıldızaları*'nın kapanış şarkısı 'Onu Sevemeyecek Olursam'dı, evet, onu hatırlıyorum," diye mırıldandım kendi kendime. "Ama o da viral oldu! Yani tamam, birkaç kötü şey yaptım ama iyi bir çalışanım! Ayın elemanı da oldum!" diye ekledim ve elimi arkamdaki duvarda asılı olan fotoğraflara doğru salladım.

Bay Jason klasörü kapattı ve bana yorgun gözlerle baktı. "Dinle, Rosie. Annen olmadan hayatının zor olduğunu anlayabiliyorum."

Kelimeler, gövdemi delen kılıçlar gibiydi. İstemsizce yumruklarımı sıktım.

"Zor olmalı," diye konuşmaya devam etti, neler yaşadığımı anlayabiliyormuş gibi, yüreğinin bir parçasının koparılmasının nasıl bir şey olduğunu bilebilirmiş gibi, "ve terapi kitaplarında, olumsuzluklarını dışa vurmanın iyileşme sürecinin bir parçası olabileceğini de okudum ama..."

"Hiçbir şeyi dışa vurduğum yok!" diye lafını bölüp ayağa fırladım ama gözlerinde acıyan bir bakışla bana bakmakla yetindi.

Öğretmenlerin, komşuların, sınıf arkadaşlarımın ve yabancıların gözlerinde gördüğüm aynı bakıştı bu.

Ve içimdeki bir şey kırıldı. Parçalandı. İkiye bölündü.

İsimliği kavradım, çengelini açtım ve masaya vurdum. "İşi bırakıyorum."

"Rosie!" diye ayağa kalktı. "Bunu konuşabiliriz..."

Kendimi yürümeye zorladım ve ofisten çıktım, öfke damarlarımda alev gibi akıyordu. Dolaplardan çantamı aldım ve ardıma bakmadım.

Ben ön kapıdan dışarı çıkarken Annie kafasını telefonundan kaldırdı, benim aksime telefonunu tezgâhın altına gizlemeyi akıl etmişti. "...Rosie?"

Onun için durmadım. Gözlerim yaşlarla yanıyordu çünkü bana o şekilde bakmaya cüret etmişti. Annem öldü. Evet, böyle bir şey oldu. Evet, çok kötüydü. Evet, göğsümde, annemin olması gereken yerde bir delik vardı ama annem yokken orası tabii ki boş olacaktı.

Anlıyordum.

Sadece insanların bana böyle bakmasından nefret ediyordum. O acıyan bakışlar. Gözlerindeki üzüntünün ardında, *Benim başıma değil de onun başına geldiği için şanslıyım*, diye düşündükleri belli olan bakışlar.

"Rosie," diye seslendi Annie ama ben çoktan marketten çıkmıştım.

"Yarın okulda görüşürüz," dedim otomatik kapılar ardımdan kapanırken. O kadar öfkeliydim ki hardal sarısı külüstür hatchback'ime binip emniyet kemerimi takana kadar yavaşlamadım.

Nihayet sessizlik.

Direksiyonu kavrayıp uzun uzun nefes alıp verirken ellerim hâlâ titriyordu. Terapistimin, dünyanın kontrolden çıktığını hissettiğimde alıp vermemi söylediği türden nefesler. Ben iyiydim. Her şey yolundaydı.

Her şey yoluna *girecekti*.

İşte o zaman, tüm bu fiyasko başladığında cebime sokuşturduğum oyuncak yumurtayı hatırladım. Çıkarıp bir kez daha salladım.

Lütfen, lütfen bir Sond olsun.

Yumurtayı açtım.

İçinden ufak bir plastik figür düştü. Sarı-beyaz saçlar ve mor bir üniforma. Ufacık General Sond'umu kavrayıp balkondaki oğlanı hatırlarken kendi kendime sırıttım. O çocuk bana ben bozukmuşum gibi, tamir edilemeyecek bir şeymişim gibi bakmamıştı. Keşke ismini öğrenseydim. Keşke onu daha fazla sıkıştırsaydım ki aslında ismini tekrar tekrar da sormuştum...

Ve her seferinde bana gülümseyip, "Tahmin etmelisin," demişti.

"Bu adil değil, hiç ipucu vermiyorsun! Peki, ben de sana kendi ismimi söylemem. Sen de tahmin edeceksin."

Kıkırdamıştı. "Kaç tahmin hakkım var?"

"Sabaha kadar," diye karar vermiştim.

"Sabaha kadar," diye kabul etmişti o da.

Keşke geriye dönüp o geceyi sonsuza dek yaşayabilseydim. Ama... benim ne dilediğimin bir önemi yoktu çünkü o gece sona ermişti ve o oğlan gibi bir an oradaydı – sonra, sabahleyin, gitmişti.

VANCE

"Şunun sesini kısar mısın? Berbat bir migrenim var," diye mırıldandım, Elias'ın bir *playback* yarışması izlediği oturma odasından geçerken. Buzdolabından bir şişe su aldım, kapağını açıp yarısını diktim. Serin plastiği alnıma dayadım ama baş ağrımı hafifletmeye yardımcı olmadı. "Evde ağrı kesici var mı?"

Elias mutfağa bakabilmek için başını arkaya doğru eğdi. "Soldaki dolabın alt çekmecesine baksana."

Hafif ilaçlar buldum ama hiç yoktan iyiydi. Bir yudum suyla hapı yuttum ve buzdolabının üzerindeki paketten bir bisküvi aldım.

"Aa, gel gel. Sanırım sıra Darien'da," diye seslendi Elias.

Şu anda görmek istediğim *son* şey *Yıldızaları*'nda başrolü paylaştığım kişiydi ama televizyon hoparlörlerinden David Bowie'nin sesini duyduğum için usulca oturma odasına geçtim.

Darien Freeman, canlı yayında, "Do You Know the Babe" şarkısını söylermiş gibi yaparken, "Tanrı aşkına," diye mırıldandım ağız dolusu bisküviyle.

Başka zaman olsa, kendisini milyonların önünde rezil ettiği için gülmekten karnıma ağrılar girerdi ama step dansı yapmaya başladığı sırada neredeyse bisküvi boğazıma kaçıyordu.

Elias, durumdan hiç etkilenmemişçesine, "Düşünsene, bu sen olabilirdin," diye yorumda bulunurken, Darien Freeman'ın *Labirent*'teki Goblin Kral'ın seksi bir Cadılar Bayramı versiyonu olarak giyinmiş hâli –parıltılı bir dansçı mayosu, file çoraplar ile heyecan verici bir sarı peruk– ömrümün sonuna dek beynime kazınmıştı.

Bir tren kazasını yavaş çekimde izlemek gibi bir şeydi. Işıklar yandı ve Darien bir binici kırbacı çıkarıp kendi kalçasına indirdi.

Öte yandan kalabalık seyirci grubu coştukça coşuyordu. Üzerlerinde BENİMLE WABBA WABBA YAPMAK İSTER MİSİN?, AMARA'YI SEN KURTARDIN!, BEN BEKÂRIM VE SENİ SEVİYORUM, DARECİĞİM! yazan pankartlar sallıyorlardı. Açıkçası aralarında buzlanması gerekenler de vardı. Şarkı sona ererken bacaklarını yüz seksen derece açarak yere oturdu ve seyirciler aklını yitirdi.

Eh, *bu* performans kesinlikle Tom Holland'ınkiyle yarışırdı.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim çünkü migrenim izlediklerim yüzünden daha da azmıştı ama ağzım bunları söylerken bir yandan da bir bacağımı koltuktan sarkıtıp Elias'ın yanındaki yastıkların üzerinde oturdum. Konforlu mavi bornozunu giymiş, L koltuğun köşesine kıvrılmıştı ve ıslak koyu renk saçları boynuna doğru kıvrılıyordu. O üvey babamın amcası, benim de vasimdi – birçok çeşitli sebepten ötürü.

Alman kurdum Sansa da koltuğun öteki tarafına uzanmıştı. Sadece kendisinin duyabildiği bir şeye havladı.

"Şşt, Sansa, bir aptalı doğal ortamında seyrediyoruz," dedim ona, Elias da burnundan nefes vererek güldü.

Ekranda, iki jüri üyesi Darien'ın yanına giderken, o da suratında kocaman, aptal bir gülümsemeyle ayağa kalkıp peruğunu çıkardı ve terli siyah saçlarını seyircilere doğru salladı. Seyirciler uluyorlardı. Onlara göz kırptı.

Başrolü paylaştığım bir diğer kişi olan ve *Yıldızalanı* krallığında Prenses Amara'yı oynayan Jessica Stone göz kamaştıran altın rengi bir elbise içinde konuk koltuğunda oturuyordu. Ağzı bir karış açık hâlde Darien'a bakıyordu ve Darien bacaklarını öyle

açabildiği için gerçekten şaşırmış mıydı yoksa rol mü yapıyordu, kestiremiyordum.

"Ne performanstı!" diye sesini yükseltti kadın sunucu.

Erkek sunucu da ona hak verdi. "Seksi Goblin Kral olarak Darien Freeman'ı seyrettiniz! Bu performansın ardından nasıl hissediyorsun?"

Sırıtarak, "Bu yarışmayı kazanacakmış gibi hissediyorum," dedi Darien seyircilere, sonra da Jess'e dönüp, "Kusura bakma, *ah'blena*," dedi göz kırparak. Jessica ona dil çıkardı. Sanki onları can evlerinden vurmuş gibi, ön sıralardaki genç kızlar onun *ah'blena* deyişine çığlıklarla karşılık verdiler. "Daha iyi bir rakip bulamazdım."

"Ya da daha iyi bir rol arkadaşı," diye ekledi Jessica.

"*Ya da* daha iyi bir rol arkadaşı."

"Hazır rol arkadaşlarınızdan bahsetmişken şunu sormak zorundayım," dedi sunucu, Darien'a doğru eğilerek ve bir ürpertinin omurgamı tırmandığını hissettim. "Vance Reigns'i programa katılmaya ikna edebilir misin sence?"

"Asla," dedim, bacaklarımı sehpaya uzatarak. Ondan bir bana bir de Sansa'ya birer patlamış mısır çaldıktan sonra Elias bana ters ters bakarak bacaklarımı sehpadan aşağı ittirdi çünkü burası bizim evimiz değildi.

Bir önemi yoktu – bir şeyi mahvedersem, evsahibine yenisini alabilirdim.

"Yani, verdiği moladan döndükten sonra elbette," diye ekledi kadın sunucu gülümseyerek.

"Verdiğim *mola* mı?" diye mırıldandım. "Daha çok sürgün."

"Sence de bu biraz fazla dramatik değil mi?" dedi Elias.

Darien güldü. "Ne yapabilirim bir bakacağım. Söz vermiyorum. Ama! Size, beklediğinizi bildiğim bir şeyi verebilirim."

Jess oturduğu koltuktan başını salladı. "*Yıldızalanı: Rezonans*'ın ilk fragmanı!"

Patlamış mısırı bitirip yuvarlanarak koltuktan kalktım. "Neyse, ben yatmaya gidiyorum..."

"Önce Sansa'yı dışarı çıkar," diye hatırlattı Elias.

"Güzel kızımı nasıl unuturum ki? En güzel kızım benim!" diyerek Sansa'nın kulaklarının arkasını kaşıdım. Pembe dili mutlulukla dışarı çıktı ve koltuktan atlayıp benimle beraber arka kapıya geldi. Bazen benim Vance Reigns olduğumu bilmeyen tek dişi Sansa'ymış gibi geliyordu. Bunun sebebi muhtemelen benim kötü fikirlere düşkün, ünlü bir film yıldızı olduğum konseptini kavrayamamasındandı ama ben bunun, Elias'ın bakmadığı zamanlarda ona fazladan ödül maması vermemle alakalı olduğunu düşünmeyi seviyordum. Kapıyı kaydırarak açtım ve o bahçeye çıkarken ben de dışarının ışığını bulup düğmeye bastım. Sansa'nın kulakları havalandı ve havuzla kulübenin ardındaki karanlığa, arka bahçeye koşturdu.

Ellerimi ceplerime sokuşturup havuza bir taş tekmeledim ve taşın suya batışını seyrettim.

Herkes buna *mola* diyordu ama değildi.

Bunu ben seçmemiştim.

Bunu üvey babam seçmişti. "Eğer büyümeyeceksen, o zaman bunu zor yoldan öğrenirsin," demişti.

Tüm oyuncaklarımı, arabalarımı, arkadaşlarımı elimden alarak beni cezalandırabileceğini düşünmüştü – hem de ne için? Biraz eğlendiğim için mi? Sanki beni kuş uçmaz kervan geçmez bir kasabaya göndermek bana bir ders verebilirmiş gibi.

Eh, çok beklerdi.

Aldığım tek ders, 11 Ekim'de on sekizime basar basmaz onu nasıl yok saymaya başlayacağım konusunda oldu. On sekizime girdiğimde, basıp gidecektim. Sadece bir ay daha.

Buna bir ay daha katlanabilirdim.

L.A.'DEN KALKAN UÇAĞIM indiği gibi buradan nefret ettim. Uçakta geçen dört saatin ardından başka bir dünyaya adım atmış gibiydim. Aklınıza gelebilecek en küçük havaalanına. Bir terminal, on

iki kapı. Dışarısı da pek iç açıcı değildi. Çok fazla ağaç, hem de eylül ayında olmamıza rağmen hepsi nasılsa hâlâ yeşil. Eski bir tüvit takım elbise giyen kiralık şoför beni hiçliğin ortasındaki, kaleye benzeyen evin önünde bıraktı – asma köprüsü, iki ufak kulesi ve arkada bir gül bahçesi bulunan, gri taştan inşa edilmiş, bir münzevinin rüyası olacak bir yerdi. Yanımda valizim vardı, o kadar. Şoförüm bana bir kez daha dönüp bakmadan gitti. Beni keçiler, inekler ya da bu arazilerde hangi çiftlik hayvanı varsa, onlar tarafından katledilmeye terk etti.

Çantamı omzuma atıp önümüzdeki birkaç ayı geçireceğim eve baktım.

"Böyle yaşamaya devam edemezsin, Vance," demişti üvey babam, beni buraya göndermeye karar verdiğinde. "Belki buralardan uzakta geçireceğin biraz zaman sana farklı bir bakış açısı kazandırır."

Şansa bakın ki *Yıldızalanı: Rezonans*'ın yönetmeninin –üvey babamın en yakın arkadaşının– kullanmadığı bir evi vardı.

Ön kapı kilitli değildi, ben de içeri girip antrede Lacoste'larımı çıkardım. Duvarlara asılmış kılıçlar ve ağızları kocaman açılmış iskeletler bekliyordum ama aslına bakarsanız, kalenin için oldukça şıktı. Zemin koyu ahşap döşenmişti ve duvarlara düz taş olsa da IKEA'dan ve *Better Homes and Gardens*'tan alınmış tablolar asılıydı.

İş görürdü.

"Elias, ben geldim," diye seslendim, çantamı koridora atıp salona doğru giderken. Salon kocaman ve açık planlıydı, iki uzun koltukla bir televizyon, köşede de kısa kuyruklu bir piyano bulunuyordu. Arka duvar ise çit labirent ile havuza bakan camdan oluşuyordu. Perdelerin ipini bulup çekerek kapattım.

Buzdolabı doluydu, yani Elias'ın *buralarda bir yerlerde* olması gerekiyordu. Meyve kâsesinden bir elma kapıp evin geri kalanını gezerken bir ısırık aldım. Banyo, çamaşır odası, kullanılmayan çalışma odası...

Zemin katın son kapısı aralıktı, ben de iterek sonuna kadar açtım.

Raflar dolusu kitap duvarları süslüyordu, eskiden benzincilerde ve marketlerde bulabileceğiniz ucuz, genişletilmiş evren bilimkurgu romanları. Yüzlerce olmalıydı – *Yıldız Savaşları, Uzay Yolu* ve *Yıldızalanı,* ilk bakışta gözüme çarpanlardı.

Bir kütüphane.

Kitapların vakit kaybı olması ne yazıktı.

Holden ayak sesleri geldi ve vasim Elias, kahverengi-gri saçları ve neşeli suratından oluşan kafasını kütüphaneye uzattı. Beni bulduğunda kollarını havaya kaldırdı. "İşte buradasın! Birilerinin içeri geldiğini duydum ama meraklı bir komşu falan sandım – Sansa! *Hayır!*"

Birden kahverengi ve siyah kürklü bir bulanıklık bacaklarının arasından geçti. Köpek üzerime atlayıp pembe diliyle yüzümü yalamaya başladı. "Ah, beni özledin mi? Beni özledin mi, uslu kızım?"

"*Hiç de* uslu durmadı," diye cevapladı Elias üstüne basa basa. "Şimdiden üç gülün kökünü kazdı. *Üç!*"

Sansa'nın kulaklarının arkasını kaşıdım. "Bunu dört yapmaya ne dersin, güzel kızım? Ha?"

"Vance."

"Şaka yapıyorum ya," dedim ona, sonra da en sevdiğim varlığa, "Göster onlara günlerini," diye fısıldadım.

Elias gözlerini devirdi. "Uçuş nasıldı?"

Omuz silktim. "İyi."

Sansa içinde daha da fazla kitap bulunan bir kutuyu koklamaya gitti, sonra da onu ilgilendiren bir şey değilmiş gibi homurdandı.

Elias kollarını göğsünde birleştirdi. "*İyi*, ha."

"Evet, *iyi*," diye cevapladım ve kütüphaneden çıkarken kapüşonumu başıma geçirdim. "Yatak odaları üst katta mı?"

"Üçü de orada – Vance, viral oldu."

Durdum. Kelimelerimi özenle seçmeye çalıştım. "...Ne?"

"Havaalanındaki her gazeteciye hareket çektin."

"Ha, o." Topuğum üzerinde Elias'a dönüp kollarımı kocaman

açtım. "Hayranlarımı tatmin edecek bir şey. Ayrıca onlara gazeteci demeye bin şahit ister. Gördüğüm kadarıyla hepsi paparazziydi."

Elias burun kemerini ovaladı. "Böyle davranmaya devam edemezsin..."

"Yoksa?" Güldüm. "Cehenneme mi gönderilirim? Flaş haber, bence zaten oradayız."

"Burası cehennem değil." İç geçirdi. "Bir şans versen, aslında oldukça tatlı bir kasaba..."

"Yorgunum," diye lafını kesip kütüphaneden çıkarken Elias'a el salladım. "Güzel sohbetti," diyerek merdivenlere doğru yöneldim. Uçuşum uzun, hapishaneme olan araba yolculuğu daha da uzun sürmüştü, yorgundum, açtım ve tek istediğim kendimi odama kapatıp sessiz sessiz oturmaktı.

Başım çatlıyordu.

ANCA BİR HAFTA GEÇEBİLDİ.

Sansa güllerin yanında işini bitirirken telefonum titredi. Pijamamın cebinden telefonumu çıkardım. Takip ettiğim dedikodu dergilerinden birinin manşetiydi. Genelde beş para etmez şeyler yayımlasalar da dünyadaki dedikoduları takip etmek iyi fikirdi.

HOLLYWOOD'UN GÖZDE ÇİFTİ ZOR GÜNLER Mİ GEÇİRİYOR?! yazıyordu, fotoğraf olarak da Darien ve Elle'in *Yıldızalanı: Rezonans* setinde çekilmiş bir fotoğrafını kullanmışlardı. Samimi bir fotoğraftı, Darien'ın sevgilisi onu yanağından öperken çekilmişti. Soru işaretleri, tepelerinde uçan yarasalar gibi fotoşopla fotoğrafa eklenmişti.

Yani, en azından magazinciler şimdilik benim peşimi bırakmışa benziyordu.

Basın benden ne kadar az bahsederse, bu lanet olası kasabadan o kadar çabuk kurtulabilirdim.

Sansa ağzında bir sopayla geldi ve ayaklarımın dibine oturdu.

Telefonumu tekrar cebime koyup kulaklarının arkasını kaşıdım. Ağzındaki salyalı sopayı aldım.

"Kaza benim suçum değildi," dedim Sansa'ya ama o sadece kuyruğunu sallıyor, bir sopaya, bir bana, sonra tekrar sopaya bakıyordu. Umurunda bile değildi.

Kimsenin değildi.

Öfkeyle sopayı fırlattım – sertçe. Karanlığa doğru yükseldi ve kayboldu. Sansa o aptal güllerin üzerinden atlayarak koşmaya başladı.

Bir an bekledim. Bir an daha.

"Sansa?" diye seslendim.

Ama Sansa geri dönmedi.

ROSIE

"VE ULAŞIRIZ YILDIZLARA, YILDIZLARA, SONSUZA DEK YILDIZLARDA, YILDIZLARDA," diye haykırarak müziğe eşlik ederken, Sond figürümü göğsüme bastırmış, babamın ne kadar büyük bir hayal kırıklığına dönüştüğümü görmesini engellemek için ne diyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Yapmam gereken tek bir şey vardı –tek!– o da üniversiteye para biriktirmek için marketteki işimden kovulmamak. Ama bunun yerine Haven's Hollow, Kuzey Carolina'nın arka sokaklarında arabamı sürüyordum ki eve dönüp babama işimden kovulduğumu ve bu sebeple üniversite harcı bir yana, yurt için bile yeterince para kazanamayacağımı söylemekten kaçınabileyim.

Ben katıksız bir fiyaskoydum. Ama en azından artık Sond'um vardı.

O yüzden, şarkı söylüyordum.

"BENİMLE YILDIZLARA ÇIK, UUUUUUUÇÇ BENİMLE, SONSUZA DEEEEEK..."

Ayı gibi bir köpek arabamın önüne atladı.

"...HA *SİKTİR*."

Frenlere asıldım. Zavallı hatchback'im ciyaklayarak durdu ve bu sırada köpek de ortadan kayboldu. O köpeği hayal etmiş ola-

mazdım, değil mi? Hayır, kesinlikle bir köpek görmüştüm ama burada çok fazla ev yoktu. Zavallıcık muhtemelen kaybolmuştu.

Yolun kenarına park edip arabadan inmeden uyarı ışıklarını açtım, anahtarlarımın sivri uçları babamın bana öğrettiği gibi parmaklarımın arasından çıkıntı yapıyordu. Köpeğe karşı kendimi savunmak için değildi tabii ki, geri kalan her şeye karşıydı.

Her zaman zombilere ve katillere karşı hazırlıklı olmak gerekti.

Belki o sırayla değil tabii.

Gözlerimi kurulayıp yola bakındım. Hava nemliydi –normal bir eylül akşamı gibi– ve karanlık çökerken, ateşböcekleri de mesailerine başlıyorlardı. Tam cinayetlik bir akşamdı.

Şimdiden manşetleri görebiliyordum – KÜTÜPHANECİNİN KIZI, HAYALET KÖPECİĞİ KURTARMAYA ÇALIŞIRKEN ÖLDÜRÜLDÜ.

Ne kadar küçük düşürücü.

Arkamdan ezilen çakılın sesini duydum ve döndüm...

Arabamın arka tamponun hemen ucunda, aynı kocaman kahverengi-siyah köpek duruyordu. Kuyruğunu sallarken dili dışarı çıktı.

"Ah, merhaba, kızım," diye tatlı tatlı konuştum, bir yandan da yanıma gelmesi için dilimi şaklatıyordum.

Bu süper etkiliydi!

Köpek hoplayarak yanıma geldi ve yüzümü yalamaya başladı. Köpeğin ağırlığı yüzünden sırtüstü düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalınca güldüm ve kulaklarının arkasını kaşıdım. "Ne arıyorsun sen burada bakayım? Kayıp mı oldun? Sahibin nerede?"

Köpek cevap vermedi ve yolda da kimse görünmüyordu. Birinin arka bahçesinden kaçmış olmalıydı çünkü üzerinde isimliğinin asılı olduğu tatlı bir pembe tasması vardı. Ama isimliğine bakmak için yaklaşmaya çalıştığımda köpek tedirgin olarak geri adım attı. Sokağın karşısına geçip toprak bir yolda kaybolmadan onu yakalayacak kadar hızlı davranamamıştım.

"Hey... hayır, bekle!" diye bağırdım ve onu takip etmeye başlamadan arkama dönüp anahtarımla arabamın kapılarını kilitledim.

Araba öttü, ışıkları yanıp söndü ve kendi kendime, evinden kaçmış bir köpeğin peşinden girdiğim toprak yolda *öldürülmeyeceğimi* telkin ettim. Ayrıca, berbat korku filmlerinin çoğunda sizi kimsenin olmadığı bir yere çeken uslu köpekler olmazdı – ama bakın bu, *Testere* filmleri için iyi bir açılış sahnesi olabilirdi.

...Şimdi bunu düşünmenin sırası değil.

"Hey... yavaşlasana! Sana zarar verecek değilim!"

Köpeğin umurunda değil gibiydi. Sokağın karşısına koşup çimenlere...

Garaj yolunun kıyısında durakladım.

Ah.

Burası o eski terk edilmiş kale-evdi. Burası gerçekten bir kale değildi tabii ki –kale olamayacak kadar küçüktü– ama burayı kim inşa ettiyse, bir kaleye benzeyecek şekilde yapmıştı. Bizim kasabada meşhurdu burası; kale-ev yüksekti, en azından üç katlıydı –belki çatı katıyla beraber dört– ve sırf süs olarak inşa edilmiş olabilecek iki küçük kule ile yüksek ahşap kapının etrafını süsleyen mozaik camları vardı. Evin önünde, suyu ormandaki küçük bir dereden gelen bir hendek bulunuyordu ve hendeğin üzerinde de ön basamaklara uzanan bir asma köprü vardı. Ev, Ortaçağ mimarisiyle modern mimarinin tuhaf bir karışımıydı. Garaj yolunun sonunda, çimento bloklar üzerinde aslan heykelleri bile vardı.

Ben küçükken, annem bu evin özel bir prens için periler tarafından inşa edildiğini anlatırdı. Ailesi onu buraya, dünyanın geri kalanından onu saklamak ve korumak için göndermiş.

"Ama orada yalnız hissetmiyor mu?" diye sormuştum, annem bana bu hikâyeyi ilk anlattığında. "O kocaman evde tek başına? Ailesi onu oraya niye göndermiş ki?"

Annem beni kucağına almış, "Çünkü dünya kocaman, korkutucu bir yerdir ve aileler çocuklarını korumak isterler," demişti.

"O zaman ben de o prensi ziyarete giderim! Yalnız hissetmediğinden emin olurum!"

Annem gülmüştü. Aptalca bir hikâyeydi ama bir şekilde hiç unutmamıştım. Prens diye bir şey olmamasına rağmen.

Ve peri masalları saçmalığın daniskasıydı.

Öyle olmasalardı, o zaman benim Ölü Anne ters köşem bana hayvanlarla konuşma yetisi bahşederdi. Ya da ona benzer, Disney-vari bir şeyler.

İşin gerçeği şuydu ki bu ev, 90'ların ortasında, eksantrik bir milyoner tarafında inşa edilmiş, o da herhalde daha sonra, girişi ve çıkışı tek bir yolla sağlanan bu küçük kasabada hiçbir şeyin değişmediğini fark ettiğinden buradan taşınmıştı. Herhalde hiçliğin ortasında yaşamaktan bıkmış, dünyanın geri kalanında maceralara atılmaya gitmişti.

Yıllar içinde burası kiralanıp durmuştu ama burada yaşamış olan kimseyle tanışmışlığım yoktu ve bildiğim kadarıyla, ev şimdi de boştu.

"Köpek!" diye tısladım, köpeğin gölgesini garaj yoluna kadar takip ederek ama sonra onu evin arkasındaki karanlıkta kaybettim. Küfrederek, pek ses çıkarmadan evin ön kapısına yaklaştım. Kapı yarı aralıktı, ben de ittirerek tamamen açtım ve içeri girdim.

Tuhaftı. Ev boşsa, neden kapısı kilitli değildi ki?

Buradan gitmeliydim. Mantığım bana sadece evden çıkmayı değil, arabama koşturup kendi evime dönmeyi ve babama her şeyi doğrudan anlatmayı söylüyordu. En azından cinayete kurban gitmezdim.

Ama... nedense, annemin hikâyesini aklımdan bir türlü çıkaramıyordum. Kalede tek başına yaşayan prens hakkındaki hikâyesini. Bu gerçek değildi – o prens gerçek değildi.

Ama...

Bu eve daha önce adım atmamıştım. Ve evde kimse yok gibi görünüyordu.

Önlem olarak telefonumu çıkardım, güneş batmaya başladığı için gölgeler uzadığından el fenerini açtım ve video kaydetmeye başladım. Burada ölecek olursam en azından ardımda kanıt bırakmış olurdum.

"Köpek?" diye seslendim bir kez daha ve sesim evin içinde yankılandı.

Her yerde düzinelerce karton koli bulunuyordu. Sürekli kiracı değiştiren ve kimsenin yuvam diyemediği, sürekli birilerinin taşınma sürecinde olduğu evlere benziyordu. Annem öldüğünden beri babamla ben de evden eve taşınıyor, kira nerede en ucuzsa oraya gidiyorduk.

Babam her zaman evin bir öneminin olmadığını çünkü yuva denen şeyin fiziksel bir yer olmadığını hatırlatırdı.

Yani tamam da, *en azından* birileri şu eve taşınsa da etrafı biraz düzeltseydi. Evin içi, açıktaki taş duvarı ve dik ahşap kirişleriyle gerçekten güzeldi. Mimari terimleri hiç bilmiyordum ama güzel bir evdi ve hiç yoktan –bu kasabadaki çoğu evin aksine– dekorasyon için geyik boynuzu *kullanmıyordu*.

Antreye girip kapıyı usulca arkamdan kapattım.

"Köpek!" diye fısıldadım biraz daha hararetle.

Solumdan bir takırtı geldi ve mutfak ile muhtemelen garaja uzanan bir koridora doğru hışımla döndüm. Ama mutfağın hemen karşısında, sol tarafta da bir kapı vardı ve aralıktı. Belki köpek de oraya girmişti.

Sessizce yaklaştım ve kapıyı yavaşça açtım.

Raflar dolusu yıpranmış karton kapaklı kitaplar, ucuzcu dükkânlarında satılan kitaplar ve varaklı ciltliler vardı ve içlerinde daha fazla kitabın bulunduğu koliler de üst üste yığılmıştı. İki oda yüksekliğindeki pencereden içeri güneş ışığının son demleri vuruyor, kitapları aydınlatıp havada uçuşan toz taneciklerini altına çeviriyordu.

Nefesim kesildi.

Bu kitapları nerede görsem tanırdım – üç beş metre öteden bile. Sırtlarını tanıyordum. İsimlerini biliyordum. Otuz senelik kokularına aşinaydım. Birkaç hızlı adımla kendimi o kitapların yanında buldum, kırılmış, sevgiyle okunmuş kitapların sırtlarında parmaklarımı gezdirmeye başladım, her birinin üzerindeki *Yıldızalanı* amblemini okşadım.

Yıldız Tugayı.

Gece Boşluğunda.

Son Carmindor.

Ebediyen Yıldızalanı.

Kalbim boğazımda atıyordu. İsimlerini biliyordum, hikâyelerini biliyordum, sıralamalarını biliyordum – *Yıldızalanı* genişletilmiş evrenindeki kitapların tamamı. Onların yanındaki rafta *Yıldız Savaşları* ile *Uzay Yolu* ve de diğer, daha az meşhur alternatif evren serileri bulunuyordu ama en büyük koleksiyon *Yıldızalanı*'nındı. Dizisi sadece elli dört bölüm sürmüş olsa da genişletilmiş evren kitapları onlarca yıl basılmaya devam etmişti. Çocukluğum bu eski illüstrasyonlu kapaklarla geçmişti; en güzel anılarım bu sayfaların arasındaydı.

Çünkü annem kitapları çok severdi, babam da kitapları hâlâ çok seviyordu ve haliyle ben de seviyordum.

Fakat o kelimeler içinde kitapları sevmekten çok daha *fazlası* yatıyordu. Ben kitapların kokularını seviyordum. Rafta, yan yana duruşlarını seviyordum. Sayfalarının parmaklarımın arasında hışırdamasını seviyordum. Büyük kitapları da seviyordum, küçük kitapları da. Kelimeleri seviyordum, ardı ardına dizilişlerini ve en çok da hikâyeleri seviyordum. Kitapların sadece birer kitaptan öte birer kapı olmalarını seviyordum.

Kitaplar daha önce hiç gitmediğim yerlere, hiçbir zaman olamayacağım insanlara açılan portallardı ve o kitaplar sayesinde binlerce hayat yaşamış, binlerce dünyayı ziyaret etmiştim. O kitaplarda bir prenses, asil bir şövalye ya da kötü adam olabiliyordum – arzu edildiğimi hissedebiliyor, kötülükleri ezebiliyor, Karanlık Lordları yenip Tek Yüzük'ü yok edebiliyor ve yıkımın eşiğindeki Federasyon'u tekrar bir araya getirebiliyordum. Kitaplarda ben basit, hayatı hiçbir yere gitmeyen, aptal-bir-üniversite-başvuru-mektubu-bile-yazamayan Rosie Thorne değildim.

Ve içten içe, anneme dair en güzel anılarımın, onun bana yumuşak ve tatlı sesiyle kitap okuduğu zamanlara dair olmasını seviyordum. Bu anı, hiçbir zaman sönmesini istemediğim parlak bir ışıktı ve eğer okumayı bırakırsam sesini unutacağımdan korku-

yordum. Herhangi bir şeyi kitaplar, hikâyeler ve *Yıldızalanı*'ndan daha fazla sevmeyi reddediyordum.

Annemi bırakmayı reddediyordum.

Ve burada – bu tuhaf, karanlık kütüphanede...

Rafta, bana en yakındaki kitabı çekip aldım.

Yıpranmıştı, sırtı çatlamış, sayfaları sararmış ve bükülmüş, neredeyse tanınmayacak hâle gelene kadar üzerine titrenmişti. Sol üst köşesinde bir kahve lekesi vardı ve sayfalarını yavaşça karıştırırken, eski büyülü kütüphaneler ve yazın okunan kitaplar gibi bir koku yayıyordu.

YILDIZALANI, yazıyordu kocaman kalın harflerle, altında da *Yıldızsız Taht*.

Kapağı şu eski 90'lar başları kapaklarındandı – karton kaplı, resimli fantastik kitapları andırıyordu. General Sond'un uzun sarı saçları rüzgârda dalgalanırken patlayan bir güneşe bakıyor, Carmindor ise diğer tarafta, gözlerindeki trajik bir ifadeyle dikiliyordu. General ile prensin geçmişini anlatan kitapların ilkiydi bu. Televizyon serisindeki o kısacık üç bölümde yaşananların öncesinin hikâyesiydi. Uçsuz bucaksız *Yıldızalanı* evreninde unutulmuş bir karaktere hayat üflemişti.

Yazarının ismini okşarken parmaklarım titredi – *Sophie Jenkins*.

Ve gülümsedim çünkü bu, annemin en sevdiği kitaptı. Hatta kırılmış sırtı ve okunmuş sayfalarıyla onun nüshasına bile benziyordu ama onunki olamazdı. Onunkisi artık yoktu.

Hiç düşünmeden kitabı göğsüme bastırdım.

Hikâyelere dalmak, yaşananları aklıma kazımak, sayfaların dipsiz boşluğuna yolculuk yapıp yıldız Federasyonu'nda kaybolmak istiyordum. Bütün geceyi bunu okuyarak geçirmek, kelimeleri incelemek, her bir harf ve hecesinde annemi bulmaya çalışmak, ardında bıraktığı mirasını ezberlemek istiyordum.

Öyle ki...

Tavan gıcırdadı.

Dondum.

Bu... *ayak sesine* benziyordu.

Evde birileri vardı.

Olamaz... ah, *hayır*. Bu, terk edilmiş bir eve giren saf kurbanların çoğu –hatta belki de hiçbiri– için iyiye işaret olmazdı. Buradan mümkün olduğu kadar hızlı ve ses çıkarmadan çıkmam gerekiyordu. Belki de Freddy Krueger burada olduğumdan hâlâ haberdar değildi.

Umut fakirin ekmeğiydi sonuçta.

Ahşap zemin üzerinde ayaklarımı sürüyerek kütüphaneden ses çıkarmadan çıkmaya başladım. Ayak sesleri sağa doğru, üzerimde artık hangi oda varsa oradan dışarıya gidiyor gibiydi. Rahat bir nefes aldım – ondan sonra da dehşet içinde o ayak seslerinin *merdivenlere* yönelmiş olduğunu anlayıverdim.

Ah, tenis topları aşkına.

Öldüm ben.

Tek istediğim bir köpeği yakalamaktı ve kendimi bir katliam evinde katilin teki tarafından katledilmek üzere bulmuştum.

Merdivenlerin başında bir gölge vardı – uzun boylu, geniş omuzlu, bir erkek biçiminde. Korkuyla dizlerimin çözülmeye başladığını hissettim. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Ölecektim, ölecektim, öle–

Kendine gel.

Ama karanlıkta bile, adamın gözlerine arka bahçedeki havuzdan yansıyan ay ışığı vuruyordu.

"Ne arıyorsun burada?" diye duyuldu gölgenin sesi, yumuşak ve öfkeliydi.

Boğazıma yükselen mide suyunu yutkundum.

Ölüm tanrısına ne diyorduk?

Bugün değil, enayi.

Açık olan bir cam kapıya doğru dönüp koşmaya başladım. Köpek, artık her neredeyse, kendi başının çaresine bakabilirdi. Havuzun ve bir tür bahçenin bulunduğu arka avluda buldum kendimi.

"Bekle – *dur*!"

Bir el kolumu kavradı. Reflekslerim devreye girdi. Dirseğimi

kaldırarak arkama döndüm ve katilin suratına geçirdim. Bunu yaparken de arka bahçenin ışıkları yandı. Onu işte o zaman gördüm – tam anlamıyla gördüm. Sarı saçlar, mavi gözler, köşeli bir çene ve dudağının sol alt kısmındaki bir yara. Acı dolu bir haykırışla geriye sendeledi.

Aman Tanrım... Aman Tanrım, bu Vance... bu Vance Reigns! Bu... o... Aman Tanr–

Topuklularımla havuzun kenarından tekerlendim. Kollarımı geri atarak düştüm ve son anda, *ah, kitabın hâlâ elimde olduğunu* hatırlayıp sırtüstü suya düşerken *YILDIZALANI*'nın paha biçilmez edisyonunu da beraberimde götürdüm.

VANCE

Şu kız kahrolası burnumu *neredeyse* kırıyordu!

Derin bir nefes alarak suyun yüzeyine çıktı, gözlerindeki klorini sildi ve bakışlarını tekrar üzerime dikti. Çünkü evet, evet, gerçekten de beni tanımıştı. "S-s-sen..."

Kızın yanında bir kitap da yüzeye çıktı ve hislerimi kontrol altında tutmak için burnumun kemerini ovaladım. Benim aptal, lanet, baş belası talihim. Hiçliğin ortasında bile saklanamıyordum.

Bilmem kaçıncı sefer, "Burada *ne* arıyorsun?" diye sordum.

Debelenerek ve alnına yapışan kâküllerinin arasından bana bakarak havuzun kenarına gelip tutundu, gözlerinin etrafındaki makyajı balmumu gibi erimeye başlamıştı. Dişleri gürültülü bir şekilde birbirine çarpıyordu. "B-b-be-ben–"

"Beni dikizlemeye mi geldin? Fotoğrafımı mı çekeceksin? Bu fotoğrafı arkadaşlarına tweetlemeye mi geldin? Ah, nerede olduğu bilinmeyen Vance Reigns'i buldun işte. Tebrikler!"

Kızın gözleri kocaman açıldı. "Ne? H-ha-hayır–"

"TMZ'ye fotoğraf satacaksın, değil mi? Benim acım üzerinden para kazanmaya çalışıyorsun?"

"Ben b-b-bir kö-kö–"

"Bas *git*..."

"–*köpeği* arıyordum," diye cümlesini tamamladı.

Havuzun öteki tarafından bir havlama geldi. Sansa havuzun kenarına oturmuş, mutlu mutlu kuyruğunu sallıyordu. Dudaklarını büzüp geri geldiği için ne kadar mutlu olduğumu belli etmemeye çalıştım. Daha sonra karnını bir güzel kaşıyacaktım.

Ve onu bir daha *asla* tasmasız salmayacaktım.

Kız tam bir şeyler daha söylemeye yeltenmişti ki arka kapı açıldı ve gömleğinin içinde fazlasıyla terleyen Elias geldi. Kaçtığında, ben evde geri gelmesini beklerken o da Sansa'yı aramaya çıkmıştı. Tam bir şeyler diyecekti ki gözleri davetsiz misafirimize kaydı. "Neden... havuzumuzda genç bir hanım var?"

Kız elini salladı, dişleri birbirine çarpıyor, dudakları maviye çalıyordu. "S-se-lam."

"Canını sıkma, eminim o kitap *o kadar da* mühim değildir," dedi Elias, kıza bir fincan sıcak çay ikram ederken. Sırtında bir havlu, koltuğun ucuna oturmuş, pahalı bej rengi halının üzerine su damlatıyordu. Elias ona babasını aratmıştı ve şimdi Elias'tan daha yaşlı olamayacak kır saçlı bir adam kızın yanında kaskatı oturuyordu. Belli ki doğrudan işyerinden gelmişti, gerçi hangi işyerinin bir adamın gökkuşağı renginde bir papyonla kırmızı pantolon askısı takmasına izin vereceğini aklım almıyordu.

Arada sırada, benim bakmadığımı sandığı vakitlerde, odanın köşesindeki piyanonun taburesinde oturduğum yere göz atıyordu kız. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, parmağımla pazılarım üzerinde davul çalıyordum.

Bu eve, tanımadığı bir yabancının köpeğinin peşinden geldiğine bir an olsun inanmamıştım. Böyle bir şeyi nasıl biri yapardı ki?

Tanıdığım kimse yapmazdı.

Yani, Darien dışında. Muhtemelen. Belki köpeğin üzerinde *Yıldızalanı* kostümü falan olsaydı.

Babası, "Gerçekten, eminim kitabın masrafını karşılayabili-

Havuzun öteki tarafından bir havlama geldi. Sansa havuzun kenarına oturmuş, mutlu mutlu kuyruğunu sallıyordu. Dudaklarımı büzüp geri geldiği için ne kadar mutlu olduğumu belli etmemeye çalıştım. Daha sonra karnını bir güzel kaşıyacaktım.

Ve onu bir daha *asla* tasmasız salmayacaktım.

Kız tam bir şeyler daha söylemeye yeltenmişti ki arka kapı açıldı ve gömleğinin içinde fazlasıyla terleyen Elias geldi. Kaçtığında, ben evde geri gelmesini beklerken o da Sansa'yı aramaya çıkmıştı. Tam bir şeyler diyecekti ki gözleri davetsiz misafirimize kaydı. "Neden... havuzumuzda genç bir hanım var?"

Kız elini salladı, dişleri birbirine çarpıyor, dudakları maviye çalıyordu. "S-se-lam."

"Canını sıkma, eminim o kitap *o kadar da* mühim değildir," dedi Elias, kıza bir fincan sıcak çay ikram ederken. Sırtında bir havlu, koltuğun ucuna oturmuş, pahalı bej rengi halının üzerine su damlatıyordu. Elias ona babasını aratmıştı ve şimdi Elias'tan daha yaşlı olamayacak kır saçlı bir adam kızın yanında kaskatı oturuyordu. Belli ki doğrudan işyerinden gelmişti, gerçi hangi işyerinin bir adamın gökkuşağı renginde bir papyonla kırmızı pantolon askısı takmasına izin vereceğini aklım almıyordu.

Arada sırada, benim bakmadığımı sandığı vakitlerde, odanın köşesindeki piyanonun taburesinde oturduğum yere göz atıyordu kız. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, parmağımla pazılarım üzerinde davul çalıyordum.

Bu eve, tanımadığı bir yabancının köpeğinin peşinden geldiğine bir an olsun inanmamıştım. Böyle bir şeyi nasıl biri yapardı ki?

Tanıdığım kimse yapmazdı.

Yani, Darien dışında. Muhtemelen. Belki köpeğin üzerinde *Yıldızaları* kostümü falan olsaydı.

Babası, "Gerçekten, eminim kitabın masrafını karşılayabili-

riz..." diye lafa girerken kız da memnuniyetle çay fincanını kabul etti.

Elias elini sallayarak onu geçiştiriyordu ki telefonu çalmaya başladı. Telefonu arka cebinden çıkarıp cevap verirken müsaade istedi. "Ah! Bu kadar geç aradığın için çok sağ ol. Burada – küçük bir kaza oldu da," derken çabucak kütüphaneye girip kapıyı arkasından kapattı.

Kız, babasının yanında biraz çekinir gibi oldu. Babasıysa gergin gergin parmaklarıyla kalçasına vuruyordu, sonra ayağa kalkıp, "Lavabonuzu kullanabilir miyim?" diye sordu.

"Soldan ikinci kapı," diyerek antreye açılan koridoru işaret ettim ve adam da gitti.

Yalnız kaldığımızda, kız çayından tadımlık bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. Elias berbat çay yapardı ve kız da bunu fark etmiş olacaktı ki bardağı nazikçe sehpanın üzerine bırakıp havluya biraz daha sıkıca sarındı. Boynunun kenarında bir doğum lekesi vardı ama mat kahverengi saçlarının arasından ne olduğunu çıkaramıyordum. Konuşmalarımızı kaydedecek bir mikrofon taktıysa, havuza düştüğünde bozulurdu ama bir kamera azıcık suya bana mısın demezdi. Kamerayı üzerinde herhangi bir yerde saklıyor olabilirdi – kot pantolonunun ceplerinde, ayakkabısında, şey...

Göğsüne bakıp hemen gözlerimi kaçırdım.

Öyle biri gibi durmuyordu.

"Bu tuhaf bir soruysa kusura bakma," dedi sonra, beni de düşüncelerimden çekip çıkararak, "ama daha önce tanışmış mıydık?"

Ay, ne kadar *tatlı*.

"Beni daha önce görmüşsündür," diye cevapladım dişlerimi sıkarak.

"Hayır, şey yani..."

"Buraya neden geldin?" diyerek lafını böldüm. "Kapının açık olduğunu, antredeki kutuları gördün, eminim durumu tahmin edebilmişsindir."

"Ben... girdim işte," diye cevapladı ki bu hiç de iyi bir cevap değildi. "Köpeğini arıyordum. Yola atladı, ben de onu yakalamak için durdum. Kaybolduğunu falan sandım."

"Ya eve girdiğinde?"

Ağzını açtı. Sonra kapattı. Tekrar açtı. Tereddütle banyoya doğru uzanan koridora bir bakış atıp, "...Bilmiyorum," dedi.

Sinirli sinirli parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Sizin gibilerin benden ne *istediğini* gerçekten anlamıyorum."

"Hiçbir şey," dedi şaşırmış gibi. "Aslında, ben seni..."

Kütüphanenin kapısı açıldı ve telefonunu göğsüne bastıran Elias odadan dışarı çıktı. Yüzünde bitkin bir ifade vardı ki bu hiçbir zaman iyiye işaret değildi. Aynı anda, kızın babası da banyodan çıkıp, "Bu çok güzel bir tabloymuş. Bunu nereden..." dedi. Lakin Elias'ın yüzündeki ciddi ifadeyi görünce cümlesini tamamlamadı.

Elias dudaklarını sıkıp ölüm haberi veriyormuş gibi konuşmaya başladı, "Şu kitap. Görünüşe göre o, şey..."

"Orijinal bir *Yıldızalanı* birinci baskısı," diye cümleyi tamamladı kız kasvetli kasvetli. "Biliyorum."

Babasının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şaka yapıyor olmalısın. *Yıldızalanı* evreninde böyle bir koleksiyoncu etiketine sahip tek kitap..." Ama sonra cümlesini yarım bıraktı ve ilginç bir şekilde, baba kız göz göze geldiler.

Bir şeyler biliyorlardı. Kitap hakkında. Aralarında gizli bir şeyler vardı.

Buraya köpeğin peşinden gelmişmiş, yedik biz de.

Elias tereddüt ederek bana doğru bir bakış attı, sanki söylemek üzere olduğu şeyden onu kurtarabilirmişim gibi. Kitaplardan anlamazdım. Bunların hiçbirinin ne demek olduğunu bilmiyordum. Göğsümde kavuşturduğum kollarımı daha sıktım ve piyano taburesinden kalktım. Neyse ne, ben odama gidiyordum.

Merdivenlere doğru ilerlerken, "En kötü yanı da evin sahibi –ki bu ikimiz de değiliz– hasar için tazminat davası açmak isteyebilir," dedi Elias.

Basamakların başında dondum ve koltukta oturan baba kıza baktım. Kız parmaklarıyla havlunun kenarını daha da sıktı ve parmak boğumları bembeyaz kesildi.

Babası boğazını temizledi. "Tam olarak ne kadardan bahsediyoruz?"

"Bin beş yüz dolar," diye cevapladı Elias.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı adam.

Kızın beti benzi atmıştı ki zaten hayaletten hallice olduğu için bu büyük bir başarıydı. "Bizim... o kadar paramız yok."

Öte yandan babası ise tüvit ceketinin içine doğru uzanıyordu. Bir çek defteri çıkardı. "Bin beş yüz dolar?" diye sordu, teyit etmek amaçlı. "Kalemi olan var mı?"

"*Baba!*" diye tısladı kız.

Adam kızına bir şeyler mırıldandı, kız da ona bir şeyler hırladı, sonra da adam çek defterini kapatıp kız da Elias'a dönene kadar birbirlerine ters ters baktılar. Kızın çene kasları, söyleyecek bir şeyler arıyormuş gibi kasılıyordu. Sonra, beklenmedik bir şekilde, aradığı kelimeleri buldu. "Bu benim hatam, onun değil."

"O zaman bu bizi bir açmazda bırakıyor," diye cevapladı Elias sabırla.

Kız da aynı fikirdeydi. "O zaman borcu çalışarak ödeyeyim? Ne isterseniz yaparım – yemek yaparım, temizlik yaparım, bahçıvanlık yaparım. Size borcumu ödeyene kadar."

"Tomurcuğum, sen kendi odanı bile zar zor temizliyorsun," dedi babası, onu ispiyonlayarak.

Kız boynunu büktü. "Deneyebilirim?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum –bu şeyleri yapamadığı için değil, onları ben de yapamıyordum zaten– ama muhtemelen beceremediği şeyleri yapmayı *teklif ettiği* için. "Onların hiçbirine ihtiyacımız yok," dedim bunun yerine.

Boynunu o kadar eğdi ki neredeyse koltukla bir olacaktı. "Şey, ben..."

"Kitaplardan hoşlanır mısın?" diye sordu Elias. Ona bir bakış attığımda, bana bakmayı reddetti. *Cesaretlendirme şunu,* diye

çığlık atmak istiyordum ki bir baktım kızın boynu artık bükük değildi.

Hatta neredeyse ışıl ışıl parlıyordu.

"Carmindor'un gözlem güvertesindeki manzarayı sevdiğinden daha fazla," diye cevap verdi. "Picard'ın uzay gemisi modellerini sevdiğinden daha fazla. Darth Vader'ın Karanlık Taraf'ı sevdiğinden daha fazla. Sond'un–"

"Anladık," diye sözünü kestim.

"Şey..." Elias başını yana eğip önce kıza, sonra babasına, ardından tekrar kıza baktı. "Evde *kocaman* bir kütüphane var ve onu Na– yani evin sahibi için düzenlemek güzel olurdu. Bu işi sana yaptıracaktım, Vance ama bu yeni olay yüzünden, sana yardım edecek birilerinin olması iyi olabilir. Bunun yerine, belki biz de kitabın masrafını karşılarız."

Elias'a dik dik bakmaya başladım zira tahmin edebileceğimden daha büyük bir ihanete uğramıştım. "Şaka yapıyorsun."

Çünkü öncelikle, *kütüphane* falan organize etmeyecektim. Ne sanıyordu beni, hizmetçi mi?

İkinci olarak da, bunu kesinlikle o kızla beraber yapmayacaktım.

Ama öte yandan kız, bu teklife bayılmış gibi görünüyordu.

"*Gerçekten mi?*" Gözleri kocaman açılmış hâlde ayağa fırladı.

Babası başını iki yana salladı. "Okuldan sonra işin var, Rosie."

Kız yüzünü buruşturup babasına döndü. "Şey, ee, aslında..."

"Boş ver." İç geçirip burnunun kemerini ovaladı. "Pekâlâ. Pekâlâ – ama bazı sorularım ve endişelerim var," diye ekledi ve gözleri bir anlığına benim üzerime düştü.

Bu imayla sırtım dikleşti. Dürüst olmak gerekirse, başkasının hayatını mahvedemeyecek kadar kendi hayatımı mahvetmekle meşguldüm zaten. Elias da bu konuda benimle hemfikirdi ve muhtemelen evin de sahibiyle birlikte detayları konuşmak için kızın babasını çağırdı. Elias'la birlikte kütüphanede kayboldular ve kızla beni salonda baş başa bıraktılar.

Kız gıkını çıkarmadan, ıslak bir saç tutamıyla oynayarak otu-

çığlık atmak istiyordum ki bir baktım kızın boynu artık bükük değildi.

Hatta neredeyse ışıl ışıl parlıyordu.

"Carmindor'un gözlem güvertesindeki manzarayı sevdiğinden daha fazla," diye cevap verdi. "Picard'ın uzay gemisi modellerini sevdiğinden daha fazla. Darth Vader'ın Karanlık Taraf'ı sevdiğinden daha fazla. Sond'un–"

"Anladık," diye sözünü kestim.

"Şey..." Elias başını yana eğip önce kıza, sonra babasına, ardından tekrar kıza baktı. "Evde *kocaman* bir kütüphane var ve onu Na– yani evin sahibi için düzenlemek güzel olurdu. Bu işi sana yaptıracaktım, Vance ama bu yeni olay yüzünden, sana yardım edecek birilerinin olması iyi olabilir. Bunun yerine, belki biz de kitabın masrafını karşılarız."

Elias'a dik dik bakmaya başladım zira tahmin edebileceğimden daha büyük bir ihanete uğramıştım. "Şaka yapıyorsun."

Çünkü öncelikle, *kütüphane* falan organize etmeyecektim. Ne sanıyordu beni, hizmetçi mi?

İkinci olarak da, bunu kesinlikle o kızla beraber yapmayacaktım.

Ama öte yandan kız, bu teklife bayılmış gibi görünüyordu.

"*Gerçekten mi?*" Gözleri kocaman açılmış hâlde ayağa fırladı.

Babası başını iki yana salladı. "Okuldan sonra işin var, Rosie."

Kız yüzünü buruşturup babasına döndü. "Şey, ee, aslında..."

"Boş ver." İç geçirip burnunun kemerini ovaladı. "Pekâlâ. Pekâlâ – ama bazı sorularım ve endişelerim var," diye ekledi ve gözleri bir anlığına benim üzerime düştü.

Bu imayla sırtım dikleşti. Dürüst olmak gerekirse, başkasının hayatını mahvedemeyecek kadar kendi hayatımı mahvetmekle meşguldüm zaten. Elias da bu konuda benimle hemfikirdi ve muhtemelen evin de sahibiyle birlikte detayları konuşmak için kızın babasını çağırdı. Elias'la birlikte kütüphanede kayboldular ve kızla beni salonda baş başa bıraktılar.

Kız gıkını çıkarmadan, ıslak bir saç tutamıyla oynayarak otu-

ruyordu. Ne tür bir oyunun peşindeydi acaba? Babası bir çek yazmaya hazırdı, peki kız neden ona müsaade etmemişti? Ve Elias kızın bana o aptal kütüphanede yardım etmesinin, kitabın masrafı karşılayacağını da nereden çıkarıyordu?

Kızın bana yaklaşmak için burada kalmayı göze aldığını düşünecek kadar benmerkezci değildim – aptal biri değildim. Bugüne dek magazinciler bana tam aksi davranmış, kariyerimi bir ateşe vermedikleri kalmıştı. Yanıma yaklaşan herkese de aynı şekilde davranıyorlardı. Menajerim bir süreliğine gözlerden uzakta kalmamı söylemiş, üvey babama da beni başımı belaya sokamayacağım bir yere göndermesini tavsiye etmişti. *Yıldızalanı: Rezonans* vizyona girmeden önce dedikoduların dinmesini beklemek en iyisiydi – yoksa benim ünüm filmi lekeleyebilirdi.

Üvey babamın işini de.

Ama öğleden sonralarını bir kütüphaneye gelmek için neden ziyan ettiğini açıklayacak başka bir neden de gelmiyordu aklıma. Dişlerimi sıkınca bir çene kasımın kasıldığını hissettim.

Bu kızdan hoşlanmamıştım.

Bir an sonra bana dönüp, "Benim adım..." diye konuşmaya başladı ama ben çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamış, oradan ayrılıyordum. Adını bilmeme gerek yoktu. Onu tanımama gerek yoktu.

Tanımasam daha iyiydi.

ROSIE

Babamla nihayet dairemize döndüğümüzde, papyonunu gevşetip doğrudan içki dolabına gitti ve üst raftaki burbona uzandı. "Eh, ilginç bir gece oldu," dedi iç geçirerek. "İlginç insanlarla birlikte. Şu oğlan?.."

"Vance Reigns," diye cevapladım, çantamı mutfak masasına atarken. Kalkülüs ödevimi bugün öğle arasında bitirmiş olsam da yine de şu üniversite başvuru mektubunu yazmam gerekiyordu, bir de gelecek haftanın İngilizce raporu vardı – hayatım sonu gelmez bir yapılacaklar listesinden oluşuyordu sanki.

"Vance Reigns, Vance Reigns..." diye mırıldandı babam, kendisine bir bardak içki koyarken. "Sond'u o oynamıyor muydu?"

"Bingo."

Havuzu boylamadan bir an önce gözüm onu bir yerden ısırmış olsa da muhtemelen hayal gücümün bir oyunuydu bu. Sonuçta son zamanlarda sosyal medyada hep o konuşuluyordu – ve hiçbir zaman hakkında iyi şeyler söylenmiyordu.

"Eh, önümüzdeki birkaç hafta onu yakından tanıyacaksın gibi görünüyor," dedi babam, tezgâhın üzerindeki çeşitli menüleri eline alarak ve masada karşımdaki sandalyeye kuruldu. "Bay Rodriguez ile konuşup anlaştık ve sen bir gizlilik sözleşmesi imzalayıp tecrübelerini, işte ne bileyim, sosyal medyada falan paylaşmadığın

sürece, seni ilginç bir tecrübe bekliyor olacak. Marketten de kovulduğuna göre," diye ekledi, içine duygu katmadığı bir sesle.

Konuşmaya başladım. "Bunu nereden?.."

"Ben işteyken Annie aradı," diye cevapladı. "Kovulduğunu söyledi."

"Aslına bakarsan, ben istifa ettim," dedim asilce.

İç geçirdi ve tartışmayı noktalamayı seçip bana doğru menüleri salladı. Demek ki bana o kadar da kızgın değildi. "Ne yiyelim?"

"Pek aç değilim," diye mırıldandım cevap olarak ve laptopumu çantamdan çıkarıp BENİ NEDEN NYÜ'YE KABUL ETMELİSİNİZ, başlıklı Word dosyasını açtım. Beklendiği üzere, dosyanın kalanı boş bir sayfadan ibaretti.

Açıkçası? O kadar da dikkat çekici biri değildim. Sadece geçen sene annesi ölen kız olarak biliniyordum ve *o konuda* yazmak da istemiyordum. Hastanenin ne kadar steril koktuğunu, annemin elinin ne kadar soğuk, nefesinin ne kadar sığ olduğunu hatırlamak istemiyordum. Bana söylediği son sözleri ("İyi ol, tomurcuğum") hatırlamak istemiyordum, koridorun sonundaki gazoz makinesine yürüdüğümü, Diyet Kola istemişken makinenin bana bir Orange Crush verdiğini hatırlamak istemiyordum.

Odaya dönerken ne kadar yavaş yürüdüğümü hatırlamak istemiyordum. Babamın kapıda duruşunu. Yüzünden akan gözyaşlarını. Yerde unutulmuş Orange Crush'ı. Ayak parmaklarıma kadar kök salan kederi.

Hayır, hayır, hayır.

Hayatımı değiştiren an, aynı zamanda hayatımı mahveden andı ve hiçbir üniversitenin bu konu hakkında bir makale okumak istemeyeceğinden emindim.

Menülere doğru el salladım. "Sen seç."

İç geçirip jölelenmiş saçlarını dağıtmak için elleriyle saçlarını taradı. Gümüşi bir renkteydiler ama yan tarafları asıl rengine yakın olması için biraz daha koyu bir tona boyanmıştı. Birkaç sene önce saçları kırlaşmaya başladığında, berberi saçlarını tamamen

gümüş rengine boyamaya onu ikna etmişti, o yüzden artık hep öyle boyuyordu. O zamandan beri aksatmamıştı. Kendisini havalı hissettirdiğini söylüyordu ve ne yalan söyleyeyim, gümüş renk saç onu kalabalık içinde bulmayı kolaylaştırıyordu. Babam 90'larda bir punk grubunda çalarmış. Karanlık ağda dolanan birkaç fotoğrafı da vardı ama babamın bir zamanlar Green Day gibi gruplarla beraber tura çıktığını ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Yüzünü buruşturup, "Suşiye ne dersin? Inakaya'dan?" diye sordu.

"Sen ne istersen," diye cevapladım elimi sallayarak.

"İki California, bir de somon?"

"Birkaç tane de Çin böreği?"

"Bir de Çin böreği o zaman." Arka cebinden telefonunu çıkarıp siparişi verdi. O kadar sık dışarıdan yemek söylüyorduk ki restoran bizi ismen tanıyordu. Ayrıca kasabada nispeten taze balık bulabileceğiniz tek suşi restoranı orasıydı. Burası gibi kuş uçmaz kervan geçmez yerlerde, dondurulmamış fast food bulmak kolay iş değildi.

Babam sonra içkisinin kalanını içti ve boş bardağını masaya bırakırken, "Ee nasıldı peki?" diye sordu.

Beni hipnoz etmiş olan yanıp sönen imleçten başını kaldırdım. "Ne nasıldı?"

"Kitap. Suya düşürdüğün."

Kitap.

Yıldızalanı genişletilmiş evren kitapları uzun yıllardır tekrar baskı yapmıyorlardı ama yine de ara sıra sahaflarda kenarları kıvrılmış, sırtları kırılmış bir tanesine denk geldiğiniz oluyordu. Annemin eskiden koca bir koleksiyonu vardı. Bunlar onun gurur ve neşe kaynağıydı.

Usulca gülümsedim. "Eski sayfalar gibi kokuyordu."

Özlem dolu bir iç geçirdi. "Hepsi öyle kokar."

O bunu derken, aklıma bir düşünce üşüştü ve biraz daha dik oturdum. "Bir dakika, sence annemin kitapları o kütüphanede olabilir mi?"

"Ah, olamaz," diye cevapladı, burbon bardağını bir sağa bir sola oynatarak. "Unuttun mu, onun tüm kitaplarını L.A.'deki bir koleksiyoncuya satmıştık. Bu kitapların onunkiler olduğunu sanmam. Ama güzel bir düşünceydi."

Yüreğim mideme oturdu. "Evet. Bu imkânsız olurdu, sanırım."

"Dünya imkânsızlıklarla dolu, tomurcuğum," dedi bir an geçtikten sonra ve omuz silkti. "Belki de haksızımdır."

Ama ikimiz de bu konuda büyük şüphelere sahiptik.

Ben yazacak bir şey –hayatımı değiştiren tek an, bir daha aklıma bile getirmek istediğim tek andı– bulmaya çalışırken babam da iş kıyafetlerini değiştirmeye gitti. Kütüphane müdürünü, iş kıyafetlerini daha serbest bırakmaya ikna etmeye çalışıyordu ama şimdilik bu çabalarında başarısız olmuştu, o yüzden her gün kitap ödünç verme masasına ütülü bir pantolon, bir gömlek ve parlak neon renkte bir kravatla gidiyor ve sevimli bir nemrut gibi durmamaya çalışıyordu. (Müdür ayrıca kulaklarındaki tünel küpeleri çıkarttırmaya da çalışmıştı ama punk'ı gruptan çıkarabilirdin ama punk'ı punk'tan çıkaramazdın işte.)

Kurye kapıyı çaldığında ödevimin de hemen hemen sonuna gelmiştim, babam da neon turuncu şortu ve MOTION CITY SOUNDTRACK tişörtüyle kapıyı açtı. Kurye Wes'le yumruğunu tokuşturdu ve Wes yoluna gitmeden biraz kasabadaki meslek üniversitesindeki ilk dönemi hakkında konuştular. Babam suşi paketini alıp ona bahşiş verdi. "Sağ ol, dostum. Dikkatli sür!"

Sonra kapıyı kapattı; bazen nasıl önüne çıkan herkese bu kadar arkadaş canlısı yaklaşabildiğini merak ettiğim oluyordu. Onun için sıradan alışkanlıklar gibi, nefes almak kadar kolay bir şeydi. Ağzımdan saçma sapan şeyler kaçırmadan ve daha sonra düşündükçe panik olacağım şeyler söylemeden tek bir kişiyle bile konuşamazdım ben.

Babam emaneti alıp göstere göstere mutfağa getirdi. "Akşam yemeğimiz geldi. *Suişi* biliyorlar ya."

Gözlerini dikip babama baktım. "Baba."

"Tamam, tamam," dedi dramatik bir şekilde ve yine karşıma oturdu. Laptopumu kapattım –o makaleyi bu gece yazmak ancak hayaldi– ve masanın uzak ucuna ittirdim. Babam da paketin içindeki yiyecekleri çıkarmaya başladı. "Harikayım şimdi, bunu sen de bili *yosun*."

"BABA."

"*Çiğ* espriler benden sorulur."

Masanın altına doğru erimeye başladım.

Gülümseyerek bir çift yemek çubuğu uzattı. "Tamam, tamam. Ama arada eğlenmeme müsaade etmelisin. Kimi insanlar benim kelime oyunu yeteneklerim için adam öldürürler."

"Evet, insanı öldürüyorsun gerçekten."

Çubuğu bana doğru tuttu. "A-ha! Gördün mü bak! Keyifli değil mi?"

"Aman neyse." Bir paket soya sosunu açıp plastik suşi tepsisinin köşesine döktüm. Babam Çin böreklerini çıkarıp birini kendi tabağına birini de benim tabağıma koydu.

Sonuncusunu da masadaki üçüncü sandalyeye uzattı ve sessiz bir an yaşandı.

"Hey, baba?"

"Efendim?" Bir çift ucuz yemek çubuğu çıkardı.

"Seni seviyorum."

Gülümsedi. "Ben de seni seviyorum... benim *soya* çekmişsin sonuçta."

"Öf." Gözlerimi devirip bir çubuğu ona fırlattım. Masanın üzerinde yuvarlandı ve yere düşmeden babam çubuğu yakalayıp barışı sağlamak üzere bana uzattı.

VANCE

Oda çok parlaktı çünkü lanet olası bir sebepten ötürü tüm perdeler açılmıştı ve bu da baş ağrımı daha da keskinleştiriyordu. Kim açmıştı *ya* bu perdeleri? Suçlu çok geçmeden kendini gösterdi. Elias yatağımın başında durmuş, sabırla bekliyordu. Işığa hırlayıp avuçlarımı gözlerime bastırdım.

"Tanrı aşkına, lütfen kapat şu perdeleri," diye inledim.

Elleri belinde, inatla başını salladı. "Güzel bir sabah ve bugün odandan çıkacaksın."

"Ne içinmiş?"

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Çünkü... bugün güzel bir gün?"

Çarşafları kavrayıp başımın üzerine çektim. "İyi geceler. Odadan çıkarken perdeleri..."

"*Vance.*" Ben durdurmaya çalıştı.

"*Elias, ne var?* Buraya geldim, tamam mı? Buradayım, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, ziyan oluyorum. Yokum ben. O yüzden bırak da rahat rahat yokluğun tadını çıkarayım." Yastığımı alıp başımın üstüne bastırdım.

Yatağımın ucuna oturdu ve yumuşak bir sesle, "Annen aradı," dedi.

Tabii ki aramıştı.

"Seninle konuşmak istiyordu."

Ah, demek *şimdi* benimle konuşmak istiyordu ama üvey babam beni buraya şutlarken diyecek bir şey bulamamış mıydı?

Ne güzel ya.

Geçen hafta yola çıkmadan önce benimle yüzleşmeye çalışmıştı ve sonunda kavga etmiştik. Bana ağır laflar etmişti. Ben de bir şeyler söylemiştim. Üvey babamın en yakın arkadaşı Elias Rodriguez'in –temelde benim vaftiz babamdı– bu süreçte benimle ilgilenmesine karar verilmişti. Üvey babamın böyle bir şey yapmaya niyeti olmadığı belliydi. Yapımcılığını üstlendiği filmlerin üstüne, kendi oğlundan daha fazla titrerdi.

Trajik, biliyorum.

Kolossal Pictures'ın vârisi, Hollywood'un prensi vs. vs. Vance Reigns olmak o kadar *zordu* ki.

Neyse ne.

Yeteri kadar o burada değilmiş gibi davranırsam, sonunda Elias giderdi ve bir noktadan sonra kapıyı arkasından çekip çıktı da. Bundan sonra annemle tek kelime konuşmasam bile yine çok konuşmuş olurdum. İstediği kadar sesli mesaj bırakabilirdi.

Güzel bir gün olması zerre umurumda değildi. Neleri kaçırdığım zerre umurumda değildi. Hiçbiri zerre umurumda değildi. Tek istediğim burada var olmak, medyanın gözlerinden uzaktaki zamanımı doldurmak ve buradan gitmekti. Bunların hiçbirini daha en baştan ben istememiştim ki.

Evet, biraz kaostan hoşlanıyordum. Ve evet, ara sıra kolaylıkla engellenebilecek şekillerde başımı belaya soktuğum da oluyordu. Yani, yaptığınız her şey sadece baskıcı anneniz tarafından değil, aynı zamanda yüz binlerce hayranınız tarafından da mercek altına alınıp izleniyorsa, siz de arada olay çıkarmak istemez miydiniz?

Sanırım *Yıldızalanı: Rezonans*'ın çekimlerini tamamladığımız için düzenlediğimiz partinin ardından Elle için bir taksi çağırabilirdim. Paparazzileri göz ardı edebilirdim. Direksiyonun hâkimiyetini kaybetmeyip Tesla'mın Elle'i bırakacağım yerden

yarım kilometre gerideki küçük bir havuza girmesini engelleyebilirdim.

Ama bunun bardağı taşıran son damla olduğunu düşünmek çılgınlıktı. Bu, hepsinin bir araya gelmesiyle olmuştu – dairemde verdiğim gece yarısı partileri, gece kulüplerinde geçirdiğim vakitler, özel hayatımda yer bulan ve sürekli değişen erkek ve kadınlar. Geçen seneki ExcelsiCon'da Jessica Stone'la yaşadıklarım da cabasıydı.

Herkes kötü çocuğun cazibesinden hoşlanırdı. Kötü çocuk, o görünmez sınırı aşana kadar herkes ona bayılırdı. Ona tezahürat yaparlar, âşık olurlar, onu koruyup kollarlar...

Ta ki, birden, tüm bunları yapmayı bırakana kadar.

Ondan sonra birden kötü adam olurdu bu kötü çocuklar. Feyz alınacak bir öykü.

Bir başka deyişle: Ben.

ROSIE

Annie'yle Quinn iki tarafı ağaçlarla süslü çok güzel bir sokağın sonundaki Quinn'in evinin önünde beni bekliyorlardı. Kendimi bildim bileli üçümüz bir aradaydık. Anaokulunda bir gün aynı tekerlek salıncağına, avlunun köşesindeki büyük meşe ağacındakine oturmuştuk ve –eh– o gün bugündür beraberdik. Bu, tarih kayıtlarına geçmiş, arkadaşlık bağları dövüşmüştü ve bunun için Hüküm Dağı'na tırmanmamız bile gerekmemişti.

İkisinden biri olmadan geçirdiğim bir günümü hayal bile edemiyordum.

Arabayla yavaşlarken en yakın arkadaşlarım garaj yolunun ucuna geldiler. "Çabuk, çabuk, çabuk!" dedim, Quinn'le Annie arka koltuklara otururken. İçinde iki bardak kahve bulunan kartonu yolcu koltuğunun üzerinden onlara uzattım. "Java Hutt bu sabah çok bekletti."

Annie kızıl saçlarını lastik tokayla toplayıp emniyet kemerini bağladı. "Yoklamayı kaçırırsak, suçu Java'ya atabilir miyiz?"

"Ben ilk dersi kaçırmayı yeğlerim," dedi Quinn, iki kahveden birini alırken. Diğer kahveyi de Annie'ye uzattı. Quinn tanıdığım en iyi giyinen insanlardan biriydi. Şık ve havalı şeyler giyerdi, sizin de öyle giyinebilmek *isteyeceğiniz* türden biriydi. Mesela bugün ekoseli kumaştan bir pantolon, pantolon askısı ve bir

Yıldızalanı tişörtü giyiyordu. Camgöbeği rengi kısa saçlarını kulağının arkasına attı. "Gunther'ın dersinin okumasını yapmadım."

"Ha, şu mikroorganizmalar üzerine olan mı?" diye sordu Annie. "İstersen notlarımı verebilirim."

Garaj yolundan çıkarken güldüm. "Senin notlarında nottan çok karalamalar var."

"Canım sıkılıyor, ne yapayım!" diye omuz silkti Annie, sonra da sürücü koltuğuna doğru eğildi. "Ve bize dün gece neler olduğunu anlatmaktan paçayı sıyıracağını sanma. Seni *saatlerce* aramaya çalıştım ama hep sesli mesaja düştü! Öldün sandık."

"Ben anma konuşmamı yazmaya başlamıştım bile," diye hemfikir olduğunu belirtti Quinn. "N'oldu sana? Annie kovulduğunu söyledi."

"Kovuldum. Ve biraz... *karmaşık* durum."

Dikiz aynasından, en yakın iki arkadaşımın birbirlerine bakış attıklarını görebiliyordum, sonra ikisi de sürücü koltuğuna doğru eğilip devam etmem için üstelediler.

"Anlatsam da inanmazsınız."

Quinn buzlu Americano'sundan büyük bir yudum alıp, "Sen dene bir," dedi.

Geçen gece, babamla ben oradan ayrılırken, Bay Rodriguez bu anlaşmanın aramızda kalmasını tembihlemişti. Ki, yani, *kalacaktı* da. Annie ve Quinn de bir noktada benim birer uzantım sayılırlardı, değil mi? İnsanın en yakın arkadaşları hep öyledir.

Onlara canımı emanet ederdim.

"Kimseye söylemeyeceğinize söz vermelisiniz," dedim ciddiyetle ve en yakın iki arkadaşım yine birbirlerine bakış attılar.

Annie, "Yoklamaya geç kalacağız gibi görünüyor," dedi.

Quinn de bunun üzerine bana, "Devam et," dedi.

Anlatmaya Vance'in köpeği Sansa'nın arabamın önüne atlamasından ve onu kale-eve kadar takip etmemden başladım. Kütüphaneyi bulmamı, kitabı, kendimi nasıl havuzda bulduğumu ve kendime hâkim olamadığım için nasıl bin doların üzerinde bir borca girdiğimi anlattım. Sonra da onlara Vance'ten, Bay

Rodriguez'den ve yaptığımız anlaşmadan bahsettim. Satın aldığım park yerime olan on dakikalık yolculuğu avucumun içi gibi bildiğimden onlara anlatırken hız limitinde sürüyordum.

Lise kasabanın tam göbeğindeydi. Yolun aşağısında ortaokul vardı ve ilkokul da anacaddenin sonunda, evvel zamanın yüz yıllık ürkütücü bir kalıntısı gibi dikiliyordu. Yani şimdi bizim lise de o kadar eski görünüyordu ama en azından 50'lerde inşa edilmişti ve klima sistemi vardı. İlkokulda hâlâ *pencere üniteleri* kullanılıyordu. Geçen yazı hatırlarken ürperdim.

Burnu sümüklü çocukları cehennemin koltuk altına yerleştirmek barbarcaydı.

Dün geceyi anlatırken, tüm bunların benim başıma geldiğine açıkçası inanamıyordum. Her şey bir romantik komediden fırlamış gibiydi – ve kalede saklanan yakışıklı, Vance Reigns'ten başka biri olsa, bir romantik komedi olurdu da muhtemelen.

"General Sond'un *burada* olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı Annie inanmaz hâlde. "Sence bir imzasını alabilir miyim? Bir selfie? Hayran Tumblr'ıma koymak için bir mektup yazsa?"

"Hâlâ o blogu devam ettiriyor musun?" diye sordu Quinn şaşkın şaşkın. "Başını onca belaya soktuktan *sonra* bile mi?"

"Benim ahlakımı sorgulama!" diye şakacıktan Quinn'e dirsek attı ve sonra ekledi, "Yalnız ciddi soruyorum, bir imza verir mi? İmzalayabileceği tam onluk bir hayran çizimim var."

"Şu şeyli olmasın..."

"Evet, evet, o."

Burnumun kemerini ovaladım. Neden dün gece yatağımda uzanırken, bunu en yakın arkadaşlarıma anlatıp anlatmayacağımı ve *ne kadarını* anlatmam gerektiğini düşünüp kafamda tarttığımı şimdi hatırlıyordum. Quinn, Annie'yi *o* hayran çizimini Vance'e imzalatma fikrinden (zaten herhangi bir şeyi imzalayacağından değildi de eğlencelerini hemen bozmak istemiyordum) vazgeçirmeye çalışırken ben de okulun park alanına girdim, sonra da Quinn kafasını sürücü koltuğuyla yolcu koltuğu arasına sokup, "Yani, *teorik olarak*, o video hâlâ telefonunda olabilir," dedi.

"Video mu?" diye sordum, park yerime yanaşırken.

"Telefonun hâlâ çalışıyorsa tabii."

"Aman Tanrım – video! Onu izlemek için *canımı veririm*. Onu tüm o kötü çocuk görkeminde görmek için," diye ekledi Annie, mutlulukla iç geçirerek. "Acaba ne kadar seksidir?"

Fazla seksi, diye düşünerek tereddüt ettim, ardından da telefonumu cebimden çıkarıp videoyu açtım. Videoyu başlatıp telefonu onlara uzattım. Video beni evin karanlığında takip ediyor, oradan havuza geçiyordu, ondan sonra da –telefonum eski olduğundan biraz kalitesizdi video ama yine de yeteri kadar netti– Vance'in, "Burada ne arıyorsun?" dediğini duyuyordum ve çığlık atıp kaçıyordum, o da, "Bekle – *dur*!" diye bağırıyordu.

Tam da ben dirseğimi burnuna gömüp havuza düşmeden önce.

Video orada sona eriyordu.

En yakın arkadaşlarım bir süre daha ekrana baktılar. Sonra Annie soya sütlü karamel macchiato'sundan bir yudum alıp, "Garrett bunu öğrendiğinde *aklını* yitirecek," dedi.

Hemen telefonumu geri aldım. "Bunu öğrenmeyecek. Siz ikiniz bunu kimseye söylemezsiniz!"

"Ama..." diye başladı Annie.

"Söz verin? Söz mü?" diyerek serçeparmağımı kaldırdım.

Annie de homurdanarak serçeparmağını benimkine doladı, sonra da Quinn de aynısını yaptı. Daha önce sırlarımın hiçbirini yaymamışlardı –ne annemin ölümünden sonra babamla evimizi kaybettiğimizi ne de cenaze masraflarını karşılamak için annemin *Yıldızalanı* koleksiyonunu satmak zorunda kaldığımızı– o yüzden ikisinin de çenelerini tutamayacaklarından bir an olsun bile endişe etmiyordum. Öyle insanlar değillerdi.

Çenesini tutmak Annie'ye fiziksel acı veriyormuş gibi görünse bile.

"İnsek iyi olur, Bob bize doğru geliyor," diye belirtti Quinn, golf arabasıyla bize doğru diğer arabaların arasından dolaşarak gelen adama şimdi bakarak. Tek işi günün ortasında okuldan

kaçmaya çalışan ya da okula geç gelen öğrencileri yakalamaktı. Bir kahvaltı sandviçiyle sessizliği satın almak zor değildi ama yine de bugün ona sunacak bir şeyim yoktu.

Arabadan hızlıca inerken yolcu koltuğundaki çantamı kaptım ve örtülü geçidin altından okula girdik. Yoklamalar çoktan başlamıştı ve koridorlar neredeyse tamamen boştu.

"Garrett Taylor'dan bahsetmişken," dedi Quinn, lobide sabah duyurusunu oynatan televizyonlara doğru başını sallayarak. Ekranda Garrett Taylor vardı ve onun da arkasında bu senenin Yuvaya Dönüş Balosu teması bulunuyordu.

"Ve bugün, diğer öğrencilerle birlikte, ben de Yuvaya Dönüş Balosu Kralı olmak için adaylığımı açıklıyorum! Ve eğer galip gelirsem, Rosie Thorne'a baloda eşlik edeceğim! O yüzden hadi, dostlar, gerçek aşkın galip gelmesine yardım edin!"

Neredeyse dolabımdaki kitapları yere düşürüyordum. "Bunu kabul *etmedim* ki ben!"

"Daha da iyisi," diye ekledi, kameraya doğru eğilerek, "onu benim kraliçem olarak yazın."

Ağzım bir karış açık televizyona bakarken aklımdan dün akşamki konuşmamızı geçirdim. Hiçbir şart altında, onunla baloya gideceğimi söylememiştim. Bir hata olmalıydı. Bunu düşünüyor olamazdı... Niye böyle... Benim onunla...

Quinn yanıma gelip, "Hayır demiştin ha," dedi.

Hayır demiştim fakat artık bunun pek bir öneminin kalmadığı hissiyatı mideme oturuverdi.

VANCE

Bir an rüyasız bir uykuda mutlu bir yokluğun tadını çıkarıyordum, bir sonrakinde yirmi beş kiloluk bir Alman kurdu bir bomba gibi yatağımın üzerine düştü. Soğuk burnunu enseme dayadı – ve saçımı kemirmeye başladı.

"Hey, hey, saçımı yeme," diye mırıldandım, onu ittirerek.

Sansa buna üzerime kurularak cevap verdi.

"*Kalkbe.*"

"Hav!"

Pes edip yastığıma doğru iç geçirdim. "Senden nefret ediyorum, biliyorsun değil mi?"

Aslında tam tersini hissettiğimi bildiğinden bunu duyunca inledi. Yatakta dönüp kulaklarının etrafını kaşıdım çünkü o gerçekten de çok iyi bir köpecikti –az önce testislerimi kıl payı kaçırmış olsa da– ve bunu ona yeteri kadar söylemiyordum.

"Tamam, uyandım, hayattayım," dedim ona sakince ve Sansa görevini tamamlamış edasıyla üzerimden kalktı. Yatakta oturdum ama kim bilir ne zamandan beridir hareket etmediğimden her yerim ağrıyordu ve migrenim de geçmiş değildi. Yüzüme düşen saçlarımı arkaya attım – ve parmaklarım saçlarıma dolandı. Daha önce hiç bu kadar uzamamışlardı: Omuzlarıma geliyorlardı ve en son ne zaman saçlarımı yıkadığımı hatırlamıyordum. Yağlı

saç öbekleri olarak aşağıya düşüyorlardı ama kapüşonumu kafama geçirip onları örttüm.

Sansa yatağımın kenarına kadar kaykıldı, oradan da tüm vücudu çamurdan oluşuyormuşçasına yere aktı. Gözlerimi ovaladım. "Elias seni dışarı çıkarmadı mı?" diye sordum ve Sansa'dan bir cevap beklediğimi fark ettiğimde, yere atılmış gri eşofman altımı alıp giydim.

"Pekâlâ," dedim, kulaklarının arkasını kaşıyarak. Hayır diyemeyeceğim bir avuç şey vardı ve Sansa bunlardan biriydi. "Hadi gidelim."

Hemen canlanıp bir koşu odadan çıktı, koridoru aşıp merdivenlere geldi ve tek bir sıçrayışla merdivenlerden aşağı indi.

Ben de sendeleye sendeleye onu takip ettim. Koridora düşen ışıklara bakılırsa, akşamüzeri olmuş gibi görünüyordu. Arka bahçenin kapısını açtım ve Sansa koşa koşa bahçeye çıktı. Üzerimizde bir karga sürüsü havalanıp ağaçların orada bir yerlere kondu.

"Elias, ben kalktım," diye seslendim. Cevap gelmedi; markete gitmiş olmalıydı. Buzdolabından bir LaCroix alıp salona göz gezdirdim. Koltuk ve ortadaki hâlâ nemli olduğu belli olan alan bana dün geceki yaşananları hatırlattı.

Ve de o kızı.

Elias, benim o kızla birlikte kütüphaneye çekidüzen vermem gerekeceğini söylemişti, ben de ne kadar işten kaçacağımı görmek için kütüphaneye yollandım.

Kütüphanenin kapısı ağırdı, bir tür koyu renk ahşaptan –maun ya da meşe– yapılmıştı ve üzerine sarmaşıklar oyulmuştu. Kapıyı ayağımla ittirdim ve gıcırdayarak çok rahat açılınca şaşırdım. Kütüphane sessizdi. Rafların üzerinde ince bir toz tabakası vardı ve kitapların çoğu eskimiş, sırtları kırılmıştı. *Yıldızalanı, Yıldız Savaşları, Uzay Yolu*, onlarla birlikte Anne McCaffrey'ler, Douglas Adams'lar ve diğer antika bilimkurgu yazarları. Herhangi bir düzen gözetilmeden dizilmişlerdi ve kitaplıklara dayalı kolilerde daha da kitap vardı. En azından otuz koli olmalıydı. Muhtemelen onlar da yaprakları sararmış karton kapak kitaplardı.

Kızla beraber havuza düşen kitap, kütüphanenin öteki ucundaki masanın üzerine konulmuş bir havlunun üstündeydi. Sophie Jenkins'ten *Yıldızsız Taht*. Arka kapağını okumak için kitabı aldım ve kitabın benim filmlerde oynadığım karakter –General Ambrose Sond– hakkında olduğunu görünce şaşırdım. *Yıldızalanı: Rezonans*'ın kötü adamı.

> Ambrose Sond, On İkinci Tarikat'la beraberken işlediği suçları telafi etmek için Matem Madenleri'ndeki müebbet hapsinden kaçar ve kendini sadece Federasyon'u değil, bir zamanlar nefret ettiği her şeyi yok edecek bir komplonun içinde bulur – tüm bunları korumak için bir neden bulana kadar.

"Kulağa korkunç geliyor," diye mırıldanıp kitabı havlunun üzerine geri attım. Kitap hâlâ nemliydi ve kapağının uçları kıvrılmaya başlamıştı. *Mahvolduğunu* söylemek az kalırdı. Ucuz bir romandı bu. Böylesi bir kitabın benim favori spor ayakkabılarım kadar tutması aklıma yatmıyordu bir türlü.

Herhangi bir kitabın bu kadar pahalı olması aklıma yatmıyordu.

Kütüphaneden çıkmak için döndüğümde, masanın ucunda duran bir dergi gözüme çarptı.

VANCE ESTİĞİNDE FIRTINA YAKINDIR! yazıyordu kapağında.

Birden ayaklanıp ortadan kaybolmasından korkuyormuşum gibi dergiye yavaş adımlarla yaklaştım ama hakikaten de oradaydı. Bu derginin, dış dünyadan bir süredir aldığım ilk haber olduğunu fark edince bayağı şaşırdım açıkçası ve bu... biraz korkunç bir düşünceydi. Yine de gözlerimi kaçıramayacak kadar meraklıydım.

Ve içinde bulunduğum *gerçekliğin*, şey, gerçekliğini hazmetmeye başlamıştım.

> "Onun kötü bir haber olduğunu düşünmüşümdür hep," diye tweetlemişti, şu anda yayımlanan genç yetişkin Yıldızala-

nı: Ateşle serisinin yazarlarından biri. "Sorunlu davranışlarının hesabını verme vakti geldi de geçiyor."

Vance Reigns oldu olası gündemden düşmeyen bir konu. Beverly Hills'teki evinde düzenlediği partiler olsun, henüz giremeyeceği kadar yaşça küçük olduğu gece kulüplerinden paylaştığı şaibeli Instagram videoları olsun ya da aşk hayatına girip çıkan erkek ve kadınlar olsun, Vance Reigns bize hepsinden biraz tattırdı ve biz de hiçbirine hayır demedik. Ne de olsa o, Hollywood'da boş zamanı bol olan bir genç adam! Hepimiz onun yaptıkları aracılığıyla vekâleten günümüzü gün ettik.

Ancak birkaç hafta önce Yıldızalanı'nda başrollerini paylaştığı Darien Freeman'ın uzun süredir ilişki yaşadığı Elle Wittemer'la birlikte Tesla'sını bir havuza sürdüğünde çekiciliğini kaybetti. Paparazziler tarafından kovalandıklarını iddia ediyorlardı fakat akıllardaki soru şu: Neyi gizlemeye çalışıyorlardı?

Darien Freeman ile Elle Wittemer bu sürecin sonunda ayrıldılar – ve Vance Reigns'in popülaritesi de çakıldı. İnternette en nefret edilen ünlülerden birine dönüştü ve Yıldız Savaşları serisinden Kylo Ren'in interneti kutuplara ayırdığı nefretle yarışır duruma geldi – ve Kylo Ren kurgusal bir karakter.

Peki Vance Reigns yaptıklarını üstlenmek için nerede? Kimse bilmiyor. Nerede olduğuna dair şüphelerimiz olsa da Yıldızalanı bu felaketin gidişatını kontrol etmek için büyük çabalar harcıyor. Vance Reigns'in önünde bir kötü adam olarak epik ölçüde bir kariyeri olacağı şüphe götürmez.

Ama sorulması gereken asıl soru şu: Hayranları buna göz yumacak mı? Yoksa onun kariyeri de Darien Freeman ile Elle'in ilişkileri gibi iptal mi edilecek?

Midemin bulandığını hissettim ve hemen dergiyi kapattım. Tüm oda etrafımda dönüyordu. Uzaklarda bir yerlerde Sansa havladı ama berjer koltuklarından birine çökerken onu doğru düzgün duymadım bile.

Darien'la Elle ayrılmışlar mıydı?

Ben onu sadece Darien'ın L.A.'in batı yakasındaki evine bırakacaktım. *Yıldızalanı: Rezonans*'ın kapanış partisindeydik. O gün son sahnenin çekimlerini tamamlamıştık ve Natalia Ford'un –yönetmenimizin– Hills'teki evinde kutlama yapıyorduk. Ki bu da şahane bir kutlama olabilirdi ama diğer arkadaşlarıma bir gece kulübü sözü verdiğimden partiden erkenden ayrılmaya karar vermiştim.

Arabama gidiyordum ki koyu renk saçları dağılmış, gömleği kırışmış Darien ile üzerine büyük gelen bir *sweatshirt*le kot pantolon giyen Elle'e rastlamıştım. Elle partiden ayrılmak istiyordu, Darien istemiyordu. Klasik bir durumdu yani.

"Ben bir araba çağırırım," diyordu kız ona.

Ama Darien başını sallıyordu. "Hayır, bekle dur... Ben seni eve bırakırım."

"Kendinize bir oda tutun," diye seslendim yanlarından geçerken, arabamın anahtarını parmağıma geçirmiş sallıyordum ve Darien'dan bir ortaparmak kazanmıştım. Hiç sesimi çıkarmamam gerekirdi.

"Aman çok sağ... Bekle, gidiyor musun?" diye seslendi Elle arkamdan, Darien'ın yapma demesini dinlemeden.

Hiç durmamalıydım ama böyle şeyler insanın aklına iş işten geçtikten sonra geliyordu. Dönüp Darien'a baktım. "Burada kalıyor gibi bir hâlim mi var, Geekerella?" Ona böyle hitap etmemden nefret ediyordu, muhtemelen ne zaman magazinlere konu olsa onlar da ona böyle hitap ettiği için.

Yüzünde canının sıkıldığını belirten bir ifade belirip kayboldu ama sonra, "O gece kulübüne gidiyorsun, değil mi? Yakanın öte ucundaki?" diye sordu.

"O kadar tahmin edilebilir biri miyim?"

"Evet," dedi ikisi de aynı anda.

Gözlerimi devirdim. "Ne istiyorsun?"

Darien başını sallamaya başlamıştı ama Elle ona bakmadı ve "Beni de Dare'in evine bırakabilir misin? Yolunun üzerinde," dedi.

Ona gerçekten hayır demeliydim. Seni erkek arkadaşın bıraksın evine, demeliydim çünkü meselesine burnumu sokmamalıydım. Ama evet dedim. Ona iyilik olsun diye değildi.

Evet dedim çünkü bunun Darien'ı kızdıracağını biliyordum ve onu her fırsat bulduğumda kızdırmak istiyordum. O kadar çekilmez seviyede mükemmel biriydi ki tıpkı *Yıldızalanı*'ndaki karakteri gibiydi. Her şeyi doğru yapardı, röportajlarda hep en uygun cevapları verirdi, çok güzel bir kız arkadaşı vardı ve onu herkes severdi.

Ama sanırım ondan nefret etmemin en büyük sebebi onun da kendini seviyor olmasıydı. Yaşadığı hayata bayılıyordu.

Bu benim sinirimi aşırı bozuyordu.

O yüzden, sırf sevgilisini arabama kadar götürüp binmesine yardım ederken Darien'ın yüzünde oluşan ifadeyi görmek için Elle'i götürmeyi kabul ettim. Ama kapı kapanıp park yerinden çıktığımda, "Onu sinirlendirmekten çok hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi Elle.

"Bunun için kullanabileceğim güzel bir kızla beraber olmam da işime yarıyor," dedim kurnazca.

Gözlerini devirdi. "Benim sana yardım ettiğim yok ve beni kullanmıyorsun. Beni eve bırakıyorsun. Yarın sabah *kesinlikle* geçmem gereken bir sınavım var."

Darien'ın dairesinin nerede olduğunu biliyordum, o yüzden oraya giden en kısa yolu seçtim. İç geçirdim, "Ah, bir üniversite öğrencisinin hayatı. Kusursuz Darien'ınkinden birazcık farklı, değil mi?"

Bana ters ters baktı. "Evet, farklı – ama ikimizinki de kusursuz değil. Onun bir sürü gece çekimi oluyor. Benim de sınavlarım var ve ders çalışmam gerekiyor."

"Ve sırf çıktığın kişi yüzünden ismini bilen profesörler ile Darien Freeman'la senin yerine *onların* birlikte olması gerektiğini içten içe düşünen sınıf arkadaşların var."

"Hep dünyanın kendi etrafında döndüğünü mü sanırsın?"

"Ne zaman dönmedi ki?"

"Şımarık bir velet olmaktan sıkıldığın olmuyor mu hiç?"

"Hayır," dedim ama aslında demek istediğim şuydu...

Bu olamayacaksam, başka ne olabilirim ki?

Ama bir terapi seansına başlayacak vaktimiz yoktu çünkü bir an sonra, kırmızı ışıkta beklerken, Elle elini koluma koydu. Bir an bana yazıyor sandım ama bakışlarını takip edince, yanımızda duran siyah bir SUV'ye baktığını gördüm. Arabanın camı aşağı indi. Kocaman, bombeli bir kamera lensi doğrudan bize bakıyordu.

Bu yüzden en kısa yolu tercih etmiştim işte. *Bu yüzden* ona hayır demeliydim, bir taksi çağırmasını, onu eve erkek arkadaşının bırakmasını söylemeliydim.

Haberler paparazzilerden kaçmaya çalıştığımızı söyleyecekti ve arabamla havuza da o zaman girdim – gerçi ona havuz demeye bin şahit isterdi, daha çok çamurlu bir su birikintisiydi ama haberin bu kısmını düzeltmeyi çabucak bıraktım, özellikle de herkes Elle ile benim arabada beraber olduğumuz kısmına odaklanmaya başlayınca.

Elle ve Darien hiç vakit kaybetmeden işin öyle olmadığını açıklamıştı tabii ki ama artık iş işten geçmişti.

Sizce hangisinin bir haber olarak daha çok değeri vardı, benim Darien'ın kızını ayartmaya çalıştığım temelsiz dedikodu mu yoksa benim –hemen hemen cömert sayılabilecek bir şekilde– partiden sonra onu evine bıraktığım mı?

Lanet olası roket bilim değildi bu sonuçta.

Menajerim bir süre etrafta gözükmesem iyi olacağını düşünmüştü. İnsanların bunu unutmasını beklemeyi. Sabrı taşan üvey babam ise Hollywood etkisini hissetmeyeceğim bir yere gidersem, oradan daha iyi bir adam olarak döneceğimi düşünmüştü.

Ama görünüşe göre, ben orada olmadan da her şey daha kötüye gitmişti. Dokunduğum her şey daha kötüye gidiyordu.

Ben her zaman her şeyi mahvediyordum.

ROSIE

Günün son zili çaldı ve defterimi kapatıp çantama tıkıştırdım. Bayan Rayna, Stephenie Meyer'ın *Alacakaranlık*'ında kaldığımız yeri işaretledi ve sesini yükselterek kitabı bitirmemizi buyurdu. Birkaç öğrenci parıldayan vampirleri okumak konusunda homurdandı ama hoca hemencecik, "Sanki size görünmezlik bahşeden bir yüzük daha gerçekçi – yarın *Dracula* ve *Alacakaranlık*'taki vampir mitosunun farklılıkları üzerine bir test olacaksınız!" dedi.

Bunu daha da çok homurdanma karşıladı. Ben iki kitabı da okumuştum zaten, o yüzden sadece *Dracula*'yı şöyle bir hatırlamam gerekiyordu. Belki bu akşam 1992 yapımı filmini kiralardım. Keanu Reeves'ten hep hoşlanmışımdır...

Çantamı omzuma atarak sınıftan çıkıp Annie ve Quinn'le buluştum.

"Ben burada Huck Finn'le boğuşurken sizin sınıfta *Alacakaranlık* okuduğunuza inanamıyorum," dedi Quinn, Annie'nin dolabının yanına yaslanıp pençemsi kusursuz tırnaklarını törpülerken. "Cidden adil değil."

"Aynı zamanda *Dracula*'yı da okumamız gerekiyor ama," diye belirttim, dolabımın kapağını çekerek açarken, "ki o da benim aşk hayatımdan daha kuru."

Ortaokuldan beri Annie'yle dolaplarımız yan yanaydı. T ile

başlayan soyadlarımızın olmasının bir laneti – Thorne ile Trout. Annie, "İstersen bu konuda sana ödünç verebileceğim, tek elle okumalık romans kitaplarım var."

"Iy, iğrenç." Quinn yüzünü buruşturdu.

Annie omuz silkti. "Ben diyeyim de." Kitabını çıkarıp dolabını kapattı. "Peki, şimdi benim çok çılgın bir fikrim var ve ikinizden de bu konuda süper-ultra-destek görmek istiyorum."

Quinn'le ben ona tereddütle baktık. Annie'nin destek göstermek zorunda kaldığımız son fikrinin sonucunda, erkek kardeşinin kol kıllarını tıraş etmişti ve kılları bir daha doğru düzgün çıkmamıştı. Quinn sonunda, "Peki, anlat bakalım," dedi.

Annie defterini açtı ve bize üzerinde NASIL BALO KRALİYETİNE MENSUP OLUNUR yazan bir listeyi gösterdi.

"Ah, hayır," diye fısıldadı Quinn, bense bu sırada saklanacak bir yer –her neresi olursa– arıyordum.

"Baloda kraliyete seçilecek kişi Quinn olacak, böylece Garrett'ın Balo Kralı olup seni iraden dışında randevusu yapmasının önüne geçeceğiz. Bu kusursuz bir plan," dedi Annie zafer kazanmış gibi. Sonra da listeyi yırttı ve aynı listeyi üç defa yazdığını gördüm. Her birimize bir parçasını verdi ve kendi romantik komedisinin kahramanıymış gibi gözlüğünü yukarı ittirdi. "Kralına Gider Operasyonu başlasın!"

Listeye göz gezdirdim. "Bu berbat bir fikir."

"Benim Balo Kralı olmayı istediğimi nereden çıkarıyorsun ki?" diye sordu Quinn, dolabın kapağını kapatırken. "Seksist bu."

"O zaman en sevdiğimiz nonbinary Hükümdar'ımız taçlandırılmasın da kim taçlandırılsın?"

Annie doğru bir noktaya parmak basmıştı ve bu nokta benim hiç hoşuma gitmeyen bir noktaydı ama Quinn yemi yutmuşa benziyordu. "Hükümdar diyorsun ha?"

"Hem de *tacın* olacak."

"Ataerkil toplumu alaşağı etmekten hep hoşlanmışımdır," diye sesli düşündü. "Tamam, ben varım. Sanıyorum ki bu, kütüphaneyi ziyaret etmemizi gerektiren bir mesele."

Annie ciddiyetle başını salladı. "Uzaylı Baba'nın yardımına ihtiyacımız var."

Yüzümü buruşturup *Alacakaranlık*'la kalkülüs kitabımı çantama sokuşturdum. "Neden babamın yardımına ihtiyacımız var ki? Ve ona öyle hitap etmeyi keser misiniz? Biraz tuhaf kaçıyor," diye ekledim, okuldan çıkan öğrencilerin seline karışırken.

"Bak," dedi Annie, bir elini omzuma koyarak, "baban o kadar güzel ki güzelliği bu dünyaya ait olamaz, haliyle..."

"Uzaylı Baba," diye hemfikir oldu Quinn. "Ayrıca şu ucuz bilimkurgu romanlarına bayılıyor, yakışıyor yani."

İç geçirdim. "Bunu hiçbir zaman kazanamayacağım, değil mi?"

"Yok," dedi Quinn'le Annie aynı anda.

Tabii ki hayır. Anahtarlarımı havaya atıp düşmeden yakaladım. "Pekâlâ, o zaman kütüphaneye gidiyoruz. Saat dörde kadar ama. Sonra birkaç yüz kitapla bir randevum var."

"*Bir de* Vance Reigns'le," dedi Quinn, kaşlarını oynatarak.

Yanaklarım kızarmaya başladı ama ikisinden birinin bunu fark etmesine fırsat vermeden okulun bahçesine çıkan kapıyı iterek açtım. Öğrenciler, örtülü geçidin altından geçerek neredeyse boş olan park alanındaki arabalarına gidiyorlardı. Okulun arkasındaki sahada top oynayanların sesini duyabiliyordum, onun da peşinden bando takımının ahenksiz trombonlarının uğultusu geliyordu.

Biri omzuma toslayıp, "Garrett'ın seni baloya götürdüğüne inanamıyorum," diye mırıldandı.

Kafamı çevirdim ama bana omuz atan kimse, öğrenci kalabalığının içinde kaybolmuştu. Tuhaf bir olaydı. Sanki Garrett'ın beni götürmesini ben istemiştim. Ona hayır demiştim sonuçta.

Ama bu da aklıma daha endişe verici düşüncelerin üşüşmesine neden oldu – kaç kişi böyle düşünüyordu? Garrett Taylor'ı onların elinden çekip aldığımı? Yani Garrett popülerdi ama sadece YouTube kanalında birkaç yüz bin abonesi olduğu için ve herkes beş saniyelik ünün peşindeydi. Benim de kendi beş sani-

yelik ünümün peşinde olduğumu mu sanıyorlardı? Birden sanki herkes bana bakıyormuş gibi geldi, hem de herkesin bana bakamayacağını *bilmeme* rağmen.

Belki sadece çoğu bakıyordu.

Yani bazıları.

Adımlarımı hızlandırmama yetecek kadar kişi. Annie'yle Quinn bunu fark ettilerse de bir şey demediler. Arabama vardığımızda, sırt çantalarını arka koltuğa attılar ve Quinn ön koltuğu sahiplendi. Sürücü tarafına oturdum ve arabam adına bir dua ettim.

Kontağı çevirdiğim ve arabanın motoru ciyakladı.

"Bugün değil," dedim arabaya. "*Lütfen* bugün olmasın..."

Külüstür Betsy öksürerek canlandı. Quinn ve Annie sevinçle ellerini havaya kaldırdılar.

"Kütüphaneye!" diye bağırdı Annie. "Uzaylı Baba bizi çağırıyor!"

Hayır, çağırmıyordu ama ateşlerini körüklemenin âlemi yoktu, o yüzden müzik sistemini kökledim –arabamın bugüne dek beni yarı yolda bırakmayan tek parçası– ve babamın çalıştığı kütüphaneye avazımız çıktığı kadar şarkı söyleyerek yol aldık. Liseden kütüphaneye gitmek arabayla on dakika sürüyordu, anayolu takip edip kasabanın öteki ucuna gidiyorduk.

Bu arada, bu kasabada her yer arabayla on dakikaydı.

Tüm hayatımı bu küçük kasabada geçirmiştim. Burası ufacık bir yer değildi – bir sinemamız ve (birazcık harap olsa da) bir alışveriş merkezimiz, birkaç büyük marketimiz, bir de Walmart'ımız vardı. Bu kasaba, diğer üç farklı kasabayla birlikte bir gölün kıyısına kurulmuştu, haliyle yerleşecek sessiz sakin, gözden ırak bir yer arayan milyonerleri çekiyordu. Annemle babam ben doğmadan önce buraya taşınmışlardı ve babam evde kalıp bana bakarken annem de bir saatlik uzaktaki nükleer santralde çalışıyordu. Ona hiç çekmediğim birçok şekilde çok zeki biriydi annem. Rakamlarla büyüymüşçesine oynardı ama en sevdiği şeyler kelimelerdi. Onları okumaya, biriktirmeye, el üstünde tutmaya

bayılırdı. Bir sene önce öldüğünde, hastane ve cenaze masrafları birikimlerimizin büyük kısmını götürmüştü. Göl kenarındaki evi, babamın en sevdiği Fender gitarını ve en sonunda –trajik bir şekilde– annemin o bayıldığı *Yıldızalanı* roman koleksiyonunu elden çıkarmak zorunda kalmıştık.

O zamandan beri, babamla evden eve atlıyorduk. Babam da ilçe kütüphanesinde Gençlik Hizmetleri koordinatörü olarak çalışmaya başlamıştı. O günden beri orada çalışıyordu ve Quinn, Annie ile benim de dünyada en çok gittiğimiz yer kütüphane olmuştu. Kütüphanenin her bir köşesini avucumuzun içi gibi biliyorduk, kütüphane müdavimlerinin hemen hemen hepsi –çoğu yaşça büyüktü ve karşı sokaktaki huzurevinden yürüyerek geliyorlardı– bizi ismen tanıyordu.

İçeri girdiğimizde babam Gençlik Hizmetleri masasının ucunda oturmuş, kitap yığını için yeni bir resimli kitabın sayfalarını karıştırıyordu. Harry Potter gözlüğüyle başını kaldırdı ve bize gülümsedi.

"Benim baş belalarım gelmiş!" diye duyurdu ayağa kalkarken. "Annie, şansına inanamayacaksın!"

Annie derin bir nefes aldı. "Geldi mi?!"

Babam tezgâhın altını karıştırdı ve sonra gururla altın varaklı kocaman bir kitabı çıkardı. "Geldi!"

"*Evvet!*" diye ciyakladı Annie, kollarını havaya kaldırarak. Şu ucuz fantastik serisinin son kitabının gelmesini hemen hemen iki aydır bekliyordu ve ne yalan söyleyeyim, Quinn'le ben, artık "spoilerlardan kaçınmak" konusundaki konuşmalarından kurtulacağımız için mutluyduk. "Sen insanlığın sahip olduğu en büyük armağansın, Uzaylı Baba."

"Elimden geleni yapıyorum," diye cevapladı babam oyunu devam ettirerek çünkü Tanrı korusun, bu çılgınlığı sona erdirmeye niyeti yoktu. Sonra da parmaklarını şaklatıp Quinn'i işaret etti. "Konusu açılmışken! Sanırım sana da bir kitap buldum."

"Yok, ben almayayım," dedi Quinn duygusuz bir ses tonuyla.

Babam gülerek sandalyesini bilgisayara doğru itti ve bir kâğıt

tomarının altını karıştırmaya başladı. Oradan bir kitap çıkardı. "Isabella Stewart Gardner Müzesi soygunu hakkında. Böyle şeylerin hoşuna gittiğini biliyorum."

Quinn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen harikasın."

"Elimden geleni yapıyorum," dedi babam keyifle.

Annie altın varaklı kitabını açıp derin bir nefes aldı. "Ah, bakterilerin, kokuşmuş sayfaların ve çarpık ilişkilerin tatlı mı tatlı kokusu. Ama yolumdan sapmamalıyım!" Kitabı kapatıp koltuk altına koydu. "Uzaylı Baba, sana bir sorumuz var."

"Birkaç sorumuz var," diye katıldı Quinn.

"Çok fazla sorumuz var – hepsini cevaplamak zorunda değilsin," diye yalvarırcasına ekledim, Annie ona planını anlatıp şimdiden başımın belası olan listeyi ona gösterirken. Babam çenesindeki kirli sakalı kaşırken listeyi baştan sona okudu.

On numaraya geldiğinde listeyi geri uzatıp, "Bence yapılabilir," dedi.

"Bu konuda bize yardım edebilir misin?" diye sordu Quinn.

Babama, *lütfen hayır de* bakışı atmaya çalıştım. Bunu fark etmedi mi yoksa bilerek mi fark etmemiş gibi yaptı bilmiyorum ama ciddiyetle başını salladı. "Sanırım size ışığı gösterebilirim, genç Padawanlar. Kazanmalıyız, Yuvaya Dönüş Balosunu. Ele geçirmelisiniz, o tacı."

"İşte be!" diyerek birer beşlik çaktı Annie'yle Quinn.

Arkaya doğru eğilerek saate baktım. 15:30 olmuştu ve buradan kale-eve gitmem sadece birkaç dakika alacaktı ama burada kalmamın kimseye bir faydası dokunmayacağını da biliyordum. En yakın arkadaşlarımdan uzaklaştım. "Ben de o zaman ufak ufak, şeye, işe gideyim."

Babam bana endişeli endişeli baktı. "Yani, eğer istersen bunu yapmak zorunda..."

"Biliyorum," diye lafını böldüm. "Bir şey olmaz, baba."

"Tamam ama fikrini değiştirirsen..."

"Seni dokuz bin defa seviyorum." Yanağına bir öpücük kondurdum, masasında tuttuğu şekerlerden birini kaptım ve en ya-

kın arkadaşlarımı babamla plan yapmaya bıraktım. Baloyu kazanmalarına yardım edebilecek tek bir kişi varsa, o da muhtemelen tanıdığım en havalı adamdı.

Bunu yüzüne hiçbir zaman söylemeyecektim tabii ki.

VANCE

YATAĞIMDA SERE SERPE UZANMIŞ, başparmağımın tırnağını yerken seçeneklerimi gözden geçirdim.

Maverick'le jakuziye girmek ya da Tiffany iyi mi diye kontrol etmek arasında kalıyorsun. Tiffany çok sarsılmış görünüyor ama muhtemelen Maverick'le bir daha baş başa vakit geçirme fırsatı bulamayacağını biliyorsun...

→ Tiffany iyidir, benim seçimler konusunda Maverick'le konuşmam gerek!

→ Maverick'le sonra konuşurum, Tiffany'ye destek olmalıyım.

Ne yalan söyleyeyim, bütün oyun boyunca Tiffany bana karşı tam bir hödük gibi davranmıştı, o yüzden neden şimdi o iyi mi diye kontrol edecektim ki? Tamam, babası hastanedeydi ve yapımcının odasına çağrılmıştı ama *o kadar da* kötü olamazdı. Hem o kadar kötü olsa bile, Maverick'le olan tek şansımı neden heba edecektim ki?

Çok beklerlerdi.

Telefonum çalmaya başlayıp oyundan çıktığında tam Maverick'i seçmek üzereydim. Arayanın kim olduğuna baktım ve telefonu hemen sessize aldım.

Onunla konuşmayacaktım.

Bugün değil.

Telefonu yatağın öbür ucuna attım. Bir dakika sonra ev telefonu çalmaya başladı.

Telefona bakma, diye dua ettim Elias'a, *telefona bakma...*

"Ah, tünaydın, Elsa. Vance mi? Ah, yok, şu anda uyuyor," dediğini duydum Elias'ın alt kattan. "Uyanır uyanmaz seni aramasını söylerim. Evet, tabii tabii. Umarım sen de iyi... Ah, tamamdır. Görüşürüz."

Sonra planlanmış gibi telefonum tekrar çalmaya başladı.

Telefonu sessize alıp uçak modunu açtım, sonra da yataktan kalkıp spor ayakkabılarımı giydim. Ondan kaçınmanın en kolay yolu, tamamıyla buradan uzak durmaktan geçiyordu çünkü Elias en sonunda beni uyandırana ya da ben pes edip telefonuma cevap verene kadar aramaya devam edecekti ve şu anda bununla uğraşmayı hiç istemiyordum. Masanın üzerinden kulaklıklarımı alıp merdivenlerden zemin kata indim. Uzaktaki morarmış bulutlar bir fırtınanın habercisiydi ama beni durduracak değillerdi.

Elias koltuklardan birine yayılmış, *Days of Our Lives*'ın daha önceden kaydedilmiş bölümlerini seyrediyordu. Ben hızla merdivenleri inerken kafasını kaldırıp baktı. "Annen aradı..."

"Onu sonra ararım."

"Bunu dün de demiştin."

"Yarın da diyeceğim."

Elias iç geçirdi. "Aramayı bırakmayacağını biliyorsun. Hem nereye gidiyorsun? Birkaç dakikaya Rosie gelecek ve kütüphaneyi düzenleyeceksiniz."

Havlarcasına güldüm. "O kütüphaneye yardım edeceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Natalia dedi ki..."

"Beni rahat bırak," diye patladım, beklediğimden biraz fazla

sert çıkışmıştım ve hızlıca kulaklıklarımı taktım. Dilimin ucuna bir özür geldi ama bunu yuttum. Sanki özür dilemek bir şeyi değiştirecekti. "Gel, Sansa," dedim bunun yerine ve dilimi şaklattım.

Köpeğim koltuğun ucundaki yerleşkesinden kafasını kaldırıp bana baktı ve ismini zikrettiğim gibi ayaklandı. Koltuğu aşarak yanıma geldi ve dışarı çıkarken mutfaktaki anahtarlığa asılı tasmasını aldım.

En azından Sansa benim tarafımdaydı.

Akşamüzeri, bana artık kuru ve ferah Kaliforniya'da değil de kâbus gibi bir küçük kasabada bulunduğumu hatırlatmak istercesine sıcak, neredeyse yapış yapıştı. Buradan tiksiniyordum. Burayla alakalı her şeyden. Evin toprak yolundan bile. Yolu koşar adım geçerken ayaklarımın altında çakıllar eziliyordu. Çam ağaçları uzundu ve fırtına bulutları yaklaşırken gökyüzü yavaşça pembemsi bir kızıllığa bürünüyordu.

Annem aradığında telefona baksam ne olurdu, bakmasam ne olurdu? İstesem bile ondan kaçamazdım ki. Ben Elsa ile Gregory Reigns'in oğlu, Kolossal Pictures'ın vârisiydim. Sonumun ne olacağını biliyordum. Hayatımın nasıl şekilleneceğini biliyordum.

Ve bunların hepsinden nefret ediyordum.

Darien Freeman'dan nefret etmemin bir sebebi de buydu. Çünkü yaptığı her şeyde başarılıydı – çünkü oyunculuk yapmak zorunda değildi ama bunu kendi özgür iradesiyle yapıyordu ve bundan büyük zevk alıyordu. Ondan nefret ediyordum ama onu ya da sahip olduğu güzel şeyleri mahvetmek istememiştim.

Elle gibi.

Ama bunun bir önemi yoktu; mahvetmiştim yine de. Dokunduğum her şeyi mahvediyordum.

Sansa'yı garaj yolundan çıkarırken, iğrenç bir hatchback kaldırıma yanaştı ve o kız arabadan indi. Tam zamanında. Bana el sallamaya yeltendi ama ben çoktan köpeğimle yolu dönmüştüm.

Birileriyle, özellikle de o kızla, bir kütüphane düzenlediğim hiçbir evren yoktu. Bu bir zaman kaybıydı ve yapacak daha iyi işlerim vardı.

Yani aslında yapacak daha iyi bir işim yoktu –burada yapacak hiçbir şeyim yoktu, sıkıntıdan o kadar patlıyordum ki randevulaşma oyunu *Dream Daddy*'deki tüm sonları açmaya çalışıyordum– ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Sadece doğum günüme kadar, bu çekilmez küçük kasabayı ardımda bırakıp hayatıma dönene kadar zaman öldürüyordum. Ve üvey babamın beni durdurmak için diyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sadece bu vakti doldurmam gerekiyordu – bir şekilde.

Ben koşarken ağustosböcekleri çığlık atmaya başladı, mor bulutlar yaklaştı ve şimdilik gürültü, kafamın içinde nabız gibi atan anksiyeteyi boğmaya yetti. Ama bu hiçbir zaman yeterince uzun sürmüyordu.

ROSIE

"Peki madem," diye mırıldandım kendi kendime, Vance Reigns koşar adım uzaklaşırken, "senin de canın cehenneme."

İncinmiş duygularımı iyice derine gömüp arabamın bagajından şemsiyemi aldım. Ufuktaki fırtına bulutları öfkeli ve yüklü görünüyordu ve bu gece arabama dönerken ıslanmak istemiyordum. Bir dakika bekleseydi Vance'i de bu konuda uyarabilirdim ama neyse ne.

Sırılsıklam olup üşütürse, bu kendi hatasıydı.

Kütüphaneyi düzenlememe yardım etmek için vaktinde döneceğini hiç sanmıyordum. Zaten yardım edeceğinden en baştan şüphe etmiştim. *Buraya onun için gelmedin,* diye hatırlattım kendime. Derin bir nefes alıp kale-evin garaj yoluna doğru yürüdüm.

Gündüz gözüyle bile, bu ev beni sonsuza dek içine hapsedecek, ruhumu çalacak ve küvetteki küf kendi ekosistemini kaldırabilecek kadar büyüyene kadar ikinci katın banyosuna musallat olmama neden olacak bir yere benziyordu. İhtiyatla asma köprüyü geçtim. Köprü, yolla ev arasından yılan misali kıvrılan küçük bir akıntının üzerinden geçiyordu ve aşağı baktığımda, bir kurbağanın dize gelen suya atlayıp derine daldığını gördüm. Boğazımdaki yumruyu yutkunup kâbus evlerine yaraşan bir gong sesi bekleyerek titrek elle kapı zilini çaldım.

Onun yerine hoş bir zil çaldı.

Bir an sonra, Bay Rodriguez kafasını kapıdan uzattı. Üzerinde ütülü kumaş pantolon vardı ve kırlaşmış gür saçlarını arkaya doğru yatırmıştı. Gülümsedi. "Hoş geldin! Gelebilmene çok sevindim."

"Ah, ee... gelmemek gibi bir seçeneğim mi vardı?"

"Tabii ki hayır," diye güldü ve bir elini arkaya doğru uzattı. "Lütfen, içeri buyur."

Kale-evin içi gündüz gözüyle gecekine hiç benzemiyordu – yani her yeri örümcek ağlarıyla bezeli bir zindana. Bunun yerine aydınlık ve havadardı, ayrıca yeni yıkanmış çamaşır kokuyordu. Zemin sıcak sedir ağacındandı ve duvarlarda canlı renkli portreler asılıydı. İçeride birkaç Ortaçağ dokunuşu da yok değildi – antredeki avize demirden büyük bir fenerdi ve duvardaki bazı şamdanlar bana meşale tutacaklarını hatırlatıyordu– ama çoğunlukla, o evlere sahip olabilecek kadar zenginmiş gibi davranırken babamla gezdiğimiz milyon dolarlık evlerden pek bir farkı yoktu.

Ben içeri girerken Bay Rodriguez kot ceketimi almak istedi. Ceketimi ona verdim ve portmantoya asarken rozetlerim tıkırdadı. "İçecek bir şey ister misin? Aç mısın?"

"Belki su?"

"Su! Harika seçim! Limon?

"...Olur?"

"Mükemmel! Sana bir sürahi getireyim. Kütüphanenin yolunu bildiğini varsayıyorum." Bir uçak kılavuzu gibi, daha önce de gittiğim kütüphanenin bulunduğu sol koridoru işaret etti. Sonra da dönüp mutfak olduğunu varsaydığım yere gitti.

Amma tuhaf adamdı ya.

Ondan hoşlanmıştım.

Kütüphane tam da hatırladığım gibiydi – el değmemiş, altın akşam ışığıyla aydınlanmış. Hepsi dışarı bakan, onları raflarından çekip içlerine dalmamı arzulayan sıra sıra kitap sırtı. Ama şimdi bakınca, rafların büyük kısmının aslında boş olduğunu gördüm, kitaplar kolilerin içinde gizlenmiş, Tanrı bilir ne zaman-

dan beri tozlanıyorlardı. Burası bir kitapçı gibiydi ama içindeki tüm kitaplar paha biçilmez, sevilmiş ve bekliyordu.

Beni.

Kütüphanenin içinde daire çizdim. O kadar büyük bir oda değildi ama her duvarında, zeminden duvara kadar uzanan raflar vardı ve bu raflar doldurulmayı bekliyordu. *Yıldız Savaşları, Uzay Yolu,* bilimkurgular, fantastikler, *Buz ve Ateşin Şarkısı* ile *Harry Potter*'ın sayısız edisyonu ve arka duvarda, dün akşam tanıştığım, eskimiş ve yıpranmış karton kapaklar.

Parmaklarımı sırtlarında gezdirdim.

Kırık Taht.

Ebediyen Yıldızalanı.

Nox ve İyi Geceler.

Tüm *Yıldızalanı* kitap *koleksiyonu*. Hepsi bir yerdeydi. Bana annemin koleksiyonunu hatırlatıyorlardı. Gözlerime dolan gözyaşlarını kontrol edip o kitaplardan uzaklaştım.

Bu, tahmin ettiğimden daha fazla çaba gerektirecekti. Çantamı rahat gözüken kırmızı deriden sandalyelerden birinin üzerine bırakıp en yakınımdaki koliyi açtım. İçinde, Anne McCaffrey kitaplarının sırtları bana bakıyordu.

"Şimdi, burada tam olarak ne yapacağını konuşalım," dedi Bay Rodriguez, elinde bir sürahi suyu ve buz dolu bir bardağı taşıdığı tepsiyle içeri girdiğinde. Tepsiyi, pahalı görünümlü maun masaya bırakıp ellerini pantolonuna sildi. "Görebileceğin üzere, burada bir sürü kitap var. Çoğunun raflarda bir yeri yok ve raflara dizilmiş olanlar da sıra gözetilmeden dizilmiş, o yüzden sanırım en büyük işin bu olacak. Sonra da onları kataloglaman ve eğer varsa, üzerlerindeki hasarları not etmen gerekiyor, bunları bir çizelgeye işleyeceksin" –masada duran, sandalyelerle aynı kırmızı deriyle kaplı iPad'i gösterdi– "böylece biz de hangi kitabın ne durumda olduğunu görebileceğiz."

"Tamam, kütüphanede kitap girişi yapmak gibi," dedim, parmaklarımı başka bir sıra kitabın sırtında gezdirirken. *Aykırı, Kara Kule Soyu, İmparatorluğun Vârisi, Akıbet*...

"Elbette, Vance'in de yardımıyla daha kolay olacak ama..."

"Bu yardıma bel bağlamamalıyım," diye tahminde bulundum ve elini salladı.

"Kötü bir gün geçirdi. O kadar da berbat biri değildir, sadece... biraz zamana ihtiyacı var. Burada olmaya alışması için."

Evet, biraz *zaman*. Bay Rodriguez, onun adına mazeret uyduruyor gibi görünüyordu ama bu benim haddime değildi, o yüzden çenemi kapalı tuttum. Zaten muhtemelen Vance olmadan burada çalışmak çok daha kolay olacaktı.

"Her halükârda, tüm bunların 11 Ekim'e kadar bitirilmesi gerekiyor. Sana çok bir vakit kalmıyor –bir ay sadece– ama sanırım yapılabilir."

"Bir ay mı?"

"Yani, ondan sonra burada pek kalacağımızı sanmıyorum," dedi, tereddütlü bir gülümsemeyle.

Pekâlâ, bir ay. Kütüphaneyi yoluna sokmak için bir ay. Annemin en sevdiği kitaplarla bir ay. Bir şekilde bu, hem çok fazla hem de çok az bir zaman gibi geliyordu. 11 Ekim'de ayrıca Yuvaya Dönüş maçı yapılacaktı, 12 Ekim'de de –o cumartesi– asıl dans olacaktı.

Tamı tamına uyuyordu aslında.

"Evet, bu yeterli olacaktır," diye cevapladım çünkü sonum yaklaşırken, en azından bu sayede baloyla Garrett Taylor'ı düşünmüyor olacaktım.

Bay Rodriguez ellerini çırptı. "Harika! Kütüphane ve mutfağa çekinmeden girebilirsin. Lavabo koridorun ilerisinde, solunda kalıyor ve mola verdiğinde arka bahçede takılabilirsin – Sansa'yı merak etme. *Normalde* arka bahçeden kaçmaz."

"Kaçarsa da onu tekrar bulabilirim."

"Bunu Vance'e bırak, evden daha çok çıkması gerek. Şimdi" – ellerini tekrar çırptı– "başka bir şey yoksa seni yalnız bırakayım?"

"Anlaştık," dedim ve gitmek üzere döndü. Aklıma bir düşünce üşüştü. "Bir sorum var ama."

Kapı eşiğinde durdu. "Nedir?"

Sen ve Vance neden buradasınız? O neden saklanıyor? O gece Elle neden onunla aynı arabadaydı? Bu ev kimin evi ve onda neden Yıldızalanı'nın genişletilmiş evrenimin tüm kitapları bulunuyor? Sormak istediğim çok fazla soru vardı ama cesaretim kırıldı. "Arada sırada... okumak için bu kitaplardan ödünç alabilir miyim?"

Bunu duyan Rav Rodriguez gülümsedi. Gülümsemesi samimiydi ve sınırlarımı biraz yatıştırdı. "Bir kitap kurduma hayır diyemem. Ama bir başkasıyla daha yüzmeye çalışma olur mu?"

"Söz verip de demediğiniz sürece yapmam."

Güldü. "Sevgili babamla ne gerçek bir hoşsohbetim. Rosie Thorne." Sonra döndü ve çıkarken kapıyı arkasından kapatarak beni bu eski fraktalar ve rüyalarla baş başa bıraktı.

Ne düşündürdüm ki?

Gerçekten.

Kelimeler... [illegible] gerçekten.

Sadece sessizlik ve raflar dolusu kitaplar olacaktı ve sayfalar vardı ve [illegible] hoşsohbet bana pek küçücük hissettirmişti. Tamamen yalnız olduğumdan emin olduğumda masaya gidip [illegible] yeni Yıldızalanı romanını elime aldım. Kapağı [illegible] ve sayfaları çekilmişti ama yine de varlarını [illegible] ve parmağımı kitabın ismini [illegible].

[illegible]

Annemin gerçekten burada olmadığını biliyordum. O artık yoktu. Çığlıklarla bunu [illegible] ama bazen [illegible] dalga dalga geldi. Kulunuzun [illegible] tekrar tekrar çarptı. [illegible] azaldı ve kaçınılmaz [illegible].

Ölmüştü ama [illegible].

O artık yoktu ama sevdiği kelimeler hâlâ mevcuttu.

Kitabı rafına [illegible] başladım.

Sen ve Vance neden buradasınız? O neden saklanıyor? O gece Elle neden onunla aynı arabadaydı? Bu ev kimin evi ve onda neden Yıldızalanı*'nın genişletilmiş evreninin tüm kitapları bulunuyor?* Sormak istediğim çok fazla soru vardı ama cesaretim kırıldı. "Arada sırada... okumak için bu kitaplardan ödünç alabilir miyim?"

Bunu duyan Bay Rodriguez gülümsedi. Gülümsemesi samimiydi ve sinirlerimi biraz yatıştırdı. "Bir kitap kurduna hayır diyemem. Ama bir başkasıyla daha yüzmeye çalışma, olur mu?"

"Siz öyle demediğiniz sürece yapmam."

Güldü. "Senin hakkında iyi şeyler hissediyorum, Rosie Thorne." Sonra döndü ve çıkarken kapıyı arkasından kapatarak beni bu eski, fısıldayan romanlarla bir başıma bıraktı.

Ne diyebilirdim ki?

Gerçekten.

Kelimeler – bunu anlatacak kelimeler *yoktu* gerçekten.

Sadece sessizlik ve raflar dolusu hikâyeler, olasılıklar ve sayfalar vardı ve bunların bütününe bakmak beni küçücük hissettiriyordu. Tamamen yalnız kaldığımdan emin olduğumda, masaya gidip neredeyse mahvettiğim su yemiş *Yıldızalanı* romanını elime aldım. Kapağı kıvrılmış, kırılmıştı ve sayfaları çekilmişti ama yine de yazarın ismini okuyabiliyordum ve parmağımı kitabın isminin üzerinde gezdirdim.

Yıldızsız Taht.

Annemin gerçekten burada olmadığını biliyordum. O artık yoktu. Çoğunlukla bunu düşünmemeye çalışıyordum ama bazen matem dalga dalga gelirdi. Ruhunuzun kumsalına tekrar tekrar çarpardı – yumuşacık, azimli ve kaçınması imkânsız.

O ölmüştü ama onu özlüyordum.

O artık yoktu ama sevdiği kelimeler hâlâ mevcuttu.

Kitabı raftaki yerine koyup işe başladım.

Sen ve Vance neden buradasınız? O neden saklanıyor? O gece Elle neden onunla aynı arabadaydı? Bu ev kimin evi ve onda neden Yıldızalanı*'nın genişletilmiş evreninin tüm kitapları bulunuyor?* Sormak istediğim çok fazla soru vardı ama cesaretim kırıldı. "Arada sırada... okumak için bu kitaplardan ödünç alabilir miyim?"

Bunu duyan Bay Rodriguez gülümsedi. Gülümsemesi samimiydi ve sinirlerimi biraz yatıştırdı. "Bir kitap kurduna hayır diyemem. Ama bir başkasıyla daha yüzmeye çalışma, olur mu?"

"Siz öyle demediğiniz sürece yapmam."

Güldü. "Senin hakkında iyi şeyler hissediyorum, Rosie Thorne." Sonra döndü ve çıkarken kapıyı arkasından kapatarak beni bu eski, fısıldayan romanlarla bir başıma bıraktı.

Ne diyebilirdim ki?

Gerçekten.

Kelimeler – bunu anlatacak kelimeler *yoktu* gerçekten.

Sadece sessizlik ve raflar dolusu hikâyeler, olasılıklar ve sayfalar vardı ve bunların bütününe bakmak beni küçücük hissettiriyordu. Tamamen yalnız kaldığımdan emin olduğumda, masaya gidip neredeyse mahvettiğim su yemiş *Yıldızalanı* romanını elime aldım. Kapağı kıvrılmış, kırılmıştı ve sayfaları çekilmişti ama yine de yazarın ismini okuyabiliyordum ve parmağımı kitabın isminin üzerinde gezdirdim.

Yıldızsız Taht.

Annemin gerçekten burada olmadığını biliyordum. O artık yoktu. Çoğunlukla bunu düşünmemeye çalışıyordum ama bazen matem dalga dalga gelirdi. Ruhunuzun kumsalına tekrar tekrar çarpardı – yumuşacık, azimli ve kaçınması imkânsız.

O ölmüştü ama onu özlüyordum.

O artık yoktu ama sevdiği kelimeler hâlâ mevcuttu.

Kitabı raftaki yerine koyup işe başladım.

Hafta başına kadar gitmeye hazır hâlde, arabamın kapısına gelene kadar Vance dönmedi. Gözlerim ağrıyordu, kontak lenslerim iki saat boyunca kitap isimlerine bakmaktan kurumuştu. Köpeği arkasından koştururken yoldan aşağı geliyordu. Yağmur yağmamıştı. Şansı yaver gitmişti. Kısacık bir an kafasını kaldırıp bana baktı ve bir kez daha, onu bir yerlerden tanıdığım hissine kapıldım. Bu canımı sıkıyordu.

Bir saniye sonra Sansa beni gördü ve kulakları dikeldi. Tasmasını çekiştirdi ama Vance onu geri çekip eve soktu.

"Pazartesi görüşürüz!" diye seslendim ve bana cevap olarak – sürpriz– bir şey demediğinde, arabama binip direksiyona doğru, "*Dallama,*" diye mırıldandım.

VANCE

KARAKTERİM YÜZÜNE bir lazer kurşunu yedi.

OYUN BİTTİ

İnleyerek oyun kolunu yanımdaki koltuğa fırlattım ve arkama yaslandım. Mikrofonlu kulaklığımda Imogen'in, *"Yıldızalevi,* Vance, normalde *bu kadar* kötü oynamazsın," dediğini duydum.

"Aklım başka yerde sayılır."

"Aklını buraya getir o zaman. Bu oyunu kazanmam gerek." Beni oyunda canlandırdı ve karakterim ayaklandı. Ekibimizi – hepsi biraz geride kalmıştı– düşman bölgesine sokup bayraklarını çalmaya çalışıyorduk. Bu oyun modundan nefret ederdim ama Imogen'in bu galibiyetten alacağı ganimetlere ihtiyacı vardı ve ona yardım edecek kadar sıkılıyordum.

Imogen'in karakteri, aramızdaki boşluğu zıplayarak katetti ve iki düşman uzaylıyı indirdikten sonra çömelip düşman bayrağını almaya başladı. Ben de zıplayarak yanına gittim ve desteğe gelen uzaylıları teker teker hakladım.

"Annen konusunda ne yapacağına karar verdin mi bakalım?" diye sordu. Bir mermiden kaçınmayı başaramadım ve canımın yarısı gitti.

Hemencecik kuledeki keskin nişancıyı indirdim. "Bilmiyorum. Üzerine düşünmedim."

"*Gerçekten mi?* Vance."

"Eninde sonunda bir şeyler bulurum."

Ancak işin gerçeği şuydu ki onu duymazdan gelmeye devam edersem beni aramayı keseceğini umuyordum sadece. On sekizime basmama sadece birkaç hafta kalmıştı ve on sekiz olduğumda üvey babam beni burada tutamazdı. Canım ne isterse onu yapabilirdim ve yapacağım ilk şey de L.A.'ye uçup kaldığım yerden hayatıma devam etmek olacaktı.

"Arkadaşlarından sana cevap yazan oldu mu?" diye sordu. "Arkadaşlarından" derken havadaki tırnak işaretlerini duyabiliyordum. Hafta sonları beraber gece kulüplerine gittiğim insanlardan bahsediyordu.

"Muhtemelen işleri vardır," diye cevapladım.

"Hı-hı, kesin," dedi. Karakteri siper alıp üzerine yağan mermilerden sakındı. "O insanlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. O geceki partinin nerede olduğunu bilen tek insanlar onlar değil miydi?"

Ne ima ettiğini biliyordum. "Paparazzileri onlar çağırmadı."

"Onlar *köpekbalığı*, Vance." Siperden çıkıp düşmanı suratından vurdu ve bayraklarını aldı. Oyunu kazanmak için haritanın öbür ucuna koşmaya başladı.

"Ve ben değil miyim?"

"Onlar gibi değilsin – solunda," diye ekledi, beni oyunda geçerek.

Ana üssümüze geri dönerken onun peşinden gittim. "Paparazzileri onlar aramış olsalar bile bir önemi yok. Elle'i evine bırakmamalıydım."

Bir çıkıntıya zıplayıp oradan kendini üssümüze doğru fırlattı. Karakteri oraya varır varmaz süre doldu – ve oyun sona erdi. "Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun. Bu yaptıkları kötü bir şeydi."

Dudaklarımı büzdüm. Belki de öyleydi ama onları suçlaya-

mazdım. Zengin çocuklar (en azından *bu* zengin çocuklar) sıkıldıklarında ne yaparlardı? Drama yaratırlardı. Bunun zararsız bir eğlence olduğunu düşündüklerine emindim ve ayrıca beni anlayan tek insanlar onlardı. Teknoloji hayırseverlerinin, yönetici yapımcıların, Wall Street kurtlarının ve üst düzey avukatların çocuklarıydılar. Carrie Fisher ile Leo DiCaprio gibilerinin komşusu olarak Hollywood Hills'teki bir malikânede yaşadığımı söylediğimde bu onları şaşırtmıyordu. Her zaman bir korumam, bir valem olmuştu ve isteyip isteyebileceğim her şeye sahiptim.

Bu onlar için normal bir şeydi. Benimle arkadaş olmak istemelerinin sebebi, benim onlara bir şey verebilecek olmam değildi – zaten her şeyleri vardı.

Arkadaş grubumdaki tek istisna Imogen'di ama onunla arkadaşlığımızın da şeytani bir tarafı vardı.

"Heyt be! Aldım ganimetimi," diye haykırdı, oyun kazançlarımızı sıralarken. Telefonum sessizdeyken çalmaya başlayıp ekranı aydınlandığında, bir sonraki el için oyun bizi sıraya almıştı. İti an...

"Annem arıyor," diye mırıldandım.

"Onunla hâlâ konuşmadın mı?"

Telefonumun ekranını kapayıp o bunu göremese de omuz silktim. "Konuşacak ne var ki? Üvey babamla onun ayakları altında dolaşmayayım diye beni buraya gönderdi. Çok harika bir yer seçti. Çevrede hiçbir şey yok. Burada ölebilirim ve magazincilerin bir hafta ruhu duymaz. Bu kasabada insanlar nasıl yaşayabiliyor, aklım almıyor."

Imogen güldü. "Belki hoşuna gitmeye başlar. Neyse, benim kapatmam gerek. Akşam yemeğine yardım edeceğim."

"Yarın aynı saatte?"

"Yok, yarın olmaz – ateşli bir randevum var."

"Of, *hâlâ* onunla birlikte misin? Ne yapacaksınız – yine Pokémon mu avlayacaksınız?"

"Kıskanmıyormuş gibi yapma, Vance Reigns," diye cıkcıkladı.

Kıskanmıyordum. Jess'in asistanı Ethan Tanaka'da ne bulduğunu anlamıyordum. Geçen sene ExcelsiCon'da tanışmışlardı ve

her şeye rağmen hâlâ beraberlerdi. "Tamam, neyse. Sana güzel randevular – ve benim yapmayacağım hiçbir şey yapma."

Imogen güldü. "Yani, bu biraz zor. *Yapmadığın* ne var ki?"

Sonra oyundan çıktı ve oyun da beni yükleme ekranına gönderdi. *Yapmadığım* ne vardı? Bu liste, sandığından çok daha uzundu. Yaşıtım normal gençlerin yaptığı çoğu şeyi yapmamıştım. On yedi yaşındaydım ama hiç ekonomide uçmamıştım. Hiç ucuz bir arabaya binmemiştim. Hiç Kobe bifteğinden daha ucuz spor ayakkabılarım olmamıştı. Hiç hazır ramen yememiştim. Hiç üvey babamla beyzbol oynamamıştım.

Hiç âşık olmamıştım.

Ama bu geçen ağustosta, ExcelsiCon'da, balkondaki o kızı ve parmaklarındaki o yüzüklerle nasıl oynadığını, benim rezil şakalarıma nasıl güldüğünü hatırlıyordum. Bir hiç olduğum yalanını, büyüsü bozulmadan ne kadar sürdürebileceğimi merak etmiştim.

ROSIE

Big Mo Açık Hava Sineması'nda *Yıldızalanı*'nı gösteriyorlardı – en son çıkan *Yıldız Savaşları* filmiyle arka arkaya– ve yazın son demlerine veda etmek için daha iyi bir yöntem gelmiyordu aklıma. Gece havası serindi, gökyüzü uçsuz bucaksız ve karanlıktı, ayrıca vişneli gazoz, gişeden aldığım patates kızartmalarıyla birlikte harika gidiyordu.

İnsan en sevdiği filmi izlerken, her şeyin tadı ayrı bir güzel geliyordu.

Quinn uzanıp bir patates kızartmasını bir ketçap paketine daldırdı. "O tuhaf kale-evde çalıştığına inanamıyorum. Ya orası *hayaletliyse*?"

"Yok ya," dedim, vişneli gazozumdan bir yudum daha alırken. "Hayaletli olacak kadar eski değil."

"Peki ya o evde birileri *öldürüldüyse*?" diye sordu Annie. "Bu çok ürpertici."

"İçeride kurumuş kan kokusu vardı sanırım," dedim, Quinn'den bir şaplak kazanarak. "Oy! Tamam, tamam – normal bir ev işte. İçerisi temizdi. Güzeldi. Yakın zamanda yenilenmiş gibi. Ve kütüphane..." Quinn'in kamyonetinin kasasında arkama yaslanıp iç geçirdim. Açık hava sinemasının büyük ekranında, Prenses Amara veda etmek için son bir kez Carmindor'u öpüyordu.

Yanımızdaki arabada, çocuğun teki burnunu çekip gözlerini sildi.

Onu suçladığım söylenemezdi; çok güzel sahneydi hakikaten. Prenses Amara'nın Carmindor'u yumuşacık ve acı tatlı öpüşü, sonra da Carmindor onu durduramasın diye onu köprüye kapatması. Foton füzeleri olan kaçış mekiğine binişi. Maviler, yeşiller ve morlar geminin kanatlarına bağlanmış kurdeleler gibi dönüp dururken, gemiyi Kara Nebula'ya doğru yatırışı. Bana kütüphanedeki renkleri, kitapların sırtlarının odada soluk, mat galaktik tonlarda yayılışını hatırlatıyordu.

"Kütüphane çok güzeldi," diye fısıldadım.

Annie şakacıktan cıkcıkladı. "Şimdi gidip de bir kütüphaneye âşık olma. Özellikle de senin olmayan bir kütüphaneye."

"Birazcık olsam olmaz mı? En azından kitaplar kalbimi kırmazlar."

"O zaman belli ki benim okuduğum kitapları okumamışsın," diye mırıldandı Quinn, son patatesleri alarak.

Ekranda, Amara'nın yıldızgemisi infilak etti ve tüm sinemayı beyaza boyadı. Filmin son sahnesi ağırbaşlı ve sessizdi. Prenses Amara'nın cenazesini gösteriyordu, Amara'yla Carmindor'un maceraları boyunca tanıştıkları türlü türlü halklara mensup kişiler vardı. Televizyon dizisine birkaç gönderme de bulunuyordu – birkaç Ingaryalı, iki Volture, Zorine isimli yeşil derili bir hırsızın yanında hoplayan CL30 ismindeki ufak bir robot, televizyon serisinde ve romanların genişletilmiş evreninde unutulan ya da kaybolan karakterler.

Son sahne siyaha büründü ve ekranda, muzafferane müziğiyle YILDIZALANI yazısı çıktı. Arabalarındaki insanlar haykırıp kornalarına bastılar ve kimileri *Yıldız Savaşları* filmi başlamadan oradan ayrılmak için farlarını yaktı.

Biz arkamıza yaslanıp bekledik. *Skywalker'ın Yükselişi*'nden önce biz de gidecek olsak da jenerik bitmeden bir yere kımıldamazdık. Bu bir acemi hatasıydı.

Jenerik akmaya başladığında, Annie dirseğinin üzerinde doğruldu. "Hadi, anlat bakalım."

Boş boş yüzüne baktım. "Neyi?"

"Anacığının o tatlı mı tatlı Vance Reigns dedikodularına ihtiyacı var."

"...Ah."

"Lütfen kendine bir daha *anacık* diye hitap etme," dedi Quinn, dilini pembeye çeviren, kırmızı kutulu bir gazoz alarak. Bir tanesini de Annie'ye attı ve Annie gazozu açıp kabaran kısmını höpürdetti.

Omuz silktim. "Onu pek gördüğüm söylenemez."

"Sana yardım etmesi gerekmiyor muydu?" diye sordu Quinn.

"Evet ama nerede." Güldüm.

Annie iç geçirdi. "Yani bu biraz moral bozucu. Gerçekten dedikoduların dediği gibi biri yani? Seksi, şımarık, bencil," diye saymaya başlayarak onun kaliteli özelliklerini sıraladı. "Seksi. Aşırı seksi olduğunu da söylemiş miydim?"

"Sinir bozucuyu unutma," diye ekledim, cuma akşamı köpeğiyle çıktığı koşudan dönerken bana ters ters bakışını hatırlayarak. Benden neden bu kadar nefret ediyordu ki? Onun radarında bile olmamam gerekirdi, ben onun liginin dışındaydım. Bu hiç mantıklı değildi.

"Yani anladığım kadarıyla o bayağı Sond. Muhtemelen rol yapmasına bile gerek kalmamıştır." Annie, böcek spreyini bulmak için kumsal çantasını karıştırmaya başladı. "Üzücü gerçekten."

Quinn ona ters ters baktı. "Onun Yakışıklı Prens olmasını mı bekliyordun?"

"Yani güzel olurdu – Rosie hatırına. Aşırı havalı bir tanışma olmaz mıydı? Abayı yakmış iki aptal, güneşin aydınlattığı bir kütüphanede ilk kez buluşur. Rüya gibi. Ayrıca sen baloyu kazanacak olsan bile –ve kazanacaksın, kesinlikle kazanacaksın hem de– dans için bir randevuya ihtiyacı olacak."

Gözlerimi devirdim. "Evet ve o kişi Vance Reigns olmayacak.

Hiçbir evrende – aa, bakın" –uzandığım yerde oturmaya çalıştım– "bonus sahne başladı."

Ekranda, DVD ve BluRay'lere konulan bonus sahne oynamaya başladı ve herkes suspus kesildi. Carmindor, ihtiyar adamlarla dolu bir mahkeme salonuna girdi. Bu sahnenin filme dahil edilmiş olmasını isterdim aslında ama o zamanlar Sond'un henüz duyurulduğunu sanmıyordum.

Yıldızalanı çıkalı ve devam filminin duyurulalı bir sene olduğuna inanması güçtü. Annemle son izlediğim filmin *Yıldızalanı* olması, şeyden önce...

Önce işte.

"Beni mi çağırdın, baba?" diye sordu Carmindor, demir ve pastan oluşan şık tahtta oturan gri saçlı adama.

"Hayır," diye başka bir ses araya girdi ve ekranda beyaz bir ceket dalgalanır, uzun boylu bir figür sahneye çıkarken açık hava sinemasında haykıranlar oldu. Sarı-beyaz saçlar, parıldayan bir üniforma, delici mavi gözler – kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Çünkü o gözleri birkaç gün önceden hatırlıyordum, onu gördüğüm ilk andan, mavikantaron gözlü bir gölge. Ve bu da bir şekilde bana, Sond olarak giyinmiş ama galaktik bir prens gibi gülümseyen genç adamı hatırlatıyordu nasılsa. "Seni ben çağırttım, Prens Carmindor."

Dişlerimin arasında sert bir iç geçirdim.

Tuhaftı. Çok tuhaftı.

Seyirciler arasında bir yerde, birkaç kız sahneye çıkışını çığlıklarla karşıladı. Annie bir ıslık çaldı. "Birilerinin yumurtalıkları patlamak üzere."

"Ah, kulağa müzik gibi geliyor!"

Ekranda, sahne kararırken Sond sırıttı; karanlığa karışan son şey mavi gözleriydi, parlak ve keskin.

Biraz ürperip gözlerimi kaçırdım.

Annie, kamyonetin kasasındaki şişme yataktan kayıp gerindi. "Neyse, benim işemem ve biraz bacaklarımı açmam lazım."

"Bu kötü bir fikir değil. Büfeden bir şey isteyen var mı?" Qu-

inn de ayağa kalkıp kollarını kafasının üstüne kaldırarak esnedi. Kadife eteğini silkeleyip kamyonetin kasasından aşağı atladı. "Canım biraz daha patlamış mısır çekiyor. İçeceklerinizi doldurayım mı?"

"Lütfen, sen cansın," diye cevapladı Annie, içinde buzların kaldığı büyük bardağını Quinn'e uzatarak. Sonra da kamyonetin kasasının kenarından atlayarak, açık hava sinemasının park alanının arkasında kalan seyyar tuvaletlere yöneldi.

"Rüzgâr gibi koş!" diye seslendi Quinn ardından. Sonra da bana dönüp, "Bir şey lazım mı?" diye sordu.

"Twizzler?"

"Sanırım bunu yapabilirim. Hemen dönerim." İki açık hava perdesinin arasındaki beyaz binaya doğru yürümeye başladı. Diğer perdede yeni Marvel ve Disney filmlerinin fragmanları dönüyordu ve gecenin sessizliğinde, güzeller güzeli bir animasyon prensesten gelen heyecanlı bir şarkıyı hayal meyal duyabiliyordum; bir yandan da eğer Vance benim hikâyemin kötü adamıysa, ExcelsiCon balkonunda tanıştığım General Sond da benim prensim olmalı diye düşündüm.

Bu komikti, azıcık da olsa.

Soğutucunun içinden bir gazoz daha bulmaya çalışırken, burada görmek istediğim son kişinin sesini duydum. "Rosie! Senin de *Yıldızalanı*'nı sevdiğinden hiç haberim yoktu."

Gerçekten mi? Haftada bir YILDIZLARA BAK tişörtü giyiyordum. Soğutucudan bir gazoz alıp sahte bir gülümsemeyle Garrett'a döndüm. "Seviyorum."

"Carmindor çok yakışıklı, değil mi?" dedi, hop diye kamyonetin kasasına oturarak – *davet edilmeden*. "Tüm kızlar Carmindor'u sever."

"Yani, *tüm* kızlar değil şimdi."

"Doğru diyorsun, haklısın – sadece kaliteli zevkleri olan kızlar, senin gibi," diyerek göz kırptı.

"Eh, çok hoş," dedim bozmadığım gülümsememle, "çünkü ben Carmindor'dan pek hoşlanmam. O fazla kusursuz. Her şeyi

doğru şekilde yapar ve ne olursa olsun, kahraman odur. Herkes Carmindor olmak ister. Benim asıl beğendiklerim kötü adamlar, Obscura gibi, Vexel Day gibi, Nox Kralı gibi ya da en sevdiğim, General Ambrose Sond gibi."

Bunu beklemediği için kaşlarını çattı. "Şey, yani, onları seviyor olamazsın."

"Hayır. Seviyorum. Harikalar. Hatta duvarımda Sond posteri asılı," diyerek gazozumu açtım. Garrett diyecek bir şeyler arıyordu çünkü bilmeden az önce bana büyük laf atmıştı ama ağzı bir karış hâldeki suratına katlanamadığımdan, ona biraz yardım edeyim dedim. "Garrett, sana bir tavsiye: Mesela diyelim birinin kalbini çalmak istiyorsun ya? Önce onu tanımaya çalış."

Arkadaşlarından biri birkaç araba öteden ona seslendi. Balo Kraliçesi olmak isteyen ponpon kızlardan biri, koyu renk kıvırcık saçlarını atkuyruğu yapmış olan Myrella Johnson'dı bu.

Yıldız Savaşları filminin fragmanları gösterilmeye başlanmıştı.

"Okulda görüşürüz," dedim ve bir kez olsun imayı anladı. Kasadan inip arkadaşlarının yanına döndü.

Benimle çıkmak isteyenler niye hep beni hiç tanımayanlar, beni tanımak bile istemeyenler oluyordu? Ben annesi ölmüş kızdım ve sanırım bu onlar için yeterliydi, değil mi? Sanırım ExcelsiCon'daki çocukta hoşlandığım şey de buydu. Kalbimin bir parçasını kaybettiğimden bihaberdi. Bana acımayla, annesi ölen kişi *o* olmadığı için memnuniyetle bakmamıştı. Bana sadece bakmıştı. Atlanta merkezde yürürken, Waffle House'da dağılmış, ezilmiş mücver yerken ve Yirmi Soru oynarken tanımıştı beni. Bu, muhtemelen hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Benim bir anlık da olsa hâlâ hayatının başlamasını bekleyen, sıkıcı Rosie Thorne olmadığım bir geceydi.

VANCE

PS4 OYUN KOLU YANAĞIMA dayanmış hâlde uyandım. Saat kaçtı ki? Işık geçirmez perdeler odamı karartmıştı ama perdelerin buluştuğu aralıktan azıcık bir ışık sızıyordu. Sabahtı demek – ya da en azından öğlene geliyordu. Kendimi zorlayarak düzgün oturdum ve çenemden akan salyayı sildim. Konsol, geceleyin kendi kendine kapanmış olmalıydı, yatağımın ucunda kıvrıldığım yerden doğruldum.

Ağzım zımpara kâğıdı gibiydi ve odada dolu bardak kalmamıştı.

"Elias," diye seslendim boğuk bir sesle ama cevap vermediğinde, kapüşonumu bir haftadır yıkanmamış yağlı saçlarımın üzerine geçirip odamın kapısını araladım. "Elias?"

Alt kattaki mutfaktan indie-pop gruplarından tekinin bir şarkısının gürültüsü geliyordu, o yüzden beni duyabileceğini hiç sanmıyordum. Bir şeyler pişiriyor olmalıydı – havada tatlı bir koku vardı. Elmalı turta mı?

Sendeleye sendeleye koridoru aştım ve gözlerimi ovalayarak merdivenlerden indim. Ya çok fazla uyumuştum ya da çok az ve hangisi olduğundan emin değildim. Gece bir ara uyuyakalmış olmalıydım ama kaçta olduğunu hatırlamıyordum, sadece Imogen'le birlikte onun yatma vakti gelene kadar ateş ettiğimi, siper aldığımı

ve o aptal neon bayrakları ele geçirdiğimi hatırlıyordum. Imogen –saçma sapan bir sebepten ötürü– üniversitede sabah derslerini seçmişti ki bu hiçbir zaman anlayamayacağım bir şeydi.

"Elias, şu çöp müziğin sesini kısar mısın?" diye seslendim, mutfağa doğru sendelerken.

Ama Elias burada değildi.

Fırında bir turta vardı ama Elias'ı hiçbir yerde göremiyordum. Tuvalete falan gitmiş olmalıydı. Ben de turtayı kontrol ettim – kesinlikle elmalıydı, en sevdiklerimden– ve buzdolabını açıp bir kutu yoğurt aldım.

Ve ayak sesleri duydum.

Fırında bir şeyler varken mutfağı terk etmek hakkında ona iki çift laf etmek için buzdolabının kapağını kapattığımda...

"Bay Rodriguez, *Yıldızalanı* genişletilmiş evreninin on dörtten yirminci cilde olan kısmın organizasyonu hakkında..." Kız, bir elinde boşalmış bir sürahi, diğerinde de bir bardakla mutfağa döndü ve mutfaktaki kişinin ben olduğumu gördü. Ağzı, bir fare kapanı gibi kapanıverdi.

Gündüz gözüyle, olabilecek en normal kıza benziyordu – kahverengi saçlarını kalp şeklindeki yüzünü ortaya çıkaracak şekilde arkadan toplamıştı, yüzünün iki yanına düşen birkaç tutam kıvırcık saç da bir türlü anlamlandıramadığım tatlı bir şekilde yüzünü çerçeveliyordu. Yanaklarında çiller vardı. Şaşırtıcı derecede uzun kirpikleri ela gözlerini çevreliyordu. Bir elli beşten daha uzun olamazdı, o kadar ufaktı ki omzuma ancak geliyordu.

Ve o anda bana ExcelsiCon'da tanıştığım kızı hatırlattı. Saçlarını aynı şekilde toplamış, sol kulağının hemen arkasındaki gül şeklindeki doğum izini...

Lanet olsun.

Yoğurt kutusu elimden kayıp takırdayarak yere düştü.

Bu oydu.

Şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu.

Şu anda nasıl göründüğümün farkındaydım – uzun boylu, gri bir kapüşonlu ile Naruto boxerı giyen (niye bu boxerla uyu-

muştum ki zaten) doğru düzgün yıkanmamış bir adam. Ve bu kız oydu. Balkondaki kız.

O.

Beni tanımamıştı, değil mi? Hayır, tanımış olamazdı. O gece maske takıyordum. O da takıyordu gerçi ama o doğum lekesi şüphe götürmezdi. Doğum lekesini mücver yerken sormuştum.

"Aa, evet, doğduğumdan beri var," demişti utanarak, çatalıyla mücveriyle oynuyordu. "Ailem adımı ondan esin alarak koymuş."

"Rose mu yani?"

Gülümsemişti ve yüzünde bir maske olsa da midemde pırpır eden bir şey olmuştu. "Sen kendi ismini söylemediğin sürece bu bir sır."

"Ben hiç kimseyim," diye yalan söylemiştim.

O zaman zararsız bir yalan gibi görünmüştü. Ona gerçeği söyleyerek o ânı mahvetmek istememiştim ama sabah olduğunda birinin arkamdan seslendiğini duyduğumu sanmıştım. Sonra bir bakmıştım, kız gitmişti.

Şimdiyse, tekrar tekrar gördüğüm bir rüya gibi karşıma çıkmıştı bir kez daha.

Ya da bir kâbus gibi.

İhtiyatla sürahiyi ada tezgâha bıraktı. "Ee... pardon. Seni Elias sandım."

"Değilim," diye cevapladım.

Ellerini kot pantolonuna sildi –terlemiş olmalılardı; benimkilerin terlediğini biliyordum– sonra da elimi sıkmak istiyormuş gibi elini uzattı. Eflatun tırnakları simli bir ojeyle boyanmıştı. "Sanırım biraz yanlış şartlarda tanışmış olabiliriz? Ben Rosie. Rosie Thorne."

Gül şeklindeki bir doğum izi.

Rosie.

Eline baktım.

"Belki biz... bilemiyorum... arkadaş olabiliriz?"

Arkadaş.

Imogen dışındaki tek arkadaşlarım arkamdan dedikodumu çevirip en büyük sırlarımı magazincilere satmıştı. Ve benim

ExcelsiCon'daki çocuk olduğumu öğrenirse –bunu öğrendiğinde– ne olacaktı? Ona açıkladığım tüm sırlarım, tüm korkularım, umutlarım ve hayallerim...

Onların sızmasını göze alamazdım.

Bu yüzden onunla arkadaş olmamak en iyisiydi çünkü bana ne kadar yaklaşırsa, maskenin ardını görme ihtimali de o kadar artıyordu. Balkondaki o gece bir hataydı. Bu kızla tanışmak hataydı.

Başka bir hata yapmayacaktım.

Magazinciler bu tarz bir hikâyeye bayılırlardı.

O yüzden ona karşı hislerimi, daha sonra yalnız kaldığım bir vakit tekrar yüzeye çıkacaklarını bildiğim karanlık bir dehlize ittirip başımı kaldırdım ve sıkılmış bir ses tonuyla, "Tabii," dedim.

Yalan, yalan, yalan.

Sonra da buzdolabından bir kutu LaCroix alıp onu elini uzatmış hâlde öylece orada bıraktım.

O GİTTİKTEN SONRA Elias durumuma bakmak için kapımı çaldı. Yatağımda uzanmış tavanı seyrediyor, sürekli konuşulan şu cinayet podcastlerinden birini dinliyordum. Bu seferkisi kadınları öldürüp cesetlerini bir buzdolabına saklayan bir adamla alakalıydı.

"Ee," diye konuşmaya başladı, "bugün ona birazcık da olsa yardım *edebilir*..."

"Kov onu."

Şaşkın şaşkın bana baktı. "...Ne?"

"Dediğimi duydun."

"Vance, daha yeni..."

"Umurumda değil. Ondan hoşlanmıyorum." Bunu söylerken sesim çatladı.

Yorgun yorgun iç geçirdi. "*Neden?*"

Çünkü korkuyordum. Ve ben korkağın tekiydim. Çünkü onun gülümsemesinden, kahkaha atışından bu kadar çok hoşlan-

mış olmaktan ve onu bir daha bulamayacağımı düşünerek onu tekrar tekrar hayal etmiş olmaktan nefret ediyordum.

Ve şimdi o buradaydı. Ben de onun sandığı prens değildim.

"Çünkü ondan *hoşlanmıyorum*," diye tekrarladım. "Bunu anlaması çok mu zor?"

"Onu tanımıyorsun bile."

"Umurumda değil!" dedim, bunları hışımla söylediğimi bile bile.

Bir an sonra Elias iç geçirip, Pekâlâ," dedi. Gergin omuzlarım gevşemeye başladı. Güzel, şimdi gidip kendi hayatını yaşayacak ve tekrar ortadan kaybolacaktı. Ama sonra Elias üzerine basa basa, "Hayır," dedi.

Olduğum yerde doğruldum. "*Anlamadım?*"

"Hayır," diye tekrar etti, bir çocuğa anlatır gibi. Ben çocuk değildim. "Hayır, buna karar verecek kişi sen değilsin."

"O *haylazın* teki!" diye kızdım ki bu bir yalandı. Haylazın teki falan değildi. Hiç de bile. Ama kendimi daha başka nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. Bana hayır denmesine alışkın değildim.

Bundan hoşlanmamıştım.

Bir kaşını kaldırdı. "Seni bu kadar korkutan nedir, Vance?"

Hıhladım.

"O nazik biri ve ikinizin beraber yapması gereken işi tek başına yapmasına rağmen bir kez bile şikâyet etmedi," diye konuşmaya devam etti ve astığım suratımın rengi attı. "Seni çocukluğundan beri tanırım. Seni tanıyorum. Onda seni bu kadar korkutan ne var?"

Bugüne dek hayatımda kimseye açılmadığım kadar ona açılmış olmam. Bu sırların Vance Reigns'e ait olduğunu öğrendiğinde, bunları mahvettiği o kitaptan yüz tane alabilecek kadar para karşılığında dünyaya duyuracak olması.

Ama bir şey demedim.

"Pekâlâ, bu her neyse, bir kenara bırak. Bu işten bu kadar kolay kaçamayacaksın – ve yarın o kütüphanede o kıza yardım etmeni bekliyorum. Bu bir rica değil, bir emir." Sonra da kapının kolunu kavrayıp kapıyı çarparak odadan çıktı.

İKİNCİ KISIM

ASİ

Otomatik kapı kayarak açılıyor ve Amara, adamı görmeden önce onun ayak seslerini duyuyor. Bir kez daha – General Sond. Amara, yanardağ külü misali dönen tuhaf enerjileri hissedebiliyor. Bir yanlışlık vardı bu enerjilerde – onda. Ama yine de...

"Bu zevki neye borçluyum?" diye soruyor, tabancasına uzanma güdüsünü bastırarak.

General Sond yavaşça Amara'nın oturduğu yere yaklaşıyor. Burası morun, mavinin ve yeşilin bir araya geldiği, inci gibi bir dünya olan Amara'nın doğduğu gezegen Plylantha'ya bakan uzay istasyonunun bir parçası. Kara Nebula'nın öbür tarafından burası çok daha farklı görünüyor. Hayır, bu bir yalan. Nebula'nın öbür tarafında, Amara'nın gezegeninden geriye sadece bir zamanlar var olan ama artık orada bulunmayan bir yerin enkazı var.

"Ne yapmalıyım?" diye soruyor General Sond, yanına otururken Amara'yı ürküterek.

"Ne konuda, General?"

General Sond iç geçiriyor. "Kötü olduğumu düşünüyorsun."

"Bu şüpheli."

"Hayır," diyor ve bir elini nazikçe uzatıp kendisine bakması için Amara'nın kafasını çeviriyor. Amara buna karşı çıkabilir ama yapmıyor. General Sond'un dokunuşu tenini ürpertiyor, tırnaklarını avucuna batırmasına neden oluyor – ama Amara kendini çekmiyor. Ne kadar ileri gidebileceğini görmek için kendini zorluyor sanki. "İntikam arayışında olan birinin gözlerini tanırım."

"Bu bir arayış değil," diye yanıtlıyor Amara, aralarındaki santimleri sınayarak ona doğru yaklaşırken. General Sond'un gözlerinin içine bakıp orada bir ruh olup olmadığını anlamaya çalışırken gözünü bile kırpmıyor. "Bu bir söz."

ROSIE

YATAK ODAMIN ZEMİNİNDE çok-da-kirli-olmayan bir kot pantolon bulmayı başardım ve babamın alarmı artık on dördüncü kez ciyak ciyak bağırırken pantolonu bacaklarıma geçirdim.

Yatak odamın kapısından kafamı uzatıp, "Baba, öldün mü?" diye bağırdım.

Dairenin öteki ucundan bir zombi inlemesi işittim.

Güzel, ölmemişti.

Bu sabah hava biraz serin olduğundan –Tanrı'ya şükür, eylül ayı bu kadar sıcak olmaması gerektiğini hatırlamıştı– üzerime eski bir *sweatshirt* geçirdim, sonra saçlarımı arkadan toplayıp kendime kahve yaptım. Birkaç dakika sonra, babam kırışmış bir gömlek giymiş, turuncu bir kravat takmış hâlde ayaklarını sürüye sürüye odasından çıktı. Gümüş saçları sol tarafa doğru kalkmıştı. Elini yalayıp saçlarını düzeltmeye çalıştı ama işe yaramadı.

Kendisine bir bardak kahve alırken esnedi. "Quinn'le Annie'nin balo planları nasıl gidiyor?"

"Sanırım üzerlerinde KUİR ETRAFI SALLAMAYA GELİYOR VE YUVAYA DÖNÜŞ ÇOK GEY yazan rozetler yapıyorlar," dedim, kahvemin kalanını evyeye döküp çantamı alırken. "Bunlardan hangisinin senin eserin olduğunu ancak tahmin edebilirim."

Hıhladı. "İkisinde de parmağım olduğunu söyleyebilirim."

"Gerçek bir kahraman gibi," diye cevapladım, yanağına bir öpücük kondurdum ve koştur koştur kapıdan çıktım.

SALI SABAHLARI (daha fazla) kahve ve pankek anlamına geliyordu, o yüzden Quinn'le Annie'yi alır almaz kahvaltı yapmak için Yıldızışığı Lokantası'na gittik. Son sınıfların salı ve perşembe günleri ilk dersleri boş oluyordu –tahminen üniversite sınavlarına hazırlanıp başvurularımızı yapabilmemiz için– ama kimsenin o zamanı bunun için kullandığını *pek* sanmıyordum.

Bir dizi leziz pankek yemek varken neden yapacaktık ki?

Her zamanki siparişimizi –üç spesiyal ile fazladan pastırma– verdikten sonra Annie'yle Quinn, Yuvaya Dönüş Balosu planlarının ayrıntılarını masaya yaydılar. Quinn çoktan rozetleri yaptırmıştı ama şimdi ikisi de posterler üzerinde çalışıyordu ve posterler tahmin ettiğim kadar parlak ve simliydi. Bugün, Quinn şahane bir elbise giyiyordu – üzerinde ortaparmaklar olan sarı bir elbise. Geçen sene ExcelsiCon'da Natalia Ford'un bu elbiseyi giydiğini görmüş ve hangi markanın olduğunu öğrenmişti. Natalia Ford'a büyük hayrandı.

"Elinden gerçekten her iş geliyor. *Yıldızalanı: Rezonans*'ı dört gözle bekliyorum. Harika olacak. Yani *Son Jedi* gibi harika değil de daha çok *Uzay Yolu: İlk Temas* gibi harika," derken bir yandan da posterin üzerindeki OY VER yazısını simliyordu.

Aradaki farkın ne olduğunu bilmiyordum (*Yıldız Savaşları* ya da *Uzay Yolu*'yla pek aram yoktu) ama yine de başımı sallayarak onayladım.

"Tek istediğim, Natalia'nın Sond'a *Son Jedi*'ın Kylo'ya davrandığı gibi davranması. Ben kefaret hikâyelerine karşıyım," diye ekledi Annie, mavi simli bir tutkal kutusunu sallarken.

"Ama Zuko'nun kefaret hikâyesini seviyorsun," diye belirtti Quinn.

Annie geçiştirircesine elini salladı. "Ama Sond *korkunç* biri. Televizyon dizisinde de vardı, filmin de her yerinde olacak." Pankeklerimiz geldi ve masada onlara yer açtık. Annie konuşmaya devam etmeden önce benim yabanmersinli pankekimden bir ısırık aldı. "Sond'un bu kadar popüler olmasını hiç *anlamıyorum*. İnsanlar kötü adamın tarafını nasıl tutuyorlar?"

"Eh, o bayağı yakışıklı," diye yorumda bulundum, Vance'le mutfaktaki karşılaşmamı hatırlayarak. Birbirimizi gördüğümüzde bir anlığına... onu şaşırtmışım gibi bakmıştı. Kaşlarının arasında ufacık bir kırışıklığın ortaya çıkmasına neden olacak kadar hazırlıksız yakalanmıştı. Tamamıyla tuhaf bir saniyeliğine, elimle düzeltmek istediğim bir kırışıklık.

"Parıldayan her şey altın değildir," diye üstü kapalı bir cevap verdikten sonra Annie gökkuşağının üzerine simli tutkalı sürmeyi bitirdi ve bana göstermek için posteri kaldırdı. "Nasıl olmuş? Yeteri kadar simli mi?"

"İnsanların dikkatini çekecektir."

"Umduğumuz şey de bu."

İkinci derse sadece elli dakikamız kaldığından, kahvaltımızı hemencecik mideye indirdik. Quinn saatini kontrol etti. "Koşmazsak geç kalacağız. Bitirdin mi?"

Annie cevap olarak gökkuşağı renklerindeki simden oluşan bu canavara benzeyen posteri kaldırdı. "Müthiş olmamış mı?"

"Canavar gibi olmuş," diye cevapladı Quinn ve yumruk tokuşturdular.

Son bir pastırma alıp yana kayarak masadan kalktım ve cüzdanımdan on dolar çıkardım. Zaten bahşiş bırakma sırası bendeydi. Annie'yle Quinn de arkamdan kalktılar ve kasada duran Bayan Potts'a veda etmek için el salladık.

Lokantadan çıkarken yaşlı kadın da bize, "Derslerinizi aksatmayın!" deyip el salladı, ardından hızla okula gittik.

Okula vardığımızda zil çalmaya başladı. Geometri dersine biraz geç kalmıştım ama Bay Rantz da henüz gelmemişti, o yüzden bir sıkıntı yoktu. Üzerinde insanlara ilham versin diye, *Yıldızlara Uzanın!* yazan ve Ay'a doğru uzanan bir kedi yavrusunu gösteren bir posterin hemen yanındaki masama doğru aceleyle ilerledim. Bazen uzanın yazısını bakın yazısıyla değiştiresim geliyordu çünkü bu, posteri yüzde yüz daha iyi yapardı.

Masama vardığımda, başka birini orada otururken buldum.

Garrett Taylor arkasına yaslanmış ve sandalyeme yayılmış, bacaklarını da masama uzatmıştı. Beni gördüğünde hemen toparlandı ve ağzındaki kırmızı lolipopla gülümsedi. "Rosie! Bu sabah seni görmek ne güzel," dedi, masanın ucundaki Starbucks bardağını işaret ederek. "Sana kahve aldım. İki şeker ve krema, değil mi?"

"Ee – ben kahvemi sert içerim."

"Kalbin gibi, bu ne kadar da şairane." Sonra da ben beni eziklemesine karşılık veremeden öne eğilip, "Diyorum ki şunun şurasında baloya birkaç hafta kaldı, ne giyeceğimize karar verelim."

Tereddüt ettim. Öğretmen neredeydi? Bay Rantz genellikle dersine geç kalmazdı. Ve herkes gözlerini dikmiş bana bakıyordu çünkü geçen haftaki duyurular sırasında Garrett'ın söylediklerini duymuşlardı. "Ben, ee, sanmıyorum..."

"Diyorum ki madem *Yıldızalanı*'nı o kadar seviyorsun, ikimiz de mavi giyebiliriz. Mavinin mükemmel bir tonu var aklımda."

"Ben böyle yapmamayı..."

Konuştuğumun farkına bile varmamış gibi bir kez daha lafımı böldü. "Ne tür çiçeklerden hoşlanırsın? Sende ayçiçeği sever havası var ya da belki papatya? Yani, gül falan çok kolay olurdu, değil mi?"

"Aslından güllerden oldukça..."

"Neyse, orasına sonra bakarız. Zamanımız var. Sabırsızlanıyorum. Sen Balo Kraliçesi seçilmeyecek olsan da her zaman benim kraliçem olacaksın."

Sınıfta gülüşenler oldu. Yüzlerinde alaycı sırıtışlar taşıyan

bazı sınıf arkadaşlarım kafalarını benden yana çevirmişlerdi. Utançtan yanaklarım kızarmaya başlamıştı.

Bay Rantz *nihayet* paldır küldür sınıfa girdi. Garrett da yolu üzerindeki arkadaşlarıyla yumruk tokuştura tokuştura sınıfın öteki ucundaki yerine döndü. "Çocuklar, kitaplarınızın üçüncü bölümünü açın," dedi Bay Rantz ve utancımı saklamak için kitabı yüzümün önüne kaldırarak memnuniyetle dediğini yaptım.

Kesin olan tek bir şey vardı – Quinn'in kazanması gerekiyordu. Bunun gerçekleşmesi için elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Garrett'a bu zevki tattırmayacaktım.

En azından, okuldan sonra kütüphanede saklanabiliyordum ve kimseyle konuşmam gerekmiyordu.

Kale-evde çalışmaya başladığımdan beri her akşamüzeri yaptığım gibi, parmaklarımı kitapların sırtlarında dolaştırdım, ta ki ilk kitaba gelene kadar – mahvettiğim kitap. Aldığı su hasarı düzeltilemeyecek kadar kötüydü, her sayfası bükülmüş, sırtı dağılmaya başlamıştı. Gerçekten hakkından gelmiştim kitabın. 1987'de, dizinin ilk bölümü yayımlanmadan üç sene önce, bu kitaptan sadece beş yüz adet basılmıştı. Kitabı yerine koydum, sonra da bugünün işine odaklandım – en üst rafın üzerine tehlikeli bir şekilde dizilmiş bir dizi kitap.

Ve burada bir merdiven yoktu.

O yüzden berjer koltuklardan birini kitaplığın yanına kadar ittirip üzerine tırmandım. Kitaplara *neredeyse* ulaşabiliyordum. Parmaklarım sırtlarının ucuna, yayınevinin logosunun olduğu yere dokunabiliyordu. Biraz daha uzansam.

Birazcık daha...

Kapı gıcırdayarak açıldı ve bir anlığına platin-sarı saçı topuz yapılmış Sond eşikte belirdi. Gözlerini kırptım ve Vance'i gördüm, burada olmaktan hiç de memnun değilmiş gibi bir ifade

vardı yüzünde, ben de aynı şekilde onu görmekten memnun değildim çünkü nispeten eski ve muhtemelen oldukça pahalı bir koltuğun tepesine çıkmış kitaplığın üstüne uzanmaya çalışır pozisyondaydım. Kendimi toparlamaya çalıştım, aşağı uzandım...

Ayağım kayınca yere çakıldım – *sertçe*. Koltuğun üzerinden düşüp sırtüstü devrildim.

İnledim.

Vance birden çömelmiş hâlde yanımda belirdi. "İyi misin?"

Kolumun altından tutup oturmama yardım ederken acı içinde tısladım. "Ben... kırılan bir yerim yok sanırım?" Gerçi yolunda olmayan bir şeyler olduğu belliydi.

"Bir yerin acıyor mu?" diye sormaya devam etti. "Kafanı vurdun mu? Kaç parmak..."

Yolunda olmayan şeyin ne olduğunu anladım ve gözlerimi Vance ile yüzümün önünde tuttuğu üç parmağa diktim. Yolunda olmayan şey *buydu*. "Bana iyi davranıyorsun."

Beni hemen bıraktı. Kendini geri çekti. Bir pencerenin panjurunu indirmiş gibi, yüzündeki endişe, yerini sinirlenmiş bir ifadeye bıraktı. Boğazını temizledi. "Sen – o kadar da esnek değilsin. Ve sen sakatlanırsan bu kütüphaneyi düzenleme işi bana *kalır*."

"Ah, şimdi oldu." Ayağa kalkmaya çalıştım.

"Tut," diye mırıldanarak elini uzattı. Şüphe içinde eline baktım. "Seni ısıracak değilim."

"Hiç belli olmaz."

"*Ha*."

Yine de uzanıp elini tuttum.

Beni ayağa kaldırdı ve tulumumu düzelttim. Sonra da uzanmaya çalıştığım rafa bakıp ellerimi belime koyarak iç geçirdim. Evet, ilk planım kesinlikle işe yaramamıştı. Şimdi onları nasıl alacaktım? Yani, raflara tırmanmayı deneyebilirdim...

"Biliyor musun," diye konuşmaya başladı Vance ve beni planlarımdan çekip çıkardı. Başımı çevirip ona baktığımda, gözlerini üzerime dikmiş, kusursuz ipek gömleğinden bir türlü çıkarmayı

başaramadığı bir lekeye bakıyormuş gibi ters ters bana baktığını gördüm. "Seni anlamıyorum. Burada ne işin var?"

Şaşkın şaşkın ona döndüm. "*Ne mi işim var?* Bunu şimdiye kadar anlamadıysan söyleyeyim," dedim, etrafımdaki kitapları işaret ederek, "ben verdiği sözden dönen biri değilim. Ama bu aklıma başka bir soruyu getirdi," diye ekleyip tamamen ona doğru döndüm ve benden bir baş uzun olsa da boyumu daha uzun göstermek için omuzlarımı kaldırdım. "Asıl *senin* burada ne işin var?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Dadanacağın bir gece kulübün falan yok mu? Uçacağın bir özel uçağın? Instagram'a koymaya değer bir tatilin?"

"Hey, ben en azından birazcık da olsa hayatımı yaşıyorum," diye karşılık verdi. "Sen ne yapıyorsun?"

Yumruklarımı sıktım. "Senin aksine ben hayatımı mahvetmedim."

Çenesindeki bir kas titredi. "Evet, evet, en azından benim bir hayatım var."

"*Vardı*, geçmiş zaman kullan. Sen de benimle birlikte buradasın, Reigns."

Gözlerinden, dile getirmediği bir şeyin parıltısı geçti. "Uzun süreliğine değil."

"Evet, tabii." Sonra tekrar kitaplığa döndüm ve uzanamadığım rafı işaret ettim. "Şimdi, burada dikilip beni uzun boylulu-ğunla onurlandırmak yerine, şu kitaplara uzanabilir..."

Ama çoktan, öfkeli bir gölge gibi kütüphanenin kapısından çıkıyordu.

Yüzümü pürüzsüz, kartonpiyerli tavana doğru çevirip hırladım. "Tamam. Bunu da ben yaparım. Diğer her şeyi yaptığım gibi!"

Bu neredeyse imkânsız olsa bile. Bazı zamanlar, yapacağım şeyden hoşlanmasam bile. Ben hiçbir zaman sözümden dönmezdim. Annem böyle öğretmişti. İnsanların tuttuğu sözlerden ibaret

olduğunu söylerdi ve ben de borcumu ödemekte kararlıydım. Ve şimdiye dek bu uyuşuk kasabadan ayrılmamış olabilirdim ama bu hiçbir zaman ayrılmayacağım anlamına gelmiyordu. Vance de benim gibi buraya tıkılıp kalmıştı ve madem benden kurtulmaya *bu kadar* can atıyordu, bunun için çaba harcaması gerekecekti.

O inatçı olabilirdi – ama ben de öyleydim.

VANCE

Birkaç saat sonra, muhtemelen o en üst raftaki kitaplara ulaşamadan nihayet evden çıktı. Antika masayı kullanmaya çalışmadığını umuyordum. Ayak izlerini onun –artık hangi eski ahşapsa– üzerinde hayal etmek bile istemiyordum. Ben zengindim, eski şeyler meraklısı değil. Arada fark vardı. Arabasını hep park ettiği anayolun kenarına doğru garaj yolunu takip edişini yatak odamın penceresinden seyrettim. Benim pencereme doğru bir bakış atıp ortaparmağını salladı ve ben cevap veremeden oradan ayrıldı.

Şu... o... bu... kız!..

Onun yarısı kadar inatçı biriyle hayatımda hiç tanışmamıştım; nefes kesiciydi hakikaten. Buraya geldiği her gün ona karşı çirkin davranmıştım ama yine de buraya *gelmeye devam ediyordu.* Dallama gibi davrandığımda L.A'deki arkadaşlarım bile yanımda durmazdı.

Bu kadar çekilmez biri olduğunu ExcelsiCon'dayken bilseydim ben... ben...

Aaah!

Yüzümü ovuşturdum çünkü o *haklıydı.* Hayatımı mahvetmiştim, anne babam da beni bu yüzden buraya göndermişti ve şimdi de aynen onun gibi buraya tıkılıp kalmıştım.

Kapım tıklatıldı ve Elias kafasını içeri uzattı. "Akşam yemeği hazır olmak üzere. Patates çorbası yaptım – geçen gece seyrettiğimiz programdaki tarif! İnternette buldum ve..."

"Aç değilim."

İç geçirdi. "Ah, demek hâlâ sinirlisin."

"Daha çok yorgunum."

Elias kapı eşiğine yaslandı. "O kızı göndermemi neden bu kadar çok istiyorsun?"

Çünkü o çekilmez biri ve çok inatçı ve benim kim olduğumu bilseydi...

Bilgisayar sandalyesine astığım ceketimi kaptım ve kapıdan yanından geçip koridora çıkarken giydim. "Ben yürüyüşe çıkacağım."

"Ama yemek..."

"*Aç değilim,*" diye tekrarladım ve garaj kapısından dışarı çıktım. Arabamı getirmemiştim –Tesla'm beni buraya gönderirlerken hâlâ su doluydu– o yüzden kasabaya giden yolu yürümeye başladım. Etrafta çiftlikler ve... bir tür mahsul ekili tarlalardan başka bir şey yoktu. Yapraklı, yeşil bir şey işte. Güneş ağaçların arkasında batar, gökyüzünü bana Carmindor'un üniformasını hatırlatan bir laciverte bürürken yoldan pek araba geçmedi.

Bu insanları şaşırtabilir ama *Yıldızalanı* devam filminde Sond rolünü kazandığımda çok sevinmiştim. Küçükken çok arkadaşım yoktu. Parayla bir süreliğine arkadaşlık satın alabileceğimi henüz çözememiştim. Çoğu zaman tek başıma oynardım. Aksiyon figürleriyle. Video oyunlarıyla. O tarz şeylerle.

Ve *Yıldızalanı* seyrederdim.

Yıldızalanı'na da bakıcım sayesinde başlamıştım. Üniversiteden bir kızdı ve tıp fakültesine gidiyordu, o yüzden beni eğlendirecek çok zamanı olmuyordu. O yüzden her gün dizi başlarken televizyonu açardı, izlemeye böyle başlamıştım işte. O zamandan en güzel anılarım koca salonumuzda önümde bir kâse patlamış mısırla tek başıma oturduğum anlara dairdi ve en azından ken-

dimi yalnız hissetmem gerekirdi – ama hiç öyle hissetmezdim. Carmindor'la, Amara'yla ve Euci'yle uzayda olurdum.

Kulağa aptalca geliyor, biliyorum. Onlar gerçek değillerdi.

Ama yedi yaşındaki hâlim bu ayrımdan haberdar değildi.

On yıl sonrasında yine yalnızdım ama artık Carmindor'un salata yemekten ve yükseklik içeren çekimlerden nefret ettiğini, Amara'nın diziyi hiç seyretmediğini ve Euci'nin üzerine suratını bastırdığı tişörtler sattığı bir Etsy dükkânı olduğunu bilecek kadar akıllanmıştım.

Ceketime biraz daha sarıldım ve kasabaya mı yoksa oradan uzağa mı gittiğimi merak ederken bir yokuşu tırmandığımda karşıma neon bir tabela çıktı – bir lokanta. Park alanında çok araba yoktu ve Elias'a yalan söylediğim için karnım guruldadı. O yüzden kapüşonumu takıp restorana girdim. İçerideki yıpranmış kırmızı koltukların renkleri solmuştu, yerdeki döşemeler damalıydı ve duvarlar cilalanmış gümüş kromdu. Şaşırtıcı bir şekilde masaların büyük kısmı doluydu, o yüzden tezgâhın önündeki bar taburelerinden birine çöktüm.

Sarı-beyaz saçlarını topuz yapmış yaşlıca bir kadın yanıma geldi. Rüküş bir pembe ruj sürmüştü ve o kadar geniş gülümsüyordu ki dişlerinin bir kısmını görebiliyordunuz. "Sana ne getirebilirim, hayatım?"

Menüye baktım, sonra da peynirli patates kızarmasını işaret ettim. "Bir de bir bardak çay, lütfen."

"Güzel seçim. Hemen getiriyorum," dedi gülümseyerek ve önüme bir bardak su koydu.

Telefonum öttü ve başta bunun Elias olabileceğini düşünüp cevap vermedim ama tekrar öttüğünde bakmaya karar verdim.

IMOGEN (18:31)

— Ethan, şu yeni fast food randevulaşma oyununda kimi seçtiğini merak ediyor.

— [OYUNUN LİNKİ]

— (Ayrıca selam, inek)

Hıhlayıp hemen cevap yazdım:

VANCE (18:32)
— HER randevulaşma oyununu oynamıyorum.
— ...Ama Colonel Sanders yakınlaşması en kolay olan seçenekti.

IMOGEN (18:32)
— BİLİYORDUM.
— Ron Swanson'a benzediği için, değil mi.

Bir röportaj sırasında *bir kereliğine* Ron Swanson'ın bıyığından hoşlandığımı söylemiştim ve birdenbire herkes bir tipim olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yani *vardı* da buradaki mesele o değildi.

Evrenin meşru düzenine göre, Imogen Lovelace'le arkadaş olmamam gerekiyordu. Onu tanımamalıydım bile – o bir model değildi, oyuncu değildi, Hollywood kodamanlarının kızı ya da oğlu değildi. Talihsiz birkaç olayın sonucunda, onun Jessica Stone olduğunu sanarak onunla bir randevuya çıkmıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse, o sıralar ikisi birbirinin yerine geçmişti.

Imogen'le doğru düzgün –yani gerçekten Imogen'le, ünlü bir oyuncunun taklidini yaparkenki hâliyle değil– tanışmam *Yıldızalanı: Rezonans* setinde olmuştu. Ethan –erkek arkadaşı– ile Jessica Stone'a öğle yemeği getirmek için Atlanta, Georgia'daki seti ziyarete gelmişti.

"Hep böyle inanılmaz derece asık suratlı mısındır yoksa yüzünün şekli mi öyle?" olmuştu bana söylediği ilk sözler.

Oynadığım randevulaşma oyunundan (bu oyunlar olabilecek en tuhaf yasak zevklerden biriydi ama bu seferkisi... bir acayipti. Bir at adamla çıkmakla alakalı bir Japon oyunu? Güvercinli olanı –ya da *Dream Daddy*'yi– tercih ederdim) kafamı kaldırdım ve yanımda, Jess'in sandalyesinde oturuyordu.

İlk bakışta kim olduğunu anlamamıştım. "Aa, sensin."

"Aynen, benim." Sonra da telefonuma doğru bir göz attı ve kaşları havalandı. "O... atla çıkma oyunu mu?"

"Yargılamayalım."

"Ah, *hem de* nasıl yargılarım," dedi gülerek. "*Hatoful Boyfriend*'i oynadın mı? O epey çılgındı."

Böyle böyle muhabbet etmeye başladık. Ethan'ı ziyaret etmek için sete gelirdi, sonra da karavanıma uğrar, oynadığımız oyunlardan, o hafta yayımlanmış yeni randevulaşma ve *otome* oyunlarından konuşurduk. Benim bu oyunlara duyduğum derin, karanlık gizli sevgiyi sadece o biliyordu.

"Tek Tabanca Vance Reigns aslında içten içe bir romantik," diye dalga geçmişti bir keresinde ve surat asmıştım.

İçten içe bir romantik değildim. Sadece hikâyelerini beğeniyordum.

Yemeğimin gelmesini beklerken telefonumu çıkarıp şu anda oynadığım oyunu açtım. Bir ajansta işe başlayan ve CEO'nun kızına âşık olan asistanla alakalı olandı ama aynı zamanda yirmilerindeki Ron Swanson'a benzeyen, posta odasında çalışan bir çocukla da gayrimeşru bir ilişki yaşayabiliyordunuz.

Ne yapayım? Bir tipim vardı sonuçta.

CEO'nun kızı Ridley'yle öğle yemeğine çıkmak ile Oliver'la posta odasında yemek yemek arasında kalıyorsun...

→ Seninle yemeğe çıkmak hoşuma gider!

→ Of... Kusura bakma, birine sözüm var.

Garson kız bana bir bardak sıcak çay getirdi ve sallama çayın ipini tutup düşünmeden suya daldırmaya başladım. Elbette önceden birine söz verdiğimi söyleyecektim – genç Ron Swanson beni bekliyordu ve ben verdiğim sözleri tutardım.

Bir oyunda bile.

Gerçi ne zaman kendimi oyunun dünyasına kaptırmaya çalışsam, yanımdaki masada oturan şu çocuklar dikkatimi dağıtıyordu. Kabaydılar; onlara fazla küçük gelen bir masayı doldurmuş, yarısı boşalmış tabaklarını yere koymuşlardı.

Garson kız bana peynir soslu patates kızartmalarımı getirdiğinde, su bardağımı tekrar doldurup tekrar lokantanın öbür ucuna kaçmadan önce o çocuklara ters ters baktı.

Onu suçlayamazdım.

"*Arkadaşları* da beni yenebileceklerini sanıyorlar," dedi çocuklardan biri, arkasına yaslanırken. Bir patates kızartması aldı, sonra tabağına geri attı. "Zaman harcamaya bile değmez."

"Quinn'in rozetleri bayağı hoş olmuş ama," dedi arkadaşlarından biri olan tıknaz, koyu derili çocuk, parmaklarını yalarken. Demin pastırmalı bir çizburgeri incelikli bir teknikle mideye indirmişti. Darien görse gurur duyardı.

"Evet, sanki rozet yaptırdılar diye insanlar ona oy verecek." Dudak büküp gözlerini devirdi. "Rosie'yle benim dans etmemi isteyen kocaman bir YouTube kitlem var ve ne olacak biliyor musun, onunla dans edeceğim. Çünkü kazanmayı hak eden kim?"

Rosie mi? Bu ufak kasabada ismi Rosie olan çok kişi olacağını sanmıyordum ve olsa da bizimle yaşıt fazla kişi olamazdı. Bak sen, ne kadar ilginç. *Onun,* böyle bir çocukla uyduruk bir lise dansına gideceğini hiç hayal etmezdim...

"Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi arkadaşlarından başka bir tanesi, sarışın, kısa saçlı bir kız, "bunu ona *sormuş* değilsin."

...Cevabımı almıştım.

Çocuk dudak büktü. "*Başka* gidecek kimi var ki? Ben ona iyilik yapıyorum."

"Nankör kız," diye hemfikir oldu ilk konuşan arkadaşı. Hiçbiri onun dediklerini tasdik etmekten başka bir şey yapmıyordu. Kendilerine ait beyinleri var mıydı yoksa hepsi robot muydu?

"Ve ondan çok daha iyisini bulabilirsin," diye ekledi diğer arkadaşı.

Hıhladım –tutamadım kendimi– ve bir patates kızartması daha yedim.

Çıtçıtlı şapka takan çocuk beni duymuş olmalıydı çünkü dönüp omzunun üzerinden bana baktı. "Komik bir şey mi var?"

Daha iyisini bulabilecek olan o, demek istiyordum ama içimden böyle bir şeyin neden geldiğini anlamıyordum. Bu kızı tanımıyordum ama onun hakkında sanki o... o... böylesine bir ilgiye minnettar olmalıymış gibi konuştuklarını duymak, beni normalde olmayacağım kadar sinirlendiriyordu.

Onun güzelliğini göremiyorlarsa, alnına düşen kâküllerini, burnuna serpilmiş olan çillerini, kütüphanedeyken, kimsenin bakmadığını sandığı zamanlarda kitapların sırtlarında parmaklarını gezdirip iç çekişini...

Kes şunu.

"Hop," dedi çocuk, olduğu yerde dönerek. "Seni tanıyor muyum? Bir yerden tanıdık geliyorsun."

Siktir.

Cevap vermek için en iyi Amerikan aksanımı takınıp, "Çok kişiye benzetilirim," dedikten sonra garson kız için masaya beş dolar bırakıp, yarısını yediğim patatesleri almadan bar taburesinden kalktım. Pişman olacağım bir şey söylemeden, ki muhtemelen ne söylesem böyle olacaktı, oradan ayrılmak en iyisiydi.

Eve dönüş yolu kısaydı ve içeri girdiğimde, Sansa'yı Elias'la birlikte koltuğa kıvrılmış hâlde buldum. Yine şu karaoke programını seyrediyorlardı ve Elias döndüğümü henüz fark etmemişti.

Ben de ses çıkarmadan koridora geçip kütüphaneye girdim. Burası mahrem bir yermiş gibi neden gizli saklı hareket ettiğimi anlamıyordum. Sanki buraya girmemem gerekiyormuş gibi.

Belki de öyleydi.

Kütüphane karanlıktı ve sehpanın üzerindeki lambalardan birini açmadan önce biraz da gergin bir ortamdı. Turuncu sarı ışık odayı kapladı. Her yerde öbek öbek kitaplar vardı, hepsi beni aşan bir sistemle gelişigüzel dizilmişlerdi. Berjer koltuk hâlâ ki-

taplığa dayalı hâldeydi, kırmızı deri minderlerin üzerinde ayak izleri görülebiliyordu.

Görünüşe göre kitaplardan sadece birkaç tanesini indirmeyi becerebilmişti.

Elias'ın ona bir tabure merdiven vermemiş olması bir planlama hatasıydı ama sonra kütüphaneyi düzenlemesine benim de yardım etmem gerektiğini hatırladım. Görünüşe göre, tabure merdiven ben olacaktım.

Balkondayken gülmüş ve kısa boylu olmaktan gocunmadığını söylemişti. "Ayrıca, üst dolaplara ulaşmak bir parkura dönüşüyor."

"İstersen, senin yerine ben uzanırdım."

"İstemem gerekir miydi?"

"Hayır."

İç geçirerek berjer koltuğu kenara ittim ve kitaplara uzandım. Kitapları ikişer ikişer indirip yarın geldiğinde onları rahat görebilsin diye koltuğun üzerine koydum. Sonra da hiç oraya girmemişim gibi ışıkları söndürüp kapıyı arkamdan kapattım.

ROSIE

Çantamı kütüphanenin girişinde bıraktım ve buraya geldiğim her gün yaptığım gibi parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirip onlara merhaba dedim. Hiçbir şey, kütüphaneye girdiğimde hissettiğim o heyecanla boy ölçüşemezdi. İki geniş pencereden içeri sızan güneş ışığıydı bunun sebebi. Güneş ışığının odada süzülen toz taneciklerinden yansımasıydı. Beni her seferinde her bir sayfayı, her bir gezegeni sil baştan keşfetmeye, Carmindor'a, Amara'ya, Euci'ye, Zorine'e ve evet hatta Ambrose Sond'a sil baştan âşık olmaya çağıran, çok ama çok uzak bir galaksideki yüzlerce gizli öyküyle dolu eski karton kapaklı kitapların kokusuydu.

Her şey bıraktığım gibiydi, sanki ziyaretlerim arasında buradaki zaman duruyordu. Burada uzay, kelimeler ve büyü dışında hiçbir şey yoktu. İnsanların yıllar, yıllar önce yazdığı kelimelerin hâlâ var olmaya devam ettiği türden imkânsız bir büyü.

Kütüphanedeki ilk duvarı geçtikten sonra, berjer koltuğun üstüne dizilmiş kitapları görünce durakladım – bunlar dün Vance içeri girip beni ürküttüğünde, aşağı indirmeye çalıştığım kitaplardı.

Zaman akmaya devam etmişti demek ki.

Masanın üzerindeki iPad'i açıp çalışmaya başladım – sırayla ilerliyor, serideki bir sonraki kitabı bulup ne kadar hasarlı oldu-

ğunu not alıyordum. Bazı kitaplar o kadar nadirdi ki ne kadar hasarlı olduklarının bir önemi yoktu – okunabilir oldukları ve elde dağılmadıkları sürece sisteme işleniyorlardı.

Kapının çalınmasıyla işi bıraktım ve Bay Rodriguez kafasını kütüphaneden içeri uzattı. "Akşam yemeği için market alışverişi yapmaya gidiyorum. Bu akşam ravioli yer misin?"

"Beni beslemenize hiç..."

"Biliyorum ama çok özverili çalışıyorsun ve ben de yemeği hep fazladan yapıyorum."

"Peki, siz şimdi öyle deyince – ben de patlayana kadar ravioli yiyebilirim. Bu arada teşekkürler. Şey yani, yardımınız için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, insanları beslemeyi çok severim." Başparmağını kaldırdı ve ona, kitapları aşağı indirdiği için teşekkür ettiğimi söyleyemeden gitti.

Yıldızaları sagasının 12. cildinin –*Cassius Güneşi*– ayrıntılı çalışmasını bitirdim ve onu rafta 11. cildin yanına yerleştirdim, sonra da lanetli 13 numarayı aramaya başladım.

Ancak... rafta yoktu, kolilerin içinde de öyle.

Başta, farklı ebatlarda oldukları için rafta bir boşluk olduğunu sanmıştım ama 13. cildi aramaya devam ettikçe, onun burada olmadığını düşünmeye başladım. Kitapların çoğu farklı raflara dağılmış durumdaydı – 1. cilt Nox Suçluluğu serisinin (ya da sagayı serilere bölmezseniz, 73. cilt) yanında olabiliyordu mesela.

Emin olmak için farklı rafları ve birkaç koliyi de aradım ama burada değildi.

Bay Rodriguez almış olabilir miydi? Dün gece kitapları üst raftan o indirmişti sonuçta ama evde olmadığından bunu ona şimdi soramazdım.

Cildin buralarda bir yerlerde olması gerekiyordu. Bay Rodriguez koleksiyonun eksiksiz olduğunu söylemişti ama kitabı hiçbir yerde bulamıyordum. Nerede olduğunu o biliyor olabilirdi.

Bay Rodriguez'i aramak için telefonumu arka cebimden çıkardım. Telefonu açmadan önce iki kere çaldı.

"Ee, selam – rahatsız ettiğim için kusura bakmayın," dedim, gergin gergin saçımla oynarken.

Telefonda güldü – gürültülü ve kalabalık bir yerdeydi sanırım. Sonra da interkom üzerinden eski müdürümün sesini duydum. Ah. Market. Eski baş düşmanım. "Sorun değil! Ne lazım?"

"Ee, şey – kitaplardan birini bulamıyorum? Tüm kolilere de baktım ve..."

"Hımm, Vance almış olabilir mi? Dün gece kütüphaneye girdiğini gördüm de, belki okuyacak bir şeyler bakmıştır."

Yüreğim hopladı. "Ah."

"Merak etme. Çıkıp kitabı isteyebilirsin. Isırmaz."

Tabii. *Bay Rodriguez'i* ısırmazdı. Ama ya beni? Becerebilse tutup camdan aşağı atardı. "Ah, peki. Teşekkürler."

"Birazdan ben de dönerim – iyi şanslar!"

Şahane, buna ihtiyacım olacaktı.

Telefonu kapatıp arka cebime geri koydum. Eh, bir gizemi daha çözmüştük. Sanırım onunla kendi bölgesinde görüşmem gerekecekti ki bu benim ölümüm demek olabilirdi.

Ama bir kitap için yapmayacağım şey yoktu.

"Cesaretini topla, Rosie," dedim kendimi gaza getirmek için ve kendime bir bardak limonata koydum... şey, eli kulağındaki sonumu ertelemek için. Biraz abarttığımı biliyordum ama yukarı çıkıp Vance'le yüzleşmeyi gerçekten istemiyordum ama öte yandan yukarı çıkmayı da... istemiyor değildim. Biraz merak ettiğim doğruydu. Hem beni tutup pencereden atarsa, onu da yanımda götürürdüm.

Limonatamı içerken masanın üzerindeki dergileri –*People* ve *Star*– karıştırdım. En azından birinin kapağında bir Vance öyküsünden bahsediliyordu ve o sayfayı açarken bile bunun ne hakkında olduğunu biliyordum.

VANCE ESTİĞİNDE FIRTINA YAKINDIR! yazıyordu dandik başlıkta ve yazıda geçen hafta ortaya çıkan dedikodulardan bahsediliyordu. Vance'in bir sonraki James Bond filmindeki rolünü kaybet-

mesinden, CW'nun onun karakterini dizi dışı bırakmak için *Veten Rule*'u (muhtemelen yalan) yeniden düzenleme görüşmeleri yapıyor olmasından. Sond'un serinin üçüncü filminde geri dönüp dönmeyeceği konusunda Natalia Ford'un sessizliğini korumasından – ve Disney haklarını satın aldığı için seride üçüncü bir film olup olmayacağından.

Vance'in bu dergileri neden etrafta tuttuğunu merak ediyordum. Birileri sosyal medyada benim hakkımda bir şeyler yazdığında bile kurdeşen dökerdim. Benim hakkımda, tüm dünyaya ilan edilsin diye –çoğunluğunun yalan olduğunu varsaydığım– koca makaleler yazılmasını hayal bile edemiyordum.

Belki de o yüzden benimle ilgilenmiyordu? Belki benim de sosyal medyada onun hakkında ileri geri konuştuğumu ve tüm bu dedikodulara inandığımı sanıyordu?

Bu aptalcaydı, özellikle de beni hiç tanımadığı düşünülürse.

Limonatamı bitirdim ve yukarıdaki adamla olan randevumu daha fazla erteleyemeyeceğimi fark edip evin öteki ucundaki merdivenlere doğru yol aldım. Bugün Vance'ten ses seda çıkmamıştı, o yüzden belki de burada bile değildi! Karın kaslarını yürüyüşe çıkarmış olabilirdi. Ya da kalça kaslarını bir koşuya çıkarmıştı. Ya da ne bileyim, pazılarını şöyle bir gezdiriyordu.

Umut fakirin ekmeği.

Nefesimi tutup sessizce merdivenleri tırmanmaya başladım.

Tepeye vardığımda tüm kattan çıt çıkmıyordu ve *hangi* odanın Vance'in olduğunu bilmediğimi fark ettim. Ki... sanırım telefonu kapatmadan önce Bay Rodriguez'e bunu sormalıydım. Evde o kadar da çok oda yoktu, o yüzden bulması zor olmazdı. Soldaki ilk oda sade ve derli topluydu, uzak köşede bir yatak vardı ve yatak yapılmış, yastıkları düzeltilmişti. Burası Bay Rodriguez'in odası olmalıydı, aynı onun gibi düzenli ve derli topluydu. *Abuela*'sı olabilecek yaşlı bir kadınla bir fotoğrafı vardı ama dolapta asılı kıyafetleri dışında odası boştu.

Burada uzun süre kalmayı gerçekten de planlamıyorlardı.

Diğer üç oda bir ofis, kullanılmayan bir yatak odası ve bir ban-

yoydu. Fakat kitaptan eser yoktu. Koridorun sonundaki son kapı aralıktı ve kafamı içeri sokmadan ihtiyatla kapıyı çaldım.

Tahmin ettiğim gibi burası Vance'in odasıydı ve içinden bir hortum geçmişe benziyordu. Gri yorgan yatağın ortasında dolanmış hâldeydi ve yastıklar, uyumakta zorlanan biri varmış gibi rasgele dağıtılmışlardı. Kıyafetleri yerlerdeydi ve ekranda, logosu bir köşeden ötekine zıplayan, elli inçlik bir televizyon vardı. Televizyona bir oyun konsolu bağlanmıştı ve yerde bir Game Boy yatıyordu, ekranında soldan sağa giden bir Pikachu parlıyor, Hitmonchan'le dövüşmeye hazır ve nazır bekliyordu. Çocukluğumu tanımlayan sekiz bitlik İndigo Ligi müziği mini-hoparlörlerden geliyordu.

Hah, oyun oynadığını bilmiyordum. Ya da bu kadar büyük bir *inek* olduğunu. Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım çünkü Vance Reigns için gülümsemeyecektim. Bunu yapmayacaktım. Tüm benliğimle buna karşı çıkıyordum.

Bakalım kitap neredeydi?

İhtiyatla eşyalarını karıştırmaya başladım, bir yanım kesinlikle *ait olmadığı* bir yerde, bir tarihi eseri çalan Indiana Jones gibi hissetmeye başlamıştı ama kitap komodinin üzerinde yoktu, koltuğunun üzerinde ya da kitaplığında da.

Gardırobuna doğru döndüğümde, siyah bir maske gözüme çalındı. Gardıroba yaklaşırken, karanlıkta bile o maskeyi tanıdım. Onu son gördüğüm bir ay öncesinden beri değişmemişti. Aslında dün gibiydi. Ama aynı maske olamazdı, değil mi? Kenarları simli varaktan, Ambrose Sond'un yuvası olan galaksinin yıldız takımlarından oluşuyordu.

Hayır, olamazdı.

Ama böyle bir maskeye başka kim...

"Burada ne arıyorsun?"

Boğazıma bir yumru takıldı.

Yavaşça, elimde maskesiyle, omzumun üzerinden baktım.

Vance koyu gri eşofman altı ve omuzlarında gerilen bir pamuklu tişört giyiyordu. Göğsünde ve koltuk altlarında terden ıs-

lanmış alanlar vardı ve platin rengi saçı topuz yapılmış, esaretten kaçan saçları da boynuna yapışmıştı. Hemen ardında da pembe dili ağzından dışarı sarkan ve koşudan yeni döndüğü belli olan Sansa oturuyordu.

Benim hissettiğim gibi görünüyordu – şaşırmış ve ihanete uğramış ve...

Bu o olamazdı.

Olamazdı.

Zihnim bunu tekrar tekrar inkâr ederken, gözleri uzay-zaman bükeyini delip beni cehenneme gönderecekmiş gibi keskinleşiyordu. "Odamda ne arıyorsun?"

"Ben... ben şeyi... arıyordum..."

Bir kitabı.

Seni değil.

Ve aynı anda şöyle düşündüm, *seni buldum.*

Aramıyordum ama.

Seni buldum.

"Lütfen git," dedi, kapıda bana yer açarak. Sesi şaşırtıcı derecede yumuşak çıkmış ve titremeye başlamıştı. Öğrenmemi asla istemediği bir sırrını keşfetmişim gibi.

Ama neden?

Odasından çıkarken aklım dört dönüyordu.

Boğazını temizledi ve dönüp ona baktım. "Maske," dedi, elini uzatarak.

Ah... hâlâ elimde miydi?

Hemen maskeyi ona geri verdim. "Bana neden söylemedin?"

Maskeyi göğsüne bastırdı. "Çünkü ben hayal ettiğin o kişi değilim, haksız mıyım?"

Hayır, kesinlikle değildi. Hiç de bile. Ama zihnimde canlandırdığım adam –hoş, sabırlı ve nazik– buhar olup uçmuştu ve yerinde duş almamış bir Vance Reigns'in pasaklı hâlinden başka bir şey kalmamıştı. "Ne... ne hayal ettiğimi bilmiyorum," diyebildim.

Ki bu bir yalandı.

Ve bunu o da biliyordu. Beni açık bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Dudak büktü. "Ah, tam da hayalinde canlandırdığın kişiyimdir eminim, değil mi? Tek bir şeyi bile doğru yapamayan, her şeyi mahveden, eline geçirdiği her güzel şeyin canına okuyan Vance Reigns."

Ah.

"Bunu inkâr etmiyorsun," diye sessizliğime eklemede bulundu.

Bir kez daha yanağımın içini ısırıp oradan ayrılmak için olduğum yerde döndüm. Çünkü başka bir şey söylersem pişman olacağımı biliyordum. Öfkeliydim, kafam karışıktı ve buraya hiç gelmemiş olmayı diliyordum. Buraya gelmeseydim, gerçeği de öğrenmezdim. Büyü bozulmazdı.

Ve birden kafama dank etti...

O da muhtemelen aynısını düşünüyordu.

Beni tanımıştı ve tanımamış olmayı dilemişti.

Hızla merdivenleri inmeye başladım. Bay Rodriguez'e bugün erken çıkmam gerektiğini söyleyecektim. Burada daha fazla kalmak istemiyordum. Gözlerim yanıyordu ve bu dallamanın önünde ağlamayı reddediyordum – *reddediyordum*. Ama onu ardımda da bırakamıyordum çünkü hemen peşimden geliyordu.

"Bir dakika bekle," dedi ben giderken.

"Peki! Haklısın! Hayal ettiğim gibi biri *değilsin*..." Ona doğru dönerken, boşluğa basana dek topuğumun basamağın ucuna ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim ve fark ettiğimde de iş işten geçmişti. Kollarımı sallayıp ne kadar çabalasam da arkaya doğru devrilmemi durduramıyordum – ben de o yüzden tutunabildiğim tek şeye tutundum:

Vance Reigns'e.

Ve onu da kendimle beraber aşağı çektim.

VANCE

Acı dolu bir inlemeyle sırtüstü döndüm. Onun üzerine düşmeyeyim diye havada yan dönmem gerekmişti ve omzum darbenin etkisiyle sızlıyordu. Acı dolu bir nefes alıp kendimi ittirerek olduğum yerde oturdum ve hiçbir yerimin kırılmadığını anladıktan sonra dönüp ona çıkıştım, "Bir yerlerden düşmeden *iki saniye* bile duramıyor musun!"

Ama o çoktan ayağa kalkmaya çalışıyordu – ve ters giden bir şeyler vardı. Duvara fazla dayanıyor, ağırlığını sağ ayağına veriyor ama yine de yürümeye çalışıyordu. Bana sırtı dönüktü, o yüzden yüzünü göremiyordum. Ne yaptığımı fark etmeden ayağa fırladım.

"Hey, yaralanmışsın," dedim, onu tutmak için koluna uzanarak.

Gözleri kocaman açılmış hâlde dirseğini elimden çekti. Uzun kahverengi kirpikleri yaşlarla ıslanmıştı ve bu yüzden duraksadım. Ağlıyordu. Ağlayan insanlarla konuşmakta hiç iyi değildim. Hemencecik elleriyle gözlerini sildi ve eyelineri dağıldı.

"Gidiyorum, me-merak etme..." Bir adım daha atmaya çalıştı ama bileği izin vermedi.

Onu yakalayıp eğildim, diğer kolumu da bacaklarının altından geçirip onu kucağıma aldım. Ciyaklayıp sıkıca boynuma tu-

tundu. Onu yere bırakmamı isterse bırakacaktım ama istemedi, ben de onu koltuğa kadar taşıyıp minderlerin üzerine bıraktıktan sonra buz torbası bulmaya gittim. Elias, fırında elini yaktığında dolaba bir tane buz torbası koymuştu. Hâlâ orada olduğunu umuyordum – ah, oradaydı, bezelyelerin hemen üzerinde, tam da Elias'ın bıraktığı yerde. Buz torbasını ve lavabonun altındaki ilkyardım çantasını alıp kızın koltuktan kalkmaya çalıştığı salona hızlıca döndüm.

"*Otur*," diye emir verdim.

"Ben köpek değilim," diye terslendi ve –salonun köşesindeki köpek yatağında uslu uslu oturan– Sansa kendince bir ses çıkarıp başını indirdi.

Tekrar denedim: "*Lütfen* otur."

Ayağa kalkmakla koltuktan destek alıp eğilmek arasındaki bir pozisyonda tereddüt etti ama seçenekleri arasında oturmak daha ağır basmış olacaktı ki yavaşça minderlerin üzerine kendini bıraktı. Koltuğun öbür tarafından dolaşıp karşısına oturdum ve ayağına uzandığımda elime vurdu.

"Ayağına bakmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Cevabım istemiyorum'a daha yakın."

"En azından şişen yerine bakayım," dedim.

Tekrar tereddüt etti ve omuzlarını sıkıp başını bir kez aşağı yukarı salladı.

Ayağını nazikçe kucağıma aldım. "Elias bana öğretmişti," dedim, o sormadan. "Kendi aksiyon sahnelerimi çekeceksem, kendi yaralarımı tedavi etmeyi de öğrenmem gerektiğini söyledi. Hemşirelik okulunda okudu. Onluk bir iş değilmiş – yeteri kadar baş belası zengin beyaz çocuk yokmuş."

"Hemşireliği bırakıp sana bebek bakıcılığı–ah!" diye bağırdı ayağının alt kısmına dokunduğumda ve altdudağını o kadar sert ısırdı ki dişlerini çektiğinde, geride beyaz beyaz diş izleri kaldı.

"Eh, iyi haber," dedim bir an sonra, parmağımı nazikçe bileğinde gezdirirken. "Sanırım çok yaşamayacaksın."

Bana ölümcül bir bakış attı. "Senden beteri yok."

tundu. Onu yere bırakmamı isterse bırakacaktım ama istemedi, ben de onu koltuğa kadar taşıyıp minderlerin üzerine bıraktıktan sonra buz torbası bulmaya gittim. Elias, fırında elini yaktığında dolaba bir tane buz torbası koymuştu. Hâlâ orada olduğunu umuyordum – ah, oradaydı, bezelyelerin hemen üzerinde, tam da Elias'ın bıraktığı yerde. Buz torbasını ve lavabonun altındaki ilkyardım çantasını alıp kızın koltuktan kalkmaya çalıştığı salona hızlıca döndüm.

"*Otur,*" diye emir verdim.

"Ben köpek değilim," diye terslendi ve –salonun köşesindeki köpek yatağında uslu uslu oturan– Sansa kendince bir ses çıkarıp başını indirdi.

Tekrar denedim: "*Lütfen* otur."

Ayağa kalkmakla koltuktan destek alıp eğilmek arasındaki bir pozisyonda tereddüt etti ama seçenekleri arasında oturmak daha ağır basmış olacaktı ki yavaşça minderlerin üzerine kendini bıraktı. Koltuğun öbür tarafından dolaşıp karşısına oturdum ve ayağına uzandığımda elime vurdu.

"Ayağına bakmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Cevabım istemiyorum'a daha yakın."

"En azından şişen yerine bakayım," dedim.

Tekrar tereddüt etti ve omuzlarını sıkıp başını bir kez aşağı yukarı salladı.

Ayağını nazikçe kucağıma aldım. "Elias bana öğretmişti," dedim, o sormadan. "Kendi aksiyon sahnelerimi çekeceksem, kendi yaralarımı tedavi etmeyi de öğrenmem gerektiğini söyledi. Hemşirelik okulunda okudu. Onluk bir iş değilmiş – yeteri kadar baş belası zengin beyaz çocuk yokmuş."

"Hemşireliği bırakıp sana bebek bakıcılığı–ah!" diye bağırdı ayağının alt kısmına dokunduğumda ve altdudağını o kadar sert ısırdı ki dişlerini çektiğinde, geride beyaz beyaz diş izleri kaldı.

"Eh, iyi haber," dedim bir an sonra, parmağımı nazikçe bileğinde gezdirirken. "Sanırım çok yaşamayacaksın."

Bana ölümcül bir bakış attı. "Senden beteri yok."

"Herkes öyle diyor. Sanırım sadece burkulmuş ama Elias geldiğinde seni acile götürebiliriz."

Somurtarak gözlerini kaçırdı. "Bence bir şeyim yoktur."

"Ama olabilir de."

Bunu duyunca ofladı ama bana laf atmadı. Bileğini nazikçe sargı beziyle sarıp sehpanın üzerine koydum, sonra da ilkyardım çantasını karıştırmaya başladım. "Ağrı kesici ister misin? Alerjik olduğun bir şeyler var mı?"

"Sen."

Ona bir şişe ibuprofen ile buz torbasını verdim. "Kim değil ki?"

Bir kez daha rahatsız rahatsız kıpırdanırken somurttu ama bunun bileği yüzünden mi yoksa başka bir şey yüzünden mi olduğunu anlamadım. "...*Sen* iyi misin?" diye sordu sonunda.

Bu beni şaşırttı. "Ha. Evet. Elbette iyiyim."

Garaj kapısı açıldı ve iki torba taşıyan Elias içeri girdi. "Öndeki araç Rosie'nin mi?" Tam mutfağa dönmüştü ki bizim salondaki koltukta oturduğumuzu gördü. Sonra kızın bileğindeki buzu ve ilkyardım çantasını fark edip torbaları yere bıraktı. Suçlayan bakışlarını bana çevirdi. "Ne *yaptın*?"

Ona ters ters baktım.

Gerçekten, *her şey* benim suçum olacak değildi ya.

Bir tek, sanırım, bunun dışında.

ROSIE

Nazik ve (aşırı seksi) acil hemşiresi bileğimin burkulduğunu söylemişti, o yüzden önümüzdeki birkaç gün üzerine basmayayım diye bana koltuk değneği verdi. Bu da ezikten *süper* eziğe dönüşeceğim anlamına geliyordu ki zaten babanızın herkesin ağzının suyunu akıtan Süper Seksi Baba olması (ebeveyn günleri nedeniyle en son okulun koridorlarında görüldüğünde, tiyatrocu çocuklar babam onuruna bir mabet dikiyorlardı neredeyse) yeterince utanç vericiydi ama ben her sabah Quinn'le Annie'yi de okula bıraktığım için babam *onları* da okula bırakmayı teklif etmişti.

Ölmek istiyordum.

"Uzaylı Baba'nın bizi okula bırakıyor olması gizli bir lütuf," dedi Annie iç geçirip ellerini dua eder gibi birleştirerek. "Mahsullerim sulandı ve cildim parlıyor."

Okula daha hızlı bir şekilde hoplayabilmeyi isterdim ama elden ne gelir, koltuk değneklerinin tek bir hız ayarı vardı – can yakıcı derecede yavaş. Yolcu indirme şeridindeki babam kafasını pencereden çıkarıp, "İyi kararlar ver! Görüşürüz, tomurcuğum!" diye bağırdı.

Onu duymazdan gelmeye çalıştım ama Quinn'le Annie, "Görüşürüz, Uzaylı Baba!" diyerek ona el salladılar.

Hainler.

Babam giderken –ve yolcu indirme alanındaki sınıf arkadaşlarımın bazılarının bakışlarına maruz kalırken– Quinn'le Annie bana yetiştiler. Bir yanım acaba koltuk değneklerini bir kenara atsam acıyla başa çıkabilir miyim diye merak ediyordu ama ayağıma basmayı denediğim anda keskin bir acı bileğime saplandı. Yok – hayır. Kötü fikir, görevi terk et.

Ben koltuk değneklerimle içeri hoplarken Quinn benim için örtülü girişin kapısını açık tuttu, Annie de arkamdan geliyordu. "Hey, belki Uzaylı Baba benim yerime bir duyuru yapabilir ve onu sabah duyurularıyla birlikte yayımlatırım," dedi Quinn.

Annie'nin nefesi kesildi. "Bu *harika* bir fikir!"

"Hayır, değil," dedim duygusuz bir sesle ama Annie'yle dolaplarımızın olduğu yere yavaş yavaş gelirken ikisi de benim dediklerimi takmıyordu. "Bakın... *aaahh*..." Burnum kaşındı ve beni neredeyse koltuk değneklerimle birlikte yere yıkacak bir şekilde hapşırdım.

"Aman diyeyim," dedi Annie, beni tutarken. "Hastalanmıyorsun, değil mi?"

Burnumu çekip elimle ovaladım. "Dün gece acilde bir sürü sümüklü çocuk vardı."

Quinn bana doğru iki parmağıyla bir haç işareti yaptı. "Bana bulaştırma sakın! Yarın sabah balo için duyuru yapmam gerekiyor ve Uzaylı Baba duyurusu sadece bir şakaydı."

"Ah, yani üzerine *hapşıramaz* mıyım?"

"Olumsuz, Bob – aa, aklıma ne geldi." Sırt çantasından bir şey çıkarıp gururla bana uzattı. "Al, bunu iç. Annem bayılıyor buna. Bu yaz üşüttüğüm zamanı hatırlıyor musun? Bundan içtim ve..."

"Şeytanları hemen kovdu," diye devamını getirdi Annie.

"Onun gibi bir şey," diye kabul etti Quinn. "İşe yarıyor."

Kutunun arkasını çevirip içindekileri okudum. "Bu şekerli turuncu sudan başka bir şey değil."

"Beyaz bir tişörtün üzerine damlatma," diye nasihatte bulundu. "Bununla bir şeyleri boyayabilirsin."

"Sen de bunu *içmemi* mi istiyorsun?"

"İstemiyorsan geri ver."

"Öyle bir şey demedim." Kutuyu arka cebime koydum. Açıkçası bu şaşaalı bir Kool-Aid olsa bile kocakarı ilaçlarına karşı değildim. "Keşke bileğime de iyi gelseydi."

Annie dolabının kapağını kapatıp, "Bileğini nasıl burktun ki?" diye sordu.

Son bir aydır hayalini kurduğum adamın Vance olduğunu öğrendiğimde ondan kaçmaya çalışırken merdivenlerden düştüm, demek istiyordum ama bu da sadece daha fazla soruya sebebiyet verirdi, *Ne hayali?* gibi, *Onunla ne zaman tanıştın ki?* gibi ve *ExcelsiCon'da seni bulamadığımızda yaptığın şey bu muydu?* gibi.

Ve bu soruları cevaplamak istemiyordum. Onları sevmediğim ve onlara güvenmediğimden değil de...

Bu bana aitti. O an, o gece. *Bana aitti.* Bunun bencilce ve aptalca olduğunun farkındaydım ama onlara Sond'dan ve o geceden bahsedersem, her şeyin birden... yok olacağından korkuyordum. O zaman tüm bunlar anılarımda yaşayan büyülü bir rüyadan ziyade sadece yaşanmış bir şeye dönüşecekti. Onunla bir daha görüşmeyeceğimi, onun ismini öğrenmeyeceğimi ve hayatlarımıza devam edip bir daha yollarımızın kesişmeyeceğini biliyordum...

Beni bir kez aldatırsan suç benim, evren. Suç *benim.*

"Bir kitaba uzanmaya çalışırken düştüm," diye yalan söyledim.

Quinn yüzünü buruşturdu. "Vance'in sana yardım etmesi gerekmiyor muydu?"

Omuz silktim. Vance hakkında düşünmek istemiyordum. Benim balodaki kız olduğumu ne kadar süredir bildiğini düşünmek istemiyordum çünkü o zaman neden daha önce bir şey söylemediğini merak edecektim ve bunun cevabı bariz değil miydi? Çünkü o geceki kızın ben olduğum gerçeğinden hoşlanmamıştı. Aklıma gelen tek neden buydu.

Çantamı omzumda yukarı çektim ve koltuk değneklerimi bir kez daha koltuk altlarıma aldım. "Derse geç kalmayalım – yine."

Bir yanım bugün kale-eve gitmek istemiyordu. Kitapları görmek için bile. Ve arabamı süremediğimden –yani daha çok babam buna izin vermediğinden– öğle molasını daha geç kullanıp beni aldı ve kale-eve bıraktı. Ona bugün oraya gitmek istemediğimi söyleyemiyordum çünkü o zaman bileğimi nasıl burktuğum konusunda yalan söylediğimi de itiraf etmek zorunda kalırdım ki babam zaten bu işi yapmamı istemiyordu –sanırım her an çıkarabilmek için çek defteri hâlâ ceketinin cebinde duruyordu– ve daha önce de dediğim gibi:

Ben keçi gibi inatçıydım. Cazibemin bir parçası da buydu.

Ben kapıyı açıp koltuk değneklerimi dışarı atarken garaj yoluna baktı. "Eve gitmek istersen Elias muhtemelen bugün seni salar."

"Bir şeyim yok, baba."

"Ama..."

"Bir şeyim *yok*," diye tekrar edip kendimi iterek arabadan çıktım. Çantamı da alıp kapıyı arkamdan kapattım. Babam çok beklemedi çünkü öğle yemeği molası çok uzun değildi ama yoluna devam etmeden önce bana son kez –iyi olduğumdan emin olmak için– şöyle bir bakış attı.

Garaj yolunu koltuk değneklerimle geçerken, Sansa'yı çok uzun bir yürüyüşe çıkardığını umarak Vance'in penceresine göz attım ve hiç hareket görmedim. Belki de kasabayı keşfe çıkmıştı – *bir kez olsun.*

Bay Rodriguez'in fırındaki bir şeyleri kontrol ettiği mutfağa girdim. "Ne pişiriyorsanız, inanılmaz kokuyor," dedim, çantamı mutfak adasının bar taburesine bırakırken.

"*Abulea*'mdan bana geçen gizli bir *tamale* tarifi," dedi, ellerini omzunda tuttuğu bir havluya silerken. Bugün soluk pembe bir gömlekle gri bir kanvas pantolon giyiyordu. "Yemeğe kalmak istersen yeteri kadar yaptım."

"Babam eve bekliyor bugün. Çin yemeği yiyeceğiz."

Bay Rodriguez meraklandı. "Ah? Baban da yemek yapıyor mu?"

Güldüm. "Nerede! Yolun aşağısındaki restorandan Çin yemeği paket yaptıracağım demek istemiştim. Çin börekleri *bir harika.*"

"Ooo, orayı denemek istiyordum!"

"Tavsiye ederim." Sonra da –neden bilmiyorum ama– ekledim, "Belki bir gün dışarıdan yemek söyleyip topluca akşam yemeği yiyebiliriz."

Bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmam gerektiğini düşünüyordum ama... pişman değildim? Babamın arkadaşa ihtiyacı vardı ve Bay Rodriguez de babamla aynı yaşlarda *görünüyordu* ama yirmi yaş üstü kimsenin yaşını ayırt edemiyordum. Hepsi gözüme yaşlı geliyordu ve Bay Rodriguez'in sürekli gülümseyip ıslık çalıyor olması da işleri zorlaştırıyordu, ayrıca İsmi-Lazım-Değil gibi insanlar için çalışmayı neden bırakmadığını da hâlâ anlamış değildim. Neşeli bir Hufflepuff gibiydi.

Öte yandan Slytherinlerle Hufflepuffların bir elmanın iki yarısı gibi olduklarını duymuştum.

Bay Rodriguez gülümsedi. "Bence bu harika bir fikir. Bunu planlamalıyız."

"Babama söylerim." Kol saatim öttü. Dört olmuştu. "Ben işe başlayayım."

"İyi eğlenceler! – Ha!" diye ekledi, ben kütüphaneye dönerken. "Bugün aşağıdaki banyoda sıkıntı var. Usta gelecek ama henüz gelmedi," dedi Bay Rodriguez ellerini ÖP BENİ, BEN NOX'LUYUM, önlüğüne silerken. "Merdivenler sorun olmayacaksa, Vance'in üst kattaki banyosunu kullanabilir misin? Rahatsızlık için kusura bakma," dedi, koltuk değneklerime bakarak.

"Sorun yok," dedim cevap olarak çünkü çiş tutmada üzerime yoktu ve üst kata bir daha hayatta çıkmazdım. Ne de olsa aradığımı bulmuştum.

Dün gece olanlardan sonra, Vance'in Bay Rodriguez'e, ben kapıdan içeri adımımı atar atmaz beni kovmasını emretmiş olmasını beklemiştim aslında ama Bay Rodriguez'in böyle bir şey yaptığı yoktu, yani ya Vance benden nefret etmiyordu ya da benim üzerimde bir söz hakkı yoktu.

Açıkçası ikinci seçeneği ilkinden daha çok beğenmiştim.

Bugün kütüphanede çalışmak gerçekten acı vericiydi. En sonunda koltuk değneklerimi sandalyelerden birine dayayıp ağır ağır kolilerden birindeki fantastik kitapları çıkarmaya başladım. Dün aradığım kitap, masanın üzerindeki kitap yığınının en altından çıktı ki bunu keşfetmek de gerçekten çok keyifliydi yani ama bunu –geçen gün en üst raftaki kitapları indirenin Bay Rodriguez *olmadığı* düşüncesiyle birlikte– aklımdan çıkarıp işime baktım.

Fakat saat 17:30 civarlarında, okuldan sonra kafaya diktiğim su şişesinin etkisini hissetmeye başladım. Quinn'in büyülü ilacını denemiştim ama sadece paketin yarısını kullanmıştım ve tadı o kadar kötüydü ki kalanını bitirecek gücü kendimde bulamamıştım.

Şimdiyse burada, Vance'in üst kattaki banyosuna çıkmamak için altıma işemek üzereydim.

Ama bir otuz dakika daha buna katlanmayacaktım, o yüzden zor kararı verdim: Işık hızında bir tuvalet molası verecek ve Vance, Sansa'yla çıktığı yürüyüşünden dönüp tahtında işediğimi öğrenmeden hemen geri dönecektim. Koltuk değneklerimi alarak hızla evi aştım, merdivenleri tırmanarak ikinci kata çıktım ve koridorun sonundaki banyoya girdim.

Kapıyı arkamdan kapatıp hemen işimi gördüm. Banyo tezgâhının üzerinde tıraş köpüğü, diş macunu, gargara ve ucuz bir jilet vardı – babamın banyo tezgâhında bulunan şeylerin aynıları. Lavabonun üzerinde duran turuncu saç havlusu dışında.

Ellerimi yıkadıktan sonra döndüğümde, turuncu Kool-Aid'imsi ilaç paketinin cebimden düştüğünü fark ettim. Paketi alıp tam cebime geri koyacaktım ki birkaç saat önce paketi açtığımı hatırladım. Ve... *her yer* toz olmuştu bile.

"*Siktir!*" diye küfredip turuncu saç havlusunu alarak toz hiçbir yeri turuncuya boyamadan lavaboyu ve döşemeleri sildim. Hızlı emen havlulara şükürler olsun.

Bu evde daha başka bir şeyi mahvetmek istemiyordum.

Özellikle de mermer tezgâhları.

VANCE

Eve doğru tempolu koşarken, şu çirkin hatchback'i görmedim, demek ki kız bugün gelmemişti. Elias onu *hakikaten* kovmuş muydu? Yoksa gelmemeyi kız mı seçmişti, bunun bir önemi yoktu. İki türlüsü de bana uyardı, o *burada* olmadığı için mutluydum sadece.

Başıma güneş geçmeden sıcak altında daha ne kadar durabileceğimi bilmiyordum. Neredeyse ekim gelmişti ve sıcaklık otuz beş santigratın altına doğru düzgün inmemişti... ee, yani doksan beş Fahrenheit'ın, sanırım.

"Akşama *tamale* yaptım," dedi Elias, beni mutfakta durdurarak.

"Leziz." Kulaklıklarımı kulağımdan çıkarıp Sansa'nın tasmasını aldım. Sonu gelmeyen bir enerjiyle salona depar atıp yüzüstü koltuğa gömüldü.

"Bayağıdır yoksun."

"Koşuyordum," dedim, bir şişe su almak için buzdolabını açarken. Şişeyi açıp kapağını mutfak adasının yanındaki geri dönüşüm kutusuna fırlattım. Atkuyruğumdan kurtulmuş saçlarım boynuma yapışmıştı ve tek istediğim şey duş almaktı.

Koridorun ilerisinde kütüphanenin kapısı açıktı ve içeride... biri şarkı mı mırıldanıyordu?

Omurgama bir ürperti çöktü.

"O hâlâ *burada* mı?" diye sordum, hissettiğim şaşkınlığı dizginleyemeden.

Elias da şaşkın şaşkın baktı. "Ee, tabii. Babası daha almaya gelmedi. *Kendi* başına araba kullanamıyor."

Ah. Doğru.

Aptal kafam. Elias elbette onu kovmayacaktı.

Suyun kalanını içip yanından geçerken plastik şişeyi de geri dönüşüm kutusuna attım. Ben onun burada olduğunu anlayamadıysam, o da muhtemelen benim döndüğümden haberdar değildi. Böyle kalmasını tercih ediyordum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde merdivenleri çıkıp banyonun kapısını kapattım.

Kendi evimde kızın tekinden niye kaçınıyordum ki? Dün o maskeyi bulduğunda neden bu kadar dehşete düşmüştüm? Neden hâlâ aynı dehşeti hissediyordum?

Çünkü magazincilere gidebilir, dedim kendi kendime. *Çünkü senin hayatını daha berbat hâle getirebilir ve senin şu anda buna ihtiyacın yok.*

En azından duş düşüncelerimin akışını durduracak kadar soğuktu. İç geçirip alnımı serin fayanslara dayadım. Saçlarımı yıkarken soğuk su ve sessizlik sakinleşmemi sağladı. Saçlarımı en son doğru düzgün ne zaman yıkadığımı hatırlayamıyordum – buraya geleli ne kadar olmuştu? İki hafta mı? Bu kasabada, bu evde, zaman günbegün daha da yavaş geçiyordu.

Gerçi son zamanlarda, kütüphanede çalışan şu kızla alakalı fazla endişeleniyordum.

Ve onun benim hakkımda ne düşündüğüyle.

Aynadaki yansımamı gördüğümde, saçımı havluyla kuruluyordum. Sanki yolunda olmayan bir şeyler vardı. Havluyu ihtiyatla kafamdan çektim. Aynı yüz bakıyordu aynadan. Yolunda olmayan bir şey yoktu, bir tek...

ROSIE

Üst kattaki banyodan bir çığlık patlak verdi.

A-ov.

Bir şeyler yere düştü ve tavanda gürültülü adımlar duyuldu. Onun bir hışımla merdivenlerden indiğini duydum. "NEREDE O?" diye bağırdı, sesi ya öfke ya da gözyaşlarıyla çatlamıştı, hangisi bilmiyordum.

Gözyaşları, lütfen gözyaşları olsun, diye heyecanlandı barbar yanım.

Ne için olduğuna dair en ufak bir fikrim olmasa da.

Bay Rodriguez'in konuşmaya başladığını duydum, "Sen neden..." ve ardından sanki tuttuğu bir şeyi yere düşürmüş gibi mutfaktan gürültülü bir ses geldi. *"Dios mio,"** dedi nefes nefese, *"saçına* ne oldu?"

Ah – ah olamaz.

Elimdeki kitabı –*Yıldızalanı* on yedinci cilt– bırakıp masanın altına saklanamadan, beline sardığı bir havlu ve gözlerindeki öfkeyle kütüphaneye daldı.

Aman.

Tanrım.

---

* (Isp.) Aman Tanrım –*çn*

Saçı... saçı...

Bana doğru bir parmağını salladı. "*SEN!*"

Saçı turuncuydu. Gün doğumunu haber veren, hoş bir gülaltın tonu değildi... ama...

Turuncu.

"BUNU SEN YAPTIN!"

Hayır, yapmadım, diye düşündüm. Ama sonra kafamda oynayan bir flashback sahnesi gibi, tam da şu anda içinde bulunduğumuz âna nasıl geldiğimizi hatırladım. Banyodaki hâlim. C vitamini paketini yere düşürmem. Silmek için lavabodaki turuncu havluyu kullanmam.

Bunu... kesinlikle ben yapmıştım. Kazayla. Onun buna inanacağını sanmıyordum gerçi. O yüzden, suçlu olan birinin yapacağı türden bir davranışla, beni, ee, kesinlikle gebertmek isteyen biriyle arama mesafe koymak için berjer koltuğun arkasına kaçtım.

"Özür dilerim," diye ciyakladım.

Evet, kesinlikle bir itiraftı bu.

"ŞUNA BAK! *SAÇIMA* BAK!" diye haykırdı, kütüphaneye dalarken. Omzuna kadar inen parlak turuncu saçlarını çekiştirdi. Birisi kafasına fosforlu kalem mürekkebi düşürmüş gibiydi. Ben de gidip bunu içmiş miydim? Iyy.

Onu uzaydan bile görebilirdiniz muhtemelen.

"Bu... o... kadar da... kötü... olmamış?" dedim.

"O kadar da *kötü* olmamış mı?" diye uludu ve elleriyle yüzünü kapadı. Berjer koltuğa abartılı bir şekilde çöktü ve havlusu biraz açıldı. Hemen gözlerimi kaçırdım. "Ben *çirkinim*."

"Çirkin değilsin." Bay Rodriguez peşinden kütüphaneye gelip onu sakinleştirmeye çalıştı. Bu büyük ve korkunç günahın sorumlusu ben miyim diye sorgulayan gözlerle bana baktı. Evet, evet, bendim.

Talihsiz bir hata sonucu, tabii ki.

"Kimse bir daha beni sevmeyecek," diye devam etti Vance, elleri sesini boğuklaştırıyordu.

"Ben seni seviyorum," dedi vasisi sabırla.

"Güzel olamayacaksam ne anlamı var ki?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen şu anda *Yürüyen Şato*'dan alıntı mı yapıyorsun?"

Cevap olarak acı acı feryat etti ve bacaklarını berjer koltuğun kolçağına attı. Havlu artık pek bir şeyi kapatmıyordu ve rezil olmaması için havluyu kenarından tutarak üzerini örttüm.

Bay Rodriguez, "Geçecektir. Her ne olduysa, bu kalıcı değildir ve o kadar da *korkunç* durmuyor. Şu beğendiğin pop-punk grubun turuncu saçlı solistinin ne kadar tatlı olduğunu hatırlıyor musun? Aynısı işte," dedi.

"Değil," diye mırıldandı.

Burnuma garip bir duman kokusu çalındı. "Bay Rodriguez... bir şey mi yanıyor?"

"*Tamalelerim!*" diye haykırıp arkasına döndü ve kütüphaneden mutfağa koştu.

O gittikten sonra, Vance'in inleyerek arkasına yaslandığını duydum. "Bunu reklamcıma nasıl açıklayacağım bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum açıkçası ama bu konuda fikrimi duymak istemediğinden emindim.

Kapı zili çaldı. Babam gelmişti, tam zamanında. Ben de koltuk değneklerimi alıp koltuk altlarıma yerleştirdim ve Vance'i turuncu saçlarıyla birlikte kütüphanede bitap hâlde bırakmaya hazırlandım. Ama kapıya varınca durup arkama baktım.

"Bunun bir kaza olduğunu söylesem, bana inanır mısın?" diye sordum.

Cevap olarak, kasten başka tarafa baktı.

Hayır, onun yerinde olsam ben de inanmazdım sanırım.

ÜÇÜNCÜ KISIM

DOST

Ambrose, parmaklarını Amara'nın ince boynunda gezdiriyor. Gözlem güvertesinde yalnızlar ve prensesin yumuşak cildinde tüylerinin diken diken oluşunu seyrediyor.

"Ömrünün geri kalanını bu küçük gezegeni tahtından yönetip yıldızları uzaktan seyrederek mi geçirmek istiyorsun gerçekten?" diye sakince soruyor Ambrose. "Bunu özlemeyecek misin?"

Bu dediği, gözlem güvertesindeki manzara. Bu dediği, gökyüzünü kaplayan sayısız yıldız. Bu dediği, gökyüzünün önlerine serildiği ve evreninin imkânsız göründüğü böyle geceler.

Bu dediği, baş başa kalmaları.

Bu dediği, bir daha asla yaşanmayacak bir şey.

Amara, Ambrose'tan uzaklaşıyor. "Manzara, Metron'un güney yakasından daha güzel görünüyor," diyor, neredeyse özür dilercesine fakat bu, Ambrose için yeter de artar.

Ambrose dudaklarını birbirine bastırıp sakinliğini korumaya çalışırken gözlerini kaçırıyor. O Parlakyıldız Generali en nihayetinde, lejyonların katili, Avaril Nebulası kahramanı ve Nox Kralı'nın en büyük casusu. Bir an için bunu unutmuştu. "Pekâlâ, prensesim."

Sonra prenses eteklerini kaldırarak selam verip onu gözlem güvertesinde, gökteki tüm yıldızlarla birlikte bırakıyor – tek başına.

Ama zaten tek başına kalmak onun kaderi.

VANCE

O KIZ TAM BİR FACİAYDI. İşte o kadar.

En azından hafta sonları gelmiyordu da kendimi koltukta battaniyeye sarmalayıp o kız hayatıma burnunu sokmadan depresyon kozamda çürüyebiliyordum.

"Surat asmayı kes ve doğru düzgün otur," dedi Elias, bıkkın bir iç çekişle. Sansa yüzümü koklamaya başladı. Onu ittirdim ama bu sefer de burnunu kulağıma soktu – ve yaladı.

"*Aah,*" diye inleyip onu tekrar ittirdim ve elimle kulağımı sildim.

Sansa sanki az önce iç kulağımın mahremine girmemiş gibi bana bakıp kuyruğunu toz alıyormuş gibi sallayarak oturdu. "Ondan nefret ediyorum," diye mırıldandım.

"Biliyorum."

"Köpeği kastetmedim."

"Bence kimseyi kastetmedin."

Yine koltuğa yayılıp gözlerimi televizyona diktim. *Entertainment Tonight*'ta, Darien Freeman'ın, şu tek boynuzlu videosunu çeken popçuyla yürüdüğü bir fotoğrafı gösteriyorlardı. Thalia mıydı neydi kızın adı. Beraber olup olmadıklarını sorguluyorlardı. Dudaklarını okumama bile gerek yoktu – böyle hikâyeleri her yerden tanırdım, spekülasyon dolu bir flaş haber.

Sadece, bu kısımlarda genellikle benden bahsetmelerine daha aşinaydım.

Elias iç geçirip *Jeopardy!*'yi açtı ve siyahi bir kadın Televizyon Dizileri kategorisinde Orijinal Diziler'i seçti – "Altı yüzlük, Alex," diye ekledi.

Kutu değişip soruyu ekrana getirdi, "Bu aktris hit televizyon dizisi *Yıldızaları*'nda orijinal Prenses Amara'yı oynadı."

"Natalia Ford tabii ki," diye mırıldandı Elias. "Bu fazla kolaydı."

Ağzımla yanlış cevap sesini çıkardım. "Ellen North."

Kadın, "Ellen North kimdir?" diye cevapladı.

"Doğru cevap!" Alex onu tebrik etti ve kadın altı yüz dolar kazandı.

Elias bana yan gözle baktı. "Bunu nereden biliyordun?"

"Herkes Ellen North'un, *Yıldızaları*'nın pilot bölümünde oynadığını ama sezonların geri kalanında yerine Natalia'nın getirildiğini bilir," dedim yana dönerek. Ayaklarım koltuğun ucunda boşlukta sallanıyordu çünkü belli ki kimse artık uzun boylu insanlar için mobilya üretmiyordu. "Ben iki şeyi iyi yaparım: Hafta sonları kendimi battaniyelere sararım ve bir şeyler bilirim."

Somurttu. "En azından pantolon giyeceksin, *değil mi*?"

"Benim saçım turuncu."

"Ve hâlâ cuma gecesinin pijamalarıyla duruyorsun. Bugün pazar."

"Benim *saçım turuncu*."

Ellerini havaya kaldırdı. "Benimkiler de dökülüyor! Hepimizin kendi dertleri var, *mijo*."

"Bu adil değil," diye konuşmaya devam ettim. "Ailem beni buraya hapsettiğinden beri ben bir yere gidemiyorum ama sen kesinlikle *onun* buraya gelmesini engelleyebilirsin – peki bunu neden yapmıyorsun? Burada kimsenin keyif almadığı bal gibi ortada."

"Ailen seni buraya hapsetmedi," diye cevapladı sabırla.

"Oğlunu kuş uçmaz kervan geçmez bir kasabaya yanında bir gardiyanla" –elimi ona doğru salladım– "göndermenin adı bu.

Hem de geri dönmesi için para vermeden? Kredi kartı vermeden? Nakit vermeden? Hiçbir şey vermeden? Buna başka ne denebilir?"

Uzun uzun iç geçirdi ve başını iki yana salladı. "Pekâlâ, *mijo.* Yarın geldiğinde, artık hizmetine ihtiyaç duymadığımızı ona söylerim."

Birden ona baktım. "Ne – gerçekten mi? Onu kovuyor musun?"

"Ama o kütüphaneyi düzenlemeyi tek başına bitirmen gerekecek."

"Ödenecek küçük bir bedel!" diye cevapladım rahatlamış bir kahkahayla, *sonunda* pes etmesi beni şaşırtmıştı.

O yanımdan kalkarken hak ettiğimi kazanmış gibi hissediyordum birazcık. Sadece kısa bir süreliğine. Ama Elias yanımdan uzaklaştıkça, bu his giderek yok olmaya başladı ve salondan ayrıldığında, yüzümdeki coşkulu gülümseme yok oldu ve kendimi eskisi kadar boş hissettim, sadece bu sefer saçım da turuncuydu.

O gece bir battle royale'in tam ortasındayken, biricik dostum da aleyhimde konuşmaya başladı. Üçüncü sefer kafamdan vurularak ölürken kulaklığımdan Imogen'in kısık sesinin, "Ondan özür dilemen lazım," dediğini duydum.

Kamera cansız bedenimin etrafında dönerken ekranda, ÖLÜM SONSUZDUR! yazısı çıktı.

Oyun kolumu bırakıp başımı öne eğdim. "Benim saçımı boyadı, Imogen. Bu yeterli bir ceza değil mi?"

"Bilerek isteyerek ondan bir sır sakladın," diye katıldı başka bir ses – erkek sesi. Imogen'in erkek arkadaşı Ethan. Karakterinin benim karakterimin yanına gelip üzerimdeki tüm mühimmatla malzemelerimi aldıktan sonra bir sonraki görev noktasına koşuşturmasını seyrettim. "Bu gerçekten çok basit. Onun yanına gidip, 'Özür dilerim,' diyeceksin."

"Ama yanlış yapan ben değilim," diye karşı çıkmaya çalıştım.

"Ah, evet, sensin," diye cevapladı Imogen.

"ExcelsiCon'daki çocuğun ben olduğumu bilmesini istemediğim için mi?" Bir sonraki kayıt noktasında doğdum ve aksiyona katılmak için kumlu uçurumdan aşağı atladım. "İmajımı korumak istediğim için kusura bakmayın."

"*Yıldızalevi*. Bu ne bencillik?"

Bu tepemi attırdı. "Kendi fantezisine sahip olmasına izin vermenin neresi bencillik? O kişinin ben olduğumu öğrendiğinde, Imogen, sence ne hissetmiştir acaba?"

"Belki seni nihayet bulduğu için mutlu olmuştur?" diye karşı çıktı Ethan.

"Ya da belki şöyle düşünmüştür – ah! Hemen magazincilere gitmeliyim!" Buna karşı çıkmaya yeltendiklerinde, "Aman ya – sizin bunu anlamanızı beklemiyorum zaten," diye ekledim.

"İnsanlardan hep kötülük beklemediğimiz için mi?" diye sordu Imogen.

"Mo," diye uyardı erkek arkadaşı.

"Ne?" dedi. "Yalan değil. Belki de bir arkadaşa ihtiyacın vardır –biz zaten arkadaşız da– ama başka birine. Belki Natalia'nın onu orada çalıştırmasının sebebi, onun da böyle düşünüyor olmasıdır."

Bir *arkadaş* – sanki ben yaptığım seçimlerden haberdar değilmişim gibi niye herkes benim üzerime titremeye çalışıyordu?

Dişlerimi sıktım. "Öyle mi, L.A.'den uzaklaşmam gerektiğini de düşünüyor musun? *Hiçliğin ortasındaki* bir... kasabada yaşamanın bana iyi geleceğini?"

"Öyle bir şey demedim, Vance."

"Demene gerek yok çünkü üvey babam çoktan dedi," diye çıkıştım.

"Benim tek demeye çalıştığım, L.A.'deki o aptal arkadaşlarının seni mutsuz, kimseye güvenmeye yanaşmayan birine dönüştürdükleri ve arkadaş dediğin böyle şeyler yapmaz. İnsanlar senin kötülüğünü istemiyorlar, Vance. Bugüne kadar bunu anlamışsındır sanıyordum..."

Biri beni dördüncüye kafamdan vurdu ve canıma tak etti. Hem bu konuşma hem de oyun. Zaten oynayamayacak kadar sinirliydim. "Kalsın. Ben çıkıyorum."

"Vance..."

"İyi oyunlar," dedim dalgınca ve Imogen başka bir şey diyemeden oyundan çıktım. Kulaklığımı kafamdan çekip çıkardım ve yüzümü ellerime gömdüm. Çünkü ufak bir yanım –bir anlığına– Imogen'in haklı olabileceğini düşünmüştü.

Ve bunu düşünmeye bile katlanamıyordum.

ROSIE

Pazartesi akşamüzeri arabamı kale-evin önüne park ettim ama kontağı kapatmadım. Bir yanım emektar hatchback'i vitese alıp doğrudan eve sürmemi söylüyordu. Babamın kitabın borcunun kalanını ödemesine izin verebilirdim – muhtemelen hâlâ karşılayabileceğimizden fazla bir meblağ olsa da. Ona borcumu ödemek için başka bir iş bulurdum. Hatta suya düşmüş paha biçilmez *Yıldızalanı* kitabının başka bir nüshasını bulmak için Craiglist'e başvurur, Reddit'te yhdilereölüm isimli, korkutucu derecede büyük bir *Öldüren Şaka* koleksiyonu olan Hydra destekçisi bir Ted Bundy tarafından öldürülme riskine bile girerdim.

Açıkçası bu, Vance Reigns'le tekrar yüzleşme *fikrinden* biraz daha heyecanlı geliyordu kulağa. ExcelsiCon'daki gizemli prensim, hakkında –bir aptal gibi– gündüz düşleri kurduğum kişi olan Vance Reigns.

Çünkü gerçek bir aptaldım.

"Kendine gel, Thorne," dedim kendime. "Bunu yapabilirsin. O sadece bir adam. Fazlasıyla seksi... fazlasıyla uzun boylu... fazlasıyla yakışıklı... bir *dallama*." Kafamı yavaşça direksiyonu vurdum ve korna çaldı.

Kafamı hemen geri çekip çabucak kontağı kapattım.

Pekâlâ.

Amara gibi davran, Rosie. Bunu yapabilirsin.

Amara ikinci filmde nasıl Prospero*'ya dalacaksa sen de içeri öyle dal ve Vance Reigns'in ağız kokusunu çekmeyi reddet. Tek bir hedefin var ve bu Vance değil. Ayrıca koltuk değneklerinden kurtuldun. Sen güçlüsün, bağımsızsın ve...*

Dengemi sağlamak için derin bir nefes aldım, çantamı alıp arabadan indim.

Nefes al, nefes ver.

Bir şey olmayacak. İçeri gir, işini yap yeter.

Kapıya vardığımda, paspasın altındaki anahtarı kullanarak içeri girdim. Çantamı her zamanki gibi bar taburesinin üzerine bıraktım ama Bay Rodriguez etrafta görünmüyordu: Normalde o yokken geleceksem benim için tezgâhın üzerine bir not bırakırdı ama bugün not görmüyordum.

Nereye gittiğini merak ettim.

"Bay Rodriguez?" diye seslendim, salona girerek. Havuzun olduğu arka bahçeye çıktım ama burada da değildi, Sansa da yoktu.

Nereye gitmiş olabilirlerdi?

Dönüp sürgülü cam kapının kulpunu tuttum – ama hareket etmedi. Tekrar denedim. Kapıyı sarstım.

Ve kafama dank etti: Dışarıda kilitli kalmıştım.

Tepemde bir gök gürültüsü gürledi.

VANCE

"Elias?" diye seslendim evin içinde ama kimseden cevap gelmedi. Ön kapının açıldığını duyduğuma yemin edebilirdim. Ama mutfakta yoktu ve kütüphanede de kimse yoktu, yani Rosie de gelmemişti sanırım. İşi bırakmaya mı karar vermişti?

"Elias," diye seslendim bir kez daha, arka bahçeye çıkarak. Nemli sonbahar havası o kadar yoğundu ki sanki bir ağzın içine girmiştim. Gökyüzü fırtına bulutlarıyla kararmıştı; morarmış, yağmur yüklü bulutlar. Uzakta gök gürledi. Dışarıda gerektiğinden daha fazla kalmak istemiyordum. Yağmur her an başlayabilirmiş gibi duruyordu. "Elia–"

Havuzun oradan, sandalyelerden birinden Rosie ayağa kalktı, yüzü solgun ve gözleri kocaman açılmıştı. "Hayır! Kapıyı ka–"

Kapı arkamdan kapandı.

"–patma..." diye keyifsizce cümlesini tamamladı.

Kapıyı kapatmamı neden iste– *ha*. Dönüp kapıyı açmaya çalışırken yüreğim hop etti. Ama kilitliydi. Buna inanamıyordum. Ne kadar aptal olabilirdim? İç geçirip ona döndüm. "Geldiğini duyduğum kişi sendin, değil mi?" dedim.

"Muhtemelen," diye cevapladı, parmağındaki okul yüzüğüyle gergin gergin oynarken.

"Ve Elias'ı da görmedin, değil mi?"

Başını iki yana salladı. Demek ki Elias henüz ona haber vermemişti. Ne güzel. İçimden küfredip kapıyı son bir kez denedim. Uyguladığım kuvvetle kapının camekânı sarsıldı.

Resmen dışarıda kilitli kalmıştık.

"Belki talih yüzümüze güler ve ön kapı açıktır," diye mırıldanırken ayakkabılarımı bile giymediğimi fark ettim ve evin yanına doğru yürümeye başladım.

"Onu çoktan denedim. Konuşabilir miyiz?"

Onu duymazdan geldim.

"Vance."

Adımı söylediğinde durmadan edemedim. Omzumun üzerinden ona baktım. Üstümüzdeki bulutlar yine gümbürdedi. "Konuşacak neyimiz var ki?"

"Sen... o kişinin ben olduğumu hiç öğrenmemiş olmayı diliyorsun, değil mi?" dedi kendini zorlayarak ve yumruklarını sıktı. Meydan okurcasına gözlerini üzerime dikti. "Çünkü ben hayal ettiğin kişi değildim, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii, ondan..."

"Ciddiyim!"

"Ben de..."

Beni kolumdan sertçe yakalayıp kendine doğru çevirdi ve daha uzun boylu görünmek için omuzlarını kaldırdı. Imogen haklıydı –haklı olduğunu biliyordum– boynundaki doğum lekesini tanır tanımaz söylemeliydim ama dudaklarımı büzüştürüp gözlerimi kaçırdım. Biriyle yüzleşmekten daha az hoşlandığım çok az şey vardı.

"*Öyle miyim?*" diye tekrarladı. Bana doğru bir adım attı ve çok yakınlaştığımız için ben de geriye bir adım attım. Burnunun üzerindeki çiller bir yıldız takımına benziyordu ve bu çilleri burnunun ucundan yaya benzeyen ağzına kadar takip etti gözlerim. Elinde bir kasap bıçağı tutan bir sincap gibi, acayip bir korkutuculuğu vardı.

"Hayır, ondan değil," diye cevaplarken buldum kendimi. "Sana *söylemedim* çünkü–"

"Ah, çünkü eminim–"

"–o zaman sen de anlardın karşındaki kişinin–"

"–çoktan anlamıştın o geceki kızın–"

"*–ben olduğumu,*" diye lafımızı bitirdik ikimiz de aynı anda.

Kaşlarım çatıldı. Onun da ela gözleri kocaman açıldı.

Mor bulutlar boyunca bir şimşek çaktı, peşinden de insanın göğsünde hissettiği bir gök gürültüsü geldi ve bir yağmur damlasını yanağımda hissettim.

ROSIE

Gökyüzünde bir şimşek daha çaktı ve kaskatı kesildim. Düşünmedim bile. Vance'i kolundan yakalayıp havuz evine çekiştirdim.

Havada kısacık bir anlığına bir uğultu duyuldu – rüzgâr, ağaçları hışırdatarak esti. Derken gri bir duvara benzeyen yağmur avluya düşmeye başladı. Korunmak için ellerimi kafamın üzerine kaldırdım ama saniyeler içinde sırılsıklam oldum. Bir türlü söz geçiremediğim saç tutamımı da *daha yeni* düzeltmiştim. Vance de benim kadar ıslanmıştı, ince beyaz tişörtü ikinci bir deri gibi vücuduna yapışıyordu.

Kilitli olmaması için dua ederek omzumla havuz evinin kapısını ittirdim. Kapı hareket etti –*Tanrı'ya* şükür!– ve sendeleyerek içeri girdik. Burası, üzerleri plastikle örtülmüş birkaç mobilyanın depolandığı küçük bir kulübeydi. Soldaki ışık düğmesi çalışmıyordu ve içerisi polenle ahşap kokuyordu. Yağmur, çatıya çakıl taşları gibi iniyordu.

En azından içerisi kuruydu.

Vance boğazını temizlediğinde kendime gelip kolunu bıraktım. Kahretsin, şimdi de Vance'le birlikte Tanrı bilir ne kadarlığına havuz evinde kısılı kalmıştım ve geniş omuzlarının her bir kıvrımına yapışan fazlasıyla ıslak bir tişört...

Kes şunu, Rosie, o dallamanın önde gideni. Sen dallamalardan hoşlanmazsın.

Hayır ama yine de manzaranın tadını çıkarabilirdim.

"Fırtına çok uzun sürmez diye tahmin ediyorum," dedim, onu aklımdan çıkarmaya uğraşırken.

"Hımm," diye cevaplayıp plastikle kaplı mobilyaların yanına gitti ve orada bir bar taburesi buldu. Bar taburesinin üzerindeki plastiği çekip aldı, tabureyi pencerenin yanına sürükledi ve asık suratıyla oturdu. Tişörtünden beton zemine su damlıyordu ve vücudunu bir ürperti ele geçirdi. Isınmak için kollarını ovalamaya başladı.

Henüz eylül yeni bitiyor olsa da iklim değişikliği yüzünden fırtınalar artmıştı – muhtemelen Diana Kasırgası'nın artçılarıydı bunlar. Plastikle örtülü koltuğun arkasında istiflenmiş koliler vardı, ben de içlerinde bir tane battaniye (hiç olmadı eski bir havlu) bulabileceğimi düşündüm – ve hiçbir yılanla karşılaşmam diye umuyordum. Ya da örümceklerle. Tanrım, örümceklerden tiksiniyordum.

Çerçöpü karıştırdığı sırada ona bir göz attım. *Bunu söylerken samimi miydin,* diye sormak istiyordum. *Bana kim olduğunu söylememe sebebin gerçekten* ben *değil miydim?*

Ama lafa nasıl gireceğimi bilemediğimden kolileri karıştırmaya başladım, ardı ardına açtığım koliler içinde yıllar, yıllar öncesinin Noel süslerini, Sevgililer Günü dekorasyonlarını ve Dört Temmuz pankartlarını buldum. Kutuların birinden bir Noel Baba kafasını çıkardım –sadece kafası vardı, vücudu yoktu– sonra da onu kutusuna geri koyup işime döndüm.

Korkuuunç.

Ama daha rahatsız edici olan şey de aramızdaki sessizlikti. Normalde atışır –hiç olmadı birbirimize laf sokardık– ama böylesi ağır bir suskunluk gerçekten *berbattı.*

Vance de böyle düşünmüş olacaktı ki en sonunda, "Beni yanlış anlamanı istemiyorum. Sana söylemememin sebebi *sen* değildin."

"Beni incitmemeye çalışmana gerek..."

"Çalışmıyorum," diye cevapladı, bana dönerek. Gerginmiş gibi tişörtünün ucunu buruyordu. O – *gergin*? Ben dışarıdayken kafama yıldırım falan düşmüş olmalıydı. Ölmüştüm herhalde. "Boynundaki doğum lekesini tanıdım. Bir güle benziyor, ben de öyle hatırladım. Hoş bir leke."

Hoş. Kulağımın altındaki doğum lekeme dokundum, havanın, domates gibi kızardığımı gizleyecek kadar kararmış olmasına minnettardım. Kutunun daha altlarına baktım ve bir battaniye buldum.

"O zaman, sana karşı korkunç davrandığımı fark ettim –şey, genel olarak korkunç davranıyordum– ve ne yapacağımı bilemedim. Sanırım bir yanım da o adamın ben olduğumu öğrenirsen magazincilere gideceğinden korkuyordu ve şu anda böyle bir şeye ihtiyacım yok. *Burada* olmamın sebebi magazinciler. Ama..." Derin bir nefes aldı. "Ama sanırım korkumun asıl sebebi, o adamın ben olduğumu öğrendiğinde, senin..."

"Benim?.." diye ısrar ettim, ona dönerek.

Tereddüt etti. "...hayal kırıklığına uğramandı." Sesi çok kısık çıkmıştı, bir sırrını fısıldar gibi. Kutunun içinden battaniyeyi çıkardım ve gidip önünde diz çöktüm. Çekinerek bana baktı, sarı kirpiklerin çevrelediği mavikantaron gözler.

"Komik," dedim gülerek, "ben de *senin* hayal kırıklığına uğradığını sanmıştım."

Başını iki yana salladı. "Hayır, asla. Sen kusurs–"

Battaniyeyi kafasına attım. Bu içgüdüsel bir hareketti. Bir yumruktan sakınmak gibi. Ya da bir örümceğe çığlık atmak gibi. Ama bu farklıydı. Bu, duymak istediğim bir iltifattı ama bir yandan da duymak istemiyordum çünkü şu anda bana samimi gelse de ona ne kadar güvenebileceğimi bilmiyordum.

En azından şimdilik.

"Erkek meme uçların üşüdüğünü söylüyordu," dedim, aklıma gelen en az romantik olan şeyi söyleyerek ve battaniyeyi ona bıraktım.

Battaniyeyi başından indirdi. Başka bir şey daha söylemek istiyor gibi görünüyordu ama Tanrı'ya şükür, romantikliğe son verdi. "Bunu nereden buldun?"

"Üzerinde 'Ölü Nine' yazan koliden – şaka şaka. Şuradan."

"Kirli görünüyor."

"Muhtemelen öyledir."

Somurttu ama hava battaniyeyi *reddemeyeceği* kadar soğuktu. İstemeye istemeye battaniyeyi omuzlarına attı.

Ben de titredim ama kolide tek battaniye vardı ve onu feda etmiştim.

"Sen de üşüyorsun," dedi.

"Yok," diye cevapladım. Köşede bir buzdolabı vardı, fişe takılı olmasa da içi doluydu, ben de içeceklerden birini aldım. Bir kola. Bunların son kullanma tarihlerinin geçip geçmediğini bilmiyordum. Vance'in yanına bir bar taburesi çektim ve pencereden, yağan yağmura baktım. Gözlerini kolaya dikti. "Onu nereden buldun?"

"Buzdolabından. Denemek ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

Omuz silkip kolayı açtım. Normalden daha az gaz kaçırdı. Kokladım. Bozulmuş gibi kokmuyordu. Denemek için küçük bir yudum aldım ve tadı bok gibiydi ama iğrenmemiş gibi yapmaya çalışıp kolayı tekrar ona uzattım.

"Al ya, hiç kötü değil."

"Eğer beni zehirlersen..." diye uyardı beni ve koladan bir yudum aldı. "*Lanet* olsun," diye tükürüp kolayı hemen geri uzattı. "Tadı motor yağı gibi."

"Berbat, evet," diye kabul ettim. "Son kullanma tarihi kesin on sene önce falan geçmiştir."

"Sen de bana bunu *içirttin*."

"Sen kendin tercih ettin," diye belirttim.

"Baskı altındaydım," diye cevapladı kızgın kızgın ve ikimiz de sessiz kaldık.

Pencerenin önünde, arka bahçeye yağan, neredeyse her şeyin renginin griye çalmasına neden olan yağmuru seyrettik – sağa-

nak yağmur böyleydi. Sansa bahçede hoplayıp zıplıyor, yağmuru yemeye çalışıyordu, sanki gökyüzünden su düştüğünü ilk kez görüyordu. Gök gürültüsüne bana mısın demiyordu.

Gözlerimi kapattım ve bir başka gök gürültüsünün küçük havuz evini titretmesini dinledim. "Annem gök gürültülü fırtınalara bayılırdı," dedim. Neden böyle bir şey dediğimi bilmiyordum. Bunun neden önemli olduğunu da bilmiyordum.

Bir an sonra Vance cevap verdi, "Babam da çok severdi."

Bir şimşek çaktı – sonra yine gümbürdeyen, uzun bir gök gürültüsü takip etti.

"Senin de mi?" diye sordum ama aslında, *Senin de mi yüreğinde bir delik var?* demek istemiştim.

Başıyla onayladı. "Öz babam. Onu çok iyi tanımıyordum ama. Ben bayağı küçükken, henüz hayal kırıklıklarının azizi olmadan öldü."

Başımı yana eğerek ona baktım – onunla tanıştığımdan beri ilk kez ona gerçekten baktım. Tuhaftı çünkü reklam posterlerinden ve film fragmanlarından tipinin her bir detayını ezberlemiştim ama şimdiye kadar... ne kadar *insani* göründüğünü hiç fark etmemiştim. Henüz on sekiz yaşına bile basmadığını unutması çok kolaydı. Onun büyüyüşünü gazeteler ve dizilerden takip etmiştim. Babası –üvey babası demek lazım sanırım– büyük bir Hollywood stüdyosunun CEO'suydu ve annesi de Las Vegas ve L.A.'deki şu büyük yardım gecelerini düzenlerken gördüğünüz türden güzeller güzeli hayırseverlerden biriydi. Gerçi *Veten Rule'un Kılıçları*'ndaki rolüne kadar meşhur olmamıştı ve o zamanlar ona beraber çalıştığı yetişkin oyuncular gibi davranmaya çoktan başlamışlardı, bu yüzden onu pek yaşıtım olarak görmemiştim. Ders alabilmek için hata yapması gereken biri gibi.

Bu da bana ExcelsiCon'da geçirdiğimiz gece konuştuğumuz bir şeyi hatırlattı. "Bazen kapana kısılmışım gibi hissediyorum," demişti, mücverlerimizdeki soğan parçalarıyla oynarken. "Benden bir sürü şey bekliyorlar ve ben de sürekli hata yapıp herkesi hayal kırıklığına uğratıyorum."

"Yani, beni henüz hayal kırıklığına uğratmış değilsin," diye cevap vermiştim, masaya yaslanırken kafamı avucuma yerleştirerek.

Maskesinin ardından üzgün üzgün gülümsemişti. "Çok sürmez."

Bana bu yüzden mi söylemedin? diye sormak istiyordum. *Hayal kırıklığına uğrayacağımı düşündüğün için mi?* Elle Wittemer'la kaza yapmayı istemediğini biliyordum ve Darien'la onun ayrılmasına sebep olmak istemediğini de; şunu merak ediyordum, insan ne zaman hatalarından ders alabilirdi – ve ne zaman hatalarınız ömür boyu peşinizi bırakmazdı?

Ne düşündüğümü duyabiliyormuş gibi, sessizce, neredeyse yağmur kadar sessizce konuştu. "Bunu ben istemedim. Hiçbirini. O kadar çok hata yapıyorum ve o kadar çok şeyi mahvediyorum ki. Sanırım bu yüzden... ExcelsiCon'dayken, maskelerimizi çıkarmak istememiştim. Hiçbir şeyi mahvetmek istemedim çünkü sanırım ben..." Ama sonra kendini durdurup başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok."

Ve bir anlığına Vance Reigns maskesi düşmüş, turuncu saçı ve fazla mavi gözleriyle, olması gerekenden daha yorgun bir hâlde yanımda oturan bir çocuk kalmıştı geriye.

Uzanıp onu teselli etmek istiyordum ama parmaklarımı kucağımda yumruk yapıp elimi orada tuttum. Benim kusursuz olduğumu itiraf etmek üzereydi ama onun hakkında aynı şeyleri hissettiğimi söyleyemezdim. O zaman ona uzanmaya ne hakkım vardı ki?

"Biliyor musun..." derken buldum kendimi. Yağmur dinmeye başlamıştı, yağmur bulutlarının ötesinde, gökyüzünde güneş ortaya çıkıyordu. "Şımarık, bencil bir dallama olmadığın zaman senden hoşlanıyorum."

Ben tekrar ürperirken battaniyenin bir ucunu omzuma çekti ve battaniyenin ucunu tutarak kokulu, küflü battaniyeyi onunla paylaşmaya razı geldim. "Her zamanki gibi inatçı, çekilmez olmadığın için olabilir."

Aklımdan geçenleri dile getirmeden önce söylemek istediklerimden emin oldum. "Bir ateşkes... ilan edebilir miyiz? Sonuçta birkaç hafta daha burada çalışacağım ve açıkçası senden nefret etmemeyi tercih ederim. Peki... ne dersin?"

"İmkânsız değil," diye cevapladı ve mavikantaron gözlerini bana çevirdi. Gözlerinde, kalbimin küt küt atmasına sebep olan bir neşenin parıltısı vardı. Bu hiçbir şey, dedim kendime.

Hiçbir şey.

VANCE

Elias'ın onu kovmasına izin veremezdim.

Yağmur dindikten sonra havuz kulübesinden boğucu akşam güneşine çıkarken kafama dank etti bu. Kapıdan önce o çıktı, güneş ışığı yüzüne vururken kollarını kocaman açtı. Işınlar kahverengi saçlarından yansıyor, onları bakır rengine çeviriyordu. Kâküllerinde tuhaf bir açıyla kıvrılan bir saç tutamı vardı ve gözlerimi oradan alamıyordum.

Bu kadar tuhaf ve çekilmez biriyken her şey nasıl böyle değişmişti? Akşamüzerinin yarısını onunla beraber geçirmişken şimdi ona bunu söylemek –ha, bugün normalde son günün olacaktı, eşyaları topla, bir daha da gelme– hoş olmazdı. Birden kafama dank etti –aniden, çakan bir şimşek gibi– bu, *gerçekten* çekilmez bir dallama olduğum anlamına geliyordu.

Bu farkındalık beni şaşırtsa da – dallama oluşum *şaşırtmıyordu*.

Göğsüme bir bıçak saplandı.

Utanıyordum ve gözlerimi hemen ıslak çimenlere kaçırdım. Nem vücuduma yapışıyordu ve yanaklarıma tırmanan utanç daha da rahatsız hissetmeme neden oluyordu.

Neden bu kadar utanıyordum ki?

Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Bu akşamüzerini fazla beklenmedik bir şekilde geçirdik."

"Kötü beklenmedik mi yoksa?.."

"Bir iltifat mı bekliyorsun?"

Omuzlarım kasıldı. "Elbette, hayır."

Dudaklarının kenarı kıvrılarak gülümsedi. "Bunun ne tür bir akşamüzeri olduğundan henüz emin değilim."

Ama en azından kötü değildi, diye düşündüm ve bunu düşünmek utancımın daha da derinleşmesine neden oldu. Çünkü son bir haftadır hakaret etmek dışında bir şey yapmadığım bir kızla güzel bir akşamüzeri geçirmeyi hak ettiğimi de nereden çıkarıyordum? Tam ona sormak için ağzımı açıyordum ki sürgülü kapı açıldı ve Elias kafasını dışarı uzattı. "Buradasınız işte! *Dios mio,* birbirinizi öldürdünüz sandım – neden ıslaksınız?"

Rosie güldü. "Dışarıda kilitli kaldık."

Elias *cıkcıkladı.* "İkiniz de mi? Buna şaşırdım. İçeri gelip ısının da üşütmeyin. Ha, Rosie, seninle konuşmam gereken..."

"Hayır!" diye hemen araya girdim. Rosie bana tuhaf tuhaf baktı. Elias da öyle. Neden araya girdiğimi açıklamak için bir mazeret ararken hemen ekledim, "Hayır, biz... üşütmeyiz. Rosie bir battaniye buldu çünkü?"

Bu berbattı. Utanç vericiydi.

Ama umarım Elias anlamıştı. Bir kaşını kaldırarak bana baktı, sonra da *ben sana demiştim* der gibi sırıttı. "Eh, battaniye bulmanıza sevindim. Benim arabadan alışveriş torbalarını taşımam gerekiyor, o yüzden içeri girin, o battaniyeyi biraz daha paylaşmak istemiyorsanız tabii," diyerek kapıyı ikimiz için açık bıraktı ve gitti.

Yerin dibine girmiştim.

En azından, ellerini ıslak saçlarının arasından geçiren Rosie fark etmemişe benziyordu. "Ben de gitsem iyi olacak. Babama bu akşam onunla çikolatalı cinayet pankeki yiyeceğime söz verdim."

"Kulağa tehlikeli geliyor," dedim.

Ciddiyetle başını salladı. "İki kat çikolata, iki kat cinayet. Yarın görüşürüz, Vance?"

Adımı, hem gizli hem de mükemmel bir gülümsemeyle söyle-

diğinde tüylerim diken diken oldu. *Kendine hâkim ol, moruk. Liseli misin sen?*

"Görüşürüz," dedim ama evin içinde kaybolmadan ekledim, "Hey, ee..."

Kapının eşiğinde durup bana baktı. "Efendim?"

Derin bir nefes aldım. Madem böyle hissedecektim, o zaman istediği şeyleri de yapabilirdim. "Daha öncesinde çok iyi anlaştığımız için ve belli ki birbirimizden de nefret etmediğimize göre... benimle bir randevuya çıkmaya... ne dersin?"

Yavaşça bana doğru döndü ve kaşları tuhaf, hayal kırıklığı yaratan bir biçimde çatılmıştı. Yanlış bir şey mi söylemiştim?

"Farklı insanlarmışız gibi davranabiliriz. Ben yine önemli bir Amerikalı gibi davranabilirim," diye ekledim, bir Ortabatı aksanına geçerek –tanıştığımız gece kullandığım aksan– "sen de..."

"Sanmıyorum." Sesi yumuşaktı, bir iç çekiş gibi. "Üzgünüm, Vance."

Böylece yok etmek için ne kadar kollarımı ovalasam da geçiremediğim tuhaf bir ürpertiyle beni baş başa bırakarak evin içinde kayboldu.

Anlamıyordum.

Bugüne dek istediğim her şeyi elde etmiştim. Tek yapmam gereken sormak olmuştu. Para. Arabalar. Randevular. Hatta filmlerde roller.

Ben – *anlamıyordum.*

Hayır, aslında *anlıyordum* ama itiraf etmek istemiyordum. Onun hayır cevabı neden olduğum ayrılıklardan ya da mahvettiğim dostluklardan farklıydı. Birinden ne istediğimi her zaman bilirdim – sahip oldukları ünü, dudaklarını, dostluklarını. Ama ondan bir şey istemek bana yanlış geliyordu.

Hayır, demişti.

Anlaşılmaz bir yanım da buna katılıyordu.

Arka bahçede normal bir insanın duracağından fazla kalmış olmalıydım ki omzuna bir mutfak havlusu atmış olan Elias beni

kontrol etmeye geldi. Sansa onun yanından ıslak tüyleriyle geçerken sürgülü cam kapıya yaslandı.

Elias, "Her şey yolunda mı? Ben yokken sana lobotomi falan yapmadı, değil mi?" diye sordu.

"Ne? Ha, yok."

"O zaman... bir şey mi oldu?" diye sordu. "Onu kovacaktım ya hani."

"Biliyorum. Sadece – fikrimi değiştirdim."

"Demek öyle?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Derin bir nefes aldım. "Atlanta'daki fuardaki geceyi hatırlıyor musun? Ortadan kaybolup sabaha kadar dönmediğim?"

"Annen beni öldürecekti, hatırlıyorum elbette."

"Hani bir kız vardı? Beraber takıldığım?"

Kaşları havaya kalktı. "O *Rosie* miydi?"

Başımı evet der gibi salladım ve parmaklarımı gergin gergin oynattığımı fark ettim. "Ee... beni herkesten iyi tanıyorsun, şunu merak ediyordum... nasıl... insan... nasıl..." Dudaklarımı büzüp ensemi ovaladım. *Kendine gel. Sen böyle değilsin.*

"Bugüne dek bir sürü insanla çıktın, bu konuda benim yardımıma ihtiyacın olmadığına eminim," diye gerisini tamamladı Elias omuz silkerek.

Midem altüst oldu. "Hayır, dedi."

"Aa?"

"O kadar şaşırmış görünme lütfen."

"Şey, sadece... şaşırmadım açıkçası," diye cevapladı. "Onu suçladığımı söyleyemem."

"Sağ ol."

Başını yana eğdi. "Eh, hadi o zaman, bu akşam *enchilada* yapmama yardım edeceksin. Nasıl yapıldığını öğrenmek istiyordun, değil mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunup başımı salladım. "Yemek yapmaktan anlamıyorum."

"Biz de bu yüzden alıştırma yapıp yanmış yemekler tanrısına şöyle diyoruz – bugün değil."

Bugün değil.

Enchilada yapmak için onun peşinden içeri girerken cam kapıda yansımamı gördüm. Tişörtüm sağanak yüzünden hâlâ ıslaktı, eşofman altım üzerimden sarkıyordu ve turuncumsu saçlarım çığırından çıkmış, lüleler hâlinde kafamdan düşüyordu. Şu anda Hollywood'un prensine hiç mi hiç benzemiyordum. İnsanları eğlendirmeye o kadar alışkındım ki. Onları kullanmaya. Kullanılmaya. Planlanmış gezintiler ve kâğıda dökülmüş tanışmalarla birlikte paparazzili buluşmalar.

Ama havuz evinde Rosie'yle birlikteyken, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir anda...

Benden hiçbir şey istemiyormuş gibi hissetmiştim, biriktirilmek ve en yüksek ücreti verene satılmak üzere koparılacak ne küçük bir parça ne de bir kısım. Sadece benimle birlikteydi ve böyle davranması için kesinlikle bir neden yokken bana nazik davranmıştı.

Bu, hiç beklemediğim bir hediyeydi ve onun bana hayır deyişi çok ama çok uzun süredir almam gereken cevaptı.

ROSIE

Annie, Quinn ve ben her zamanki gibi lokantada buluştuk. Quinn bu akşamüzeri için Eve Dönüş duyurusunu yazmaya çalışıyordu ama yazmaya başladığı her şeyin üzerini karalıyordu. Öğrencilerin, bir popülerlik yarışmasında neden size oy vermesi gerektiğini açıklayan otuz saniyelik bir konuşmayı nasıl yazabilirdiniz ki? Kendini beğenmiş olmayan ya da doğduklarında atılan zarda karizmaları yirmi gelmeyen birileri için bunun oldukça zor olduğunu tahmin edebiliyordum.

Benimse dün yaşananlar yüzünden kafam hâlâ allak bullaktı. Fırtına, konuşma, Vance Reigns'i reddetmem. Gerçekten aklımı kaçırmış olmalıydım. Her kız onunla çıkmak için canını bile verirdi ama o anda...

Açıkçası, beni epey sinirlendirmişti.

Başka biriymiş gibi davranan kimseyle çıkmazdım ve o aksanla –tanıştığımızda kullandığı aksanla– konuşmaya başladığında, her şey yerli yerine oturmuştu. Kendisi gibi davranmadığı sürece benimle çıkmaya razıydı.

Kendisi gibi davrandığında birbirimizle uyuşamazmışız gibi.

Buna şaşırmamalıydım.

Bir romantik komedideki kadın kahraman değildim ve öyle erkekler benim gibi kızlara düşmezdi. Ayrıca o kadar sinir bozu-

cuydu ki onu bacaklarımın arasına alıp boğmak istiyordum ve seksi şekilde değil. Gerçekten boğmak istiyordum.

Belki üniversite başvuru mektubuma yazardım bunu. Ki şu anda yazmaya çalıştığım şey buydu, boş Word dosyasına gözlerimi dikmiştim ama aklım hâlâ havuz evindeydi, düşüncelerim hâlâ nemliydi ve kalbim hâlâ gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu.

"...Pekâlâ, konuşma yapmasam da, ne bileyim, yorumlayıcı dans yapsam mesela?" diye sordu Quinn.

Annie ona ters ters bakıp çatalını yumurtalarından birine sapladı. "Bu kitle için fazla avangart. Öf, keşke fazlasıyla dikkat çekici bir şey yapmanın bir yolu olsaydı."

"Bradley tribünlerden atlarken ayağını kırdığı için yine maskot seçmeleri düzenliyorlar," diye sesli düşündü Quinn. "Belki o seçmelere katılsam..."

Annie gözlerini devirdi. "Öf, kim maskot olmak ister ki?"

"Yani, ben isterim."

"Sakın – Rosie, Quinn'e son senesini mahvetmemesini söyler misin?"

Düşüncelerimden sıyrıldım. "Ne?"

"*Gerçekten* bizi dinlemiyor muydun?"

"Ee..."

Annie ellerini yukarı kaldırdı. "Senin *neyin* var bugün? Kafan bambaşka yerlerde." Masanın üstünden uzanıp laptopumun ekranına baktı. "Ve mektubun için tek *kelime* yazmamışsın!"

"Zor ama," diye mırıldandım cevap olarak, sonra da surat astım çünkü işin aslı bu değildi ve dün yaşananları *birilerine* anlatmam gerekiyordu. Eğer bunu içime atarsam sonunda içinden çıkamayacağım bir hâl alacağını hissediyordum. "Dün Vance bana çıkma teklif etti."

İki arkadaşım da oldukları yerde hazır ola geçtiler.

"*Pardon?*" diye sordu Annie nefes nefese.

"Düğün ne zaman?" diye ekledi Quinn.

Aman ne güzel. Harika bir başlangıç yapmıştım gerçekten.

cuydu ki onu bacaklarımın arasına alıp boğmak istiyordum ve seksi şekilde değil. Gerçekten boğmak istiyordum.

Belki üniversite başvuru mektubuma yazardım bunu. Ki şu anda yazmaya çalıştığım şey buydu, boş Word dosyasına gözlerimi dikmiştim ama aklım hâlâ havuz evindeydi, düşüncelerim hâlâ nemliydi ve kalbim hâlâ gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu.

"...Pekâlâ, konuşma yapmasam da, ne bileyim, yorumlayıcı dans yapsam mesela?" diye sordu Quinn.

Annie ona ters ters bakıp çatalını yumurtalarından birine sapladı. "Bu kitle için fazla avangart. Öf, keşke fazlasıyla dikkat çekici bir şey yapmanın bir yolu olsaydı."

"Bradley tribünlerden atlarken ayağını kırdığı için yine maskot seçmeleri düzenliyorlar," diye sesli düşündü Quinn. "Belki o seçmelere katılsam..."

Annie gözlerini devirdi. "Öf, kim maskot olmak ister ki?"

"Yani, ben isterim."

"Sakın – Rosie, Quinn'e son senesini mahvetmemesini söyler misin?"

Düşüncelerimden sıyrıldım. "Ne?"

"*Gerçekten* bizi dinlemiyor muydun?"

"Ee..."

Annie ellerini yukarı kaldırdı. "Senin *neyin* var bugün? Kafan bambaşka yerlerde." Masanın üstünden uzanıp laptopumun ekranına baktı. "Ve mektubun için tek *kelime* yazmamışsın!"

"Zor ama," diye mırıldandım cevap olarak, sonra da surat astım çünkü işin aslı bu değildi ve dün yaşananları *birilerine* anlatmam gerekiyordu. Eğer bunu içime atarsam sonunda içinden çıkamayacağım bir hâl alacağını hissediyordum. "Dün Vance bana çıkma teklif etti."

İki arkadaşım da oldukları yerde hazır ola geçtiler.

"*Pardon?*" diye sordu Annie nefes nefese.

"Düğün ne zaman?" diye ekledi Quinn.

Aman ne güzel. Harika bir başlangıç yapmıştım gerçekten.

Laptopumu kapatarak masada rahatsız rahatsız kıpırdandım. "Ben... onu reddettim diyebilirim."

"SEN *NE* YAPTIN?" diye bağırdı Quinn.

Lokantanın diğer sakinleri dönüp bize baktılar. Masada daha da aşağıya kaydım. "Biliyorum! Biliyorum. Sadece..." Kaşlarımı çatıp yarısını yediğim pankeklerimle pastırmama baktım. Sanırım onlara artık anlatmalıydım. Yara bandını çekip çıkarmalıydım. Bu artık rüyam olmaktan çıkmıştı ya da geceleri bana eşlik eden bir hikâye. "ExcelsiCon'da ortadan kaybolduğum geceyi hatırlıyor musunuz?"

"Evet," diye cevapladı Annie.

"Şey... o gece bir Sond cosplaycisiyle tanıştım ve onunla takıldım ve... harika bir gece geçirdim. Hayatımın en güzel gecesiydi aslında. Bunu sizden sakladığım için özür dilerim. Bu... bir süreliğine sadece bana aitmiş gibi geldi sadece."

Quinn gözlerini kısarak bana baktı. "Ama artık öyle gelmiyor?"

"Ah, lütfen bana kendini ona sakladığını söyleme," diye ekledi Annie.

"Hayır çünkü onu buldum." Derin bir nefes alıp, "O Vance'miş," dedim.

İçtiği kahve Quinn'in boğazına kaçtı. "Nasıl?"

"O cosplayci Vance'miş," diye tekrarladım omuz silkerek. "Çılgınca ve aşırı tuhaf olduğunu biliyorum ama – birkaç gün önce bileğimi burktuğumda öğrendik."

Annie kısık gözlerle bana baktı. "Peki bir kitaplıktan düştün mü düşmedin mi?"

"...Düşmedim."

Ve onlara gerçekte olanları anlattım. Kayıp kitabı aramaya çıktığımı, can sıkıcı seviyede meraklı davrandığımı ("Evet, senin olayın bu," dedi Quinn, başını sallayarak) ve kitap yerine maskeyi buluşumu anlattım. O gece Sond'un taktığı maskeyi. Aramızdaki yanlış anlaşılmayı açıkladım – o kızın *ben* olduğumu öğrendiğinde hayal kırıklığına uğradığı için bana söylemediğini düşündüğümü, Vance'in de o adamın *kendisi* olduğunu öğrendi-

ğimde utanacağımdan korktuğu için söylemediğini, merdivenin son birkaç basamadığından nasıl düştüğümü ve dün evin dışında kilitli kalıp yağmura yakalandığımız için havuz evine nasıl sığındığımızı.

Yaşadıklarımı anlatırken tüm bunlar bir hayran hikâyesine benziyordu, "Sonra bana çıkma teklif etti ve başka insanlar olarak randevuya çıkabileceğimizi söyledi ama hem o hem de ben olmadığımız birileri gibi davranırken tanışmıştık ve ben... bunu istemiyorum. Ben, beni randevuya kendisi olacak çıkaracak birini istiyorum, anlıyor musunuz?"

Quinn'le Annie başta bir şey demediler.

"...Bu tuhaf bir şey mi?"

Quinn peçetesini tabağının üzerine koydu ve masada kayıp yanıma geldi. Kollarını omzuma dolayıp sıkıca sardı. "Hayır," diye cevapladı kısık sesle, bu sırada Annie de masanın altından geçip benim tarafımda ortaya çıktı ve o da bana sarıldı.

"Daha iyisini hak ediyorsun," diye ekledi.

En yakın arkadaşlarımın kucaklamasının içinde eridim ve Vance'i reddettiğimden beri ilk kez kendimi iyi hissettim. "Teşekkür ederim."

Bu sabah, Vance'i reddetme kararımı haklı çıkardıysa, öğleden sonraki özel Yuvaya Dönüş Balosu duyuruları da bunun tam tersini hissettirdi. Hayatımda o âna kadar yaptığım her şeyi sorgulamama sebep oldu. Bir manastıra kapanıp hayatımı bebek İsa'ya adayarak tüm bu aşk meşk mevzularını bir kenara bıraksam mı diye düşündürdü.

Yuvaya Dönüş duyuruları gayet masum bir şekilde başlamıştı. Quinn'e konuşması konusunda yardım etmediğim için kendimi kötü hissediyordum ama kendi üniversite başvuru mektubumu bile yazmaktan acizdim. Öğrencilerin ona oy vermesini sağlayacak bir şey yazmasına nasıl yardımcı olabilirdim ki...

"Birinci sırada William Wu," dedi *Not Another News Show* sunucusu –kadının adını hatırlamıyordum– kamera, dikilmiş simsiyah saçları olan tıknaz bir çocuğa dönerken. Lisenin futbol takımının kaptanıydı, yani popülerdi ki bu da ona birkaç oy kazandıracaktı.

"N'aber, millet," diye konuşmaya başladı, kameraya doğru başını sallayarak. "Oyunuzu bana verin çünkü bu bebekler tam kırk dokuz eyalette yasaklandı." Sonra da kollarını kaldırıp pazılarını *inanılmaz* derecede hoplatmaya başladı.

Böylece duyurular başlamış oldu.

Ben işe yarayabilecek üniversite başvuru mektupları listesi çıkarırken, Yuvaya Dönüş Kralı –*Hükümdarı*– olmak için yarışan diğer öğrenciler de konuşmalarını yapıyorlardı. Bu okul başkanlığı yarışması gibi değildi –bir şeyleri değiştiremezler ve daha az ödev olacak ya da Pizza Cuması'nı geri getireceğim gibi sözler veremezlerdi– ama saçma sapan kaslarını ve popüler yeteneklerini gözümüze sokabilirlerdi.

Sonra da en yakın arkadaşımın sırası geldi.

"Selam, benim adım Quinn Holland," diye konuşmaya başladı, şahsına münhasır monoton sesiyle küçük bir neon not kartını okuyordu, "ve ben çalışkan, özenli biri olduğum için bence bana oy vermelisiniz, ayrıca bunların hiçbirinin bir önemi yok."

Hayda.

Quinn elindeki kartı yere bırakıp gözlerini kameraya dikti. "Aynı sıkıcı oğlanlara oy vermekten sıkılmadınız mı? Doğru, anlıyorum sizi, göze hoş gelen insanları ben de severim ama içi biraz daha dolu birini siz de istemez misiniz?"

"Evet, *benim* gibi," diye lafını böldü bir sonraki katılımcı.

Kalbim, kurşundan bir balon gibi aşağı çöktü. O sesi tanıyordum. Quinn konuşmasını bitiremeden kamera Garrett Taylor'a döndü.

Garrett sırıtıp başparmağıyla Quinn'i gösterdi. "Evet, ona oy verebilirsiniz ya da *bana* oy verip okuldaki en güzel kızı baloya götürme hayallerimi gerçekleştirmeme yardımcı olabilirsiniz. Yakın

bir dostum bir keresinde birinin kalbini kazanmanın en iyi yolunun onları tanımaktan geçtiğini söylemişti, o yüzden ne dersin, Rosie Thorne? Baloya beraber gidip beni tanımak ister misin?"

Aman Tanrım.

Ona söylediklerimi çarpıtmıştı – bir kez daha. Sınıfın yarısı bana bakarken sandalyemde iyice kaydım. Yaşadığım bu devasa utanç ânında kimse beni göremiyormuş gibi davranarak yüzümü elimle kapattım. Ama insanlar bana bakmaya devam ediyordu.

Ortadan kaybolmak istiyordum.

"Bana oy verin ve hayallerimiz gerçek olsun!"

Dünyadaki son insan o olsa bile onunla baloya gitmezdim, özellikle bundan sonra ama bunu tüm okula anlatmayı deneyin bakalım.

Duyuruların bitmesinin ve okulun sona erdiğini haber veren zilin çalmasının ardından çantamı toplarken İngilizce dersine beraber girdiğim bir kız yanıma gelip, "Neden onunla gitmiyorsun ki?" diye sordu.

Şaşırarak ona döndüm. Lise boyunca benimle tek kelime konuşmuşluğu yoktu. "Çünkü istemiyorum."

"Onunla böyle oynuyor olman berbat bir şey," dedi yanımdan ayrılırken.

Quinn'le Annie, dolabımın yanında beni bekliyorlardı. Quinn fena hâlde sinirli duruyordu ve onu suçlayamazdım. Yanlarına gidip kilidimi açarken Quinn'in Annie'ye sinirini boşaltmasını dinledim. "Birden lafımı böldü! Söyleyeceğim bir sürü şey vardı hem de!" diyordu öfkeli öfkeli. "Şimdi kazanmayı her zamankinden daha fazla istiyorum. Ne olursa olsun, baloya onunla gitmene izin vermeyeceğiz."

Alacakaranlık'ı, dolabımda *Dracula*'nın yanına koydum –zavallı *Dracula*, SparkNotes'u daha yararlı bulduğum için onu üçüncü bölümde bırakmıştım– ve şaşkın şaşkın onlara baktım. "O aptalla

gidecek değilim zaten..." Quinn'in omzu üzerinden, kırmızı bir Örümcek Adam şapkasını görür gibi oldum ve çarparak dolabımı kapattım. "Söyleyeceğimi unutturmayın. Öldürmem gereken biri var."

Dolabımdan ayrılıp doğrudan Garrett Taylor'a doğru gittim.

"Umarım onu gerçekten öldürmez," dediğini duydum Annie'nin Quinn'e.

"Öldürse gıkım çıkmaz," dedi Quinn. "Bir rakibim azalmış olur."

Garrett, arkadaş grubuyla birlikte bilim kanadının yakınındaki dolaplarından birinin yanında *acayip şekil* duyurusundan bahsedip birbirlerine beşlik çakıyorlardı. Acayip şekil olduğu falan yoktu. Tatlı bile değildi.

Onu kolundan yakalamadan beni görmedi. "Konuşmamız lazım – derhal," diye tısladım ve ekibi, liderlerini kaçırmamı engelleyemeden onu kapısı açık hademe dolabına sokup kapıyı arkamdan vurarak kapattım. El yordamıyla ışık düğmesini bulup ışığı açtım.

Sorgu zaman gelmişti.

Parlak ışığa yüzünü buruşturdu. "Hop, Rosie – seni görmek de güzel..."

"Bana çıkma teklif etmeyi kes."

Güldü. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Kes artık şunu!"

"Ama birinden hoşlanmanın en iyi yolunun onu tanımak olduğunu sen söyledin bana! Beraber gidecek kimsen yok. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Yapma, Rosie, bana bir şans ver. Deneyene kadar bilemezsin."

"*Hayır*ın neresini anlamıyorsun?"

"O zaman beni hak ettiğine seni ikna etmem için ne yapmam gerek?"

"*Ne?*"

"Başka ne yapmam gerek?" diye tekrarladı. "Önünde diz mi çökeyim? Sana şarkı mı yazayım? Yuvaya Dönüş oylamasını mı

kazanayım?" Bunu dedikten sonra güldü çünkü bunun zaten cepte olduğunu düşünüyordu. "Hadi, Rosie. Bana bir şans ver. Deneneme izin ver."

Uzunca bir an boyunca, gözlerimi kocaman açmış, *birileri* bu çocuğun neresini seviyor olabilir diye düşünerek ona baktım. Bundan, benim rızasız katılımım dışında bir çıkarı olmalıydı... ama ne?

Emin değildim ama bundan kesinlikle hoşlanmıyordum.

Cesaretimi toplayıp, "Cevabım hayır olacak, Garrett. Cevabım *her zaman* hayır olacak," dedim.

Sonra da ışığı kapatıp onu hademe dolabında yalnız bırakarak oradan çıktım. Birkaç saniye sonra o da çıktı ama o benim nereye gittiğimi anlayamadan hemen kızlar tuvaletine kaçtım.

Kendimi en dipteki kabine kilitleyip klozete oturarak uzunca iç geçirdim. Baloya kadar hayatta kalmam lazımdı sadece. O kadardı. Ondan sonra, tüm bu kâbus sona erecekti.

O zamana dek yıkılmayacağımı umuyordum sadece.

Günler hızla geçiyordu ve Vance'le birlikte fırtına ve havuz kulübesinden ne kadar uzak durursak, ben o günü o kadar unutamıyordum. Belli ki o da unutamıyordu. Birbirimizden kaçınmaya çalışıyorduk ama nasıl oluyorsa sürekli aynı yerde karşılaşıyor, ikili yıldızlar gibi birbirimizin yörüngesinde dönüp duruyorduk.

Ben bir bardak su almaya çıktığımda mutfakta oluyordu mesela ya da ben ön kapıdan içeri girerken o da merdivenlerden iniyor oluyordu ve her seferinde olduğu yerde dönüp içeri ne kadar hızlı ve sessiz girdiyse yine aynı şekilde oradan ayrılıyordu. Ona merhaba deme fırsatı bile tanımıyordu.

Bir hafta sonrasında birbirimizden kaçınmaya çalışmak can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı ve artık beni her gördüğünde gerisingeri oradan ayrılmıyordu. Ama öte yandan ben kale-evin içindeyken onun tam olarak nerelerde olduğundan –gidip bir türlü başkasına dadanmayan, et ve kemikten bir hayaletmişim

gibi– fazlasıyla haberdarmışım gibi hissetsem de o bana pek dikkat etmiyormuş gibi görünüyordu.

Derken, kalacağımı kesinkes *bildiğim*, epey kötü geçen bir dünya tarihi sınavına girdiğim cuma günü kale-eve geldim ve kendimi sığınağıma atmamla onu kütüphanedeki berjer koltuklardan birinde bağdaş kurup oturmuş hâlde buldum. Bacakları uzun olduğundan koltuğun kolçaklarını aşıyordu, saçları da lacivert bir berenin içine gizlenmişti. Oduncu gömleğiyle aşınmış kot pantolon giyiyor, heyheyleri üzerinde bir film yıldızından ziyade kasabanın Starbucks'ında bulabileceğim türden birine benziyordu – ne yağlı ne de parıl parıl.

Sadece... orada.

Bunu sevimli bulmam beni şaşırttı.

Kapı eşiğinde dan diye durduğum yere baktı. "Orada olduğunu biliyorum."

Ağzımı açtım, kapattım, sonra tekrar açtım. *Söyleyecek zekice bir şeyler bul!* "Evet, buradayım."

Bravo.

Havalı, sakin ya da hiç olmadı azıcık rahat görünmeyi bir kenara bırakıp çantamı omzumda yukarı çektim ve hızlı adımlarla masaya gidip iPad'deki Excel dosyasını açtım. Dosyanın alt kısmında işin ne kadarını bitirdiğimi ve daha ne kadar işim kaldığını gösteren bir sayaç bulunuyordu. Dün işi yarılamıştım –kitaplıkların yarısı dolmuş ve düzenlenmişti– ve birkaç hafta daha hayatta kalabilirsem bütün işi bitirebileceğimi düşünüyordum.

Birkaç hafta daha.

"Şey, ee, burada ne arıyorsun?" diye sordum. Yakınlarında bir kitap görmüyordum.

Uzun bacaklarını koltuktan aşağı indirdi ve doğru düzgün oturdu. "En başta anlaşma böyle olduğundan sana yardım ederim diye düşünmüştüm."

"Ben tek başıma idare ediyorum, sağ ol."

"Biliyorum ama senin için üst raflardaki kitapların birazını daha indirdim," diye işaret etti –hem de bundan gurur duyuyor-

muş gibi– ve diğer berjer koltuğun üzerindeki kitap öbeğine doğru elini salladı. Onlar tek başıma ulaşamadığım kitaplardı ama aynı zamanda…

"Onlara bir süre daha ihtiyacım yoktu."

Biraz göçmüş gibi geldi gözüme. "Ah."

Ona merakla baktım. "Bu yardım aşkı da nereden çıktı?"

Omuz silkti. "Aksi davranmaktan sıkıldım sanırım."

"Hımm… bunun sana evet dememi sağlamayacağını biliyorsun, değil mi?" diye tahminde bulundum ve bana şaşırarak baktı.

"Tabii ki biliyorum. Buraya bu yüzden gelmedim. Yani, bu konularda vaktimi harcamak huyum değildir – sen bir vakit kaybı olacağından değil tabii," diye hemen lafını düzeltti ve boynunu ovaladı çünkü evet, dostum, o kuyuyu ne güzel kazıyordun şu anda. "Demek istediğim, burada olmamın sebebi bu değil. Fikrini değiştirmeni beklemiyorum."

Bunu itiraf etmeyi hiç istemesem de ona inanıyordum.

"Eh," dedim, "en azından hayırdan anlayan *bir* erkek buldum."

"Ha?"

"Yok bir şey. Okul meseleleri."

Başını yana eğdi ve kulaklarının arkasına attığı saçının bir tutamı berenin içinden çıkarak yüzüne düştü. Artık normal rengine, soluk bir sarı-beyaza dönmüştü ama turuncu hâlini de azıcık özlemiyor değildim. "Ben hiç okula gitmedim, biliyor musun?"

Şaşırarak kafamı iPad'den kaldırdım. "Ne, gerçekten mi?"

"Gerçekten. Evde eğitim gördüm. Çoğunlukla setlerde çekim aralarında ders çalıştım. Sanırım bir okula tek ayak basışım birkaç sene önce çektiğim şu bağımsız film vardı ya –*Kaçınılmaz Bir Şey?*– o zamandı işte."

"Bir şeyleri kaçırdığını düşünüyor musun?"

Omuz silkti. "Bilemem. Yani Bali'de bir 'bahar tatili' yapmışlığım var, o yüzden çok şikâyet edemem."

Bir ıslık çaldım. "Ben evden en fazla, Universal Studios'un Harry Potter turu zamanında uzaklaştım."

"Eminim büyülü bir zaman geçirmişsindir."

"Etkisi altından çıkamadım."

Güldü, ben de istediğimden daha çok gülümserken buldum kendimi. Gülüşü hoşuma gidiyordu, yumuşak ve kendi kendine bir gülüş, sanki gülüyor olması bir sırmış gibi.

Bugünlük biraz yardım alsam herhalde *çok* kötü olmazdı. Kütüphanede de yalnız hissettiğim zamanlar oluyordu. Ama bundan hoşlanmıyormuş gibi davranabilirdim. "Eh," dedim, "*madem* buradasın ve gerçekten yardım etmek istiyorsun, o zaman şuradaki koliyi getirsene."

İki saat boyunca beraber çalıştık. Ona ne yapmamız gerektiğini gösterdim –kitapları kataloglamak, sonra da raflarda sırasıyla dizmek– ve o da kitapları atlamadığımdan emin olup normalde uzanmak için bir sandalyeye tırmanmam gereken kitapları indirerek yardımcı oldu. Başka biriyle çalışmak işi hızlandırmıştı. Baştan yardım etseydi kütüphaneyi şimdiye tamamlamıştık.

Tam o günlük paydos edecektim ki Bay Rodriguez mutfaktan bana seslendi. Vance'le bakıştık ama o yine omuz silkmekle yetindi – Bay Rodriguez'in ne istediğini o da bilmiyordu. Kütüphaneden çıkıp mutfağa girerken, "Efendim?" diye cevap verdim.

Bay Rodriguez, başkalarının konuşmanızı duymasını istemediğiniz zamanlarda yaptığınız gibi cep telefonunu omzuna bastırmıştı. "Baban," dedi kısık sesle. "Bir süredir sana ulaşmaya çalışıyormuş."

Gerildim. Cep telefonum! Çantamdaydı. Çaldığını duymamıştım bile. "Bir sorun mu var? Babam iyi mi?"

"Evet, o iyi ama şey..."

Bana telefonu uzattı ve çekinerek aldım.

Hattın öteki ucundan –sesi paniklemiş gibi dursa da beni endişelendirmemeye çalışan– babamın sesi geldi. "Tanrı'ya şükür, sana ulaşabildim! Tamam, şimdi, panik yapma ama – kitap ödünç verme masasındaki yaşlıca kadını hatırlıyor musun? Pam'i?"

Anlamıyordum. "Evet, doğum günü gelmemiş miydi?"

"Doğru. Onun için güzel bir şey yapmak istiyordum, ben de

ona kırmızı kadife pasta yapmaya karar verdim. Bayılıyor onlara, hem üstüne de tatlı bir kitapçık koyarım diyordum ve..."

Midem büzülmeye başladı. "Ah, bunu yapmadın."

"Bunu... yaptım. Ve bir yangın çıkarmayı başardım?"

"Baba!" diye ciyakladım.

"Çikolata eritiyordum ve mikrodalgaya alüminyum folyo konmayacağını bilmiyordum! İki saniye gözümü ayırdım ve şey... iyi haber, hâlâ bir evimiz var?"

"Peki ya *kötü* haber?"

"Bizim... bir mutfağımız yok ve evsahibi güvenlik teftişi yapana dek dairede kalamayız. Ki bu da hafta sonu olacak! Ve kiracı sigortası belli ki benim gibi embesilleri karşılıyormuş. Ama, ee... evet. Baban mutfağı ateşe verdi."

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum. Belki ikisini de yapmalıydım? Bay Rodriguez mutfağın öteki ucundan bana çok sık bakmamaya çalışıyordu ama neler olduğunu öğrenmek istediği her hâlinden belliydi ve ona, benim harika, zeki ancak fazlasıyla aptal babamın dairemizde yangın çıkardığını söylemek için *sabırsızlanıyordum*.

"Ve... şimdi, sıkıntımız şöyle. Hafta sonu kalabileceğin bir yer var mı?" diye sordu babam çekinerek. "Etraftaki otellerle konuştum ve bu haftaki üniversite müsabakası yüzünden hepsi dolu. Bulabildiğim en yakın otel kırk beş dakikalık mesafede."

"*O kadar* mı uzakta?" dedim rengim atarak.

"Evet. Sa-sanırım ben orada kalacağım ama biraz zor olacak. Kalabileceğin bir arkadaşın var mı?"

Quinn ailesiyle birlikte, ön kabul aldığı Duke'u ziyarete gitmişti ve Annie de ailesiyle zor sığdığı iki yatak odalı bir evde kalıyordu. Ona soramazdım. Ama tam kafamı sallamaya başlamıştım ki – durdum.

Ona baktığımı gören Bay Rodriguez başını yana eğdi ve bir kaşı havaya kalktı.

"Sanırım birini tanıyorum," dedim ve yanılmadığımı umdum. "İkimiz için de."

VANCE

HİÇBİR ŞEYE BURNUMU SOKMAK istemiyordum –gerçekten istemiyordum– ama son yarım saattir mutfakta konuşuyorlardı ve çok ama çok sabırsız hissetmeye başlamıştım. Çekilmez bir dakika daha geçti ve mutfaktan gülüşme sesleri geldi. *Neye* gülüyorlardı? Kendi kendime umurumda olmadığını söyleyerek, Rosie için indirdiğim kitaplardan birini elime aldım. Her an içeri girip bana neler döndüğünü anlatabilirdi, emindim bundan.

Ama bir dakika daha geçtiğinde, usul usul kütüphane kapısına yaklaştım. Kulak kabartmıyorum, dedim kendime. Tek merak ettiğim...

Birden ayak seslerini duydum.

Gerilemeye çalıştım ama kapı savrulup açıldı. Doğrudan suratıma. Küfredip burnumu tutarak iki büklüm oldum. Rosie tek nefeste, "*Özür dilerim!* Orada olduğunu görmedim!" dedi.

Utanç verici, utanç verici, tüm bunları hepsi fazlasıyla utanç vericiydi. Daha da dibe batmayayım diye, burnumu tutarak oradan ayrılmak için döndüm. Rosie uzatıp kolumdan tuttu. Beni durdurdu.

"Burnun kanıyor," dedi.

Burnumu tuttuğum elime baktım. Kan olmuştu. "Burnumu kırdın!"

Sinirlendi. "Kapının önünde durduğunu bilmiyordum!"

"Burası benim evim!"

"Senin evin *değil*."

"Yani... burada yaşıyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "O zaman burada bir sapık gibi oyalanacağına mutfağa gelseydin."

"*Oyalandığım* falan yoktu."

"O zaman kapının önünde öylece dikiliyor muydun?"

Sırtımı dikleştirdim ki ondan bir baş daha uzundum ama sanki boyu kısa olan benmişim gibi ellerini beline koymuştu. Bu hiç de sevimli değildi. Kesinlikle. Ve hayır, ondan korkmuyordum. Azıcık bile.

...Belki birazcık.

"İstediğim yerde dururum," dedim sonunda cesurca. "Baban ne istiyormuş?"

Beni kolumdan yakaladı. "Gel, kitaplara bulaştırmadan kanamanı durduralım," diyerek beni mutfağa yönlendirdi, orada yüzümü lavaboda yıkadım ve soğuk su burnumdaki kesiğe denk gelince tısladım. Görünüşe göre burnumu *kırmamıştı*, sadece kesmişti.

Hangisi daha korkunçtu bilmiyordum.

Elias ilkyardım çantasını buldu ve bar taburesine oturmamı söyledi. Rosie de mutfağa girip kollarını kavuşturdu ve burnuma krem sürüp üzerine bir yara bandı yapıştıran Elias'ı seyretti. "İz kalacak mı?" diye sordum Elias'a cesurca.

Elias bu cesaret gösterime hıhlayarak cevap verdi ki bu havamın büyük ölçüde kaçmasına sebep oldu. "Sanmam."

"Üzücü. Kızlar yara izlerinden hoşlanır," diye ekledi Rosie vahlanarak.

Elias yara bandını yapıştırarak bitirdi ve iç geçirdi. "*Dios mío*, bu gerçekten yorucu."

"Katılıyorum," diyerek katıldım.

"*İkinizden* de bahsediyorum," dedi Elias üstüne basa basa ve ilkyardım çantasını lavabonun altına kaldırdı. "Lütfen bu hafta sonu iyi geçinmeye çalışın."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bu hafta sonu mu?"

Rosie şüpheli bir şekilde tavandaki kahverengi lekeye gözlerini dikmişti.

Elias açıkladı, "Evet, bu hafta sonu. Rosie ve babasının dairesinde küçük bir yangın çıkmış, babası da o yüzden aramış ve bizde de bir sürü boş oda olduğundan ikisini bizde kalmaya davet ettim."

"Tüm hafta sonu," diye tekrarladım. Beynim kısa devre yapıyordu.

"Evet, tüm hafta sonu. O yüzden lütfen birbirinizi öldürmemeye çalışın. Benim alışverişe gitmem gerekiyor – bu akşam spagettiye ne dersin, Rosie? Baban da yemeğe yetişecek mi?"

Rosie çekindi. "Sanmıyorum – daha geç gelir."

"Süper! Ben gidip alışverişi yapayım da yemeği yapmaya başlayayım," dedi Elias heyecanla ve sonra da anlamlı anlamlı bana baktı.

Kaskatı kesildim. *Ben mi?* O kızla ne işim olurdu ki? Neredeyse burnumu kırıyordu! Bir de üstüne gelip beni suçladı! Omuz silkerek cevap verdim ve bu Elias'ı tatmin etmiş olacak ki tezgâhın üzerindeki cüzdanıyla anahtarlarını alıp garaj tarafından çıktı.

Elias gittiğinde, Rosie kısık sesle, "Kusura bakma, başka kime soracağımı bilemedim," dedi.

"Elias'ın dediği gibi, bir sürü boş odamız var," dedim ama aslında eşyalarının durumunu, herhangi bir şeyini kaybedip kaybetmediğini sormak istiyordum.

Rahat bir nefes aldı. "Eh, bu da bir şey."

Onu üst kattaki bir odaya götürdüm. Ne Elias'ın ne de benim girdiğim odalardan biriydi, o yüzden pencerelerin açılması, küf kokan çarşafların değiştirilmesi gerekiyordu ama bundan gocunduğu yok gibiydi, hele de Sansa gelip yatağın ucuna kıvrıldığında. Rosie onun kulaklarının arkasını kaşıdı ve kendi odama gitmek için oradan ayrıldığımda, Sansa peşimden gelmedi.

Sadakat de buraya kadarmış.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bu hafta sonu mu?"

Rosie şüpheli bir şekilde tavandaki kahverengi lekeye gözlerini dikmişti.

Elias açıkladı, "Evet, bu hafta sonu. Rosie ve babasının dairesinde küçük bir yangın çıkmış, babası da o yüzden aramış ve bizde de bir sürü boş oda olduğundan ikisini bizde kalmaya davet ettim."

"Tüm hafta sonu," diye tekrarladım. Beynim kısa devre yapıyordu.

"Evet, tüm hafta sonu. O yüzden lütfen birbirinizi öldürmemeye çalışın. Benim alışverişe gitmem gerekiyor – bu akşam spagettiye ne dersin, Rosie? Baban da yemeğe yetişecek mi?"

Rosie çekindi. "Sanmıyorum – daha geç gelir."

"Süper! Ben gidip alışverişi yapayım da yemeği yapmaya başlayayım," dedi Elias heyecanla ve sonra da anlamlı anlamlı bana baktı.

Kaskatı kesildim. *Ben mi?* O kızla ne işim olurdu ki? Neredeyse burnumu kırıyordu! Bir de üstüne gelip beni suçladı! Omuz silkerek cevap verdim ve bu Elias'ı tatmin etmiş olacak ki tezgâhın üzerindeki cüzdanıyla anahtarlarını alıp garaj tarafından çıktı.

Elias gittiğinde, Rosie kısık sesle, "Kusura bakma, başka kime soracağımı bilemedim," dedi.

"Elias'ın dediği gibi, bir sürü boş odamız var," dedim ama aslında eşyalarının durumunu, herhangi bir şeyini kaybedip kaybetmediğini sormak istiyordum.

Rahat bir nefes aldı. "Eh, bu da bir şey."

Onu üst kattaki bir odaya götürdüm. Ne Elias'ın ne de benim girdiğim odalardan biriydi, o yüzden pencerelerin açılması, küf kokan çarşafların değiştirilmesi gerekiyordu ama bundan gocunduğu yok gibiydi, hele de Sansa gelip yatağın ucuna kıvrıldığında. Rosie onun kulaklarının arkasını kaşıdı ve kendi odama gitmek için oradan ayrıldığımda, Sansa peşimden gelmedi.

Sadakat de buraya kadarmış.

ROSIE

Kapı çaldı. "Babam gelmiş olmalı," diyerek kapıya bakmak için ayağa kalktım.

O gelmişti, elinde içi kıyafet dolu iki bavulla birlikte – son yıkadığımız çamaşırlar. İki bavulu da sürükleyerek içeri soktu ve alnındaki teri sildi. İş kıyafetlerini evde değiştirmiş olmalıydı çünkü yıllar önce keşke onları ateşe atsaydım dediğim şu Tanrı'nın cezası parmak arası terlikleriyle birlikte eski grup tişörtü ve kot pantolon giyiyordu. Bay Rodriguez mutfaktan çıkıp onu karşılamak üzere elini uzattı.

"Nezaketin için çok teşekkürler," dedi babam, Bay Rodriguez'in elini sıkarak. "Gerçekten, benim için çok önemli."

"Lafı bile olmaz. Biz Rosie'den çok hoşlandık."

"Hoşlanmamak zor," diye kabul etti babam ve birbirlerinin ellerini gereğinden biraz fazla tuttuklarını fark ettim. Aralarındaki atmosferi okumak için iki adama baktım ama sadece gülümsüyorlardı ve hiçbir şey anlamamıştım.

Tuhaf.

Çok tuhaf.

"Bay Rodriguez yemek yaptı," diye araya girdim, bavulları kapıda bırakıp babamı mutfağa sokarak. Bay Rodriguez çoktan masayı kurmuştu, aile lokantalarında olduğu gibi içi makarnayla

dolu koca bir tabağı masanın ortasına yerleştirmişti. Babam içeri girdiğinde Vance sandalyesinde biraz kıpırdandı ama sonra kendini zorlayarak ayağa kalkıp elini uzattı.

"Efendim," diyerek babamın elini sıktı.

"Seni tekrar görmek güzel," diye cevapladı babam.

O AKŞAM BAY RODRIGUEZ'İN spagetti ve köftelerinden ağırlığımca yedim. Yemek sırasında havadan sudan konuştuk – mevsimden, çıkan filmlerden, şu âna kadar yarım milyondan daha fazla retweetlenmiş olan Darien Freeman'ın yarışmadaki performansından.

Vance yemek sırasında pek konuşmadı. Orada oturup sohbeti dinledi ve babamın bakışlarından kaçınmaya çabalayarak tabağındaki köftelerle oynadı ama bunun dışında her şey... tuhaf geliyordu. Kötü anlamda değildi, alışık olmadığımdandı. Yemek masasında boş bir tabak yoktu ve birilerinin bir zamanlar oturduğu artık boş olan bir sandalye bulunmuyordu.

Masa... tam geliyordu.

"Peki, liseden sonraki planların nedir?" diye sordu Bay Rodriguez bir yerden sonra.

Ah, o korkulan soru. Ağzımı silerek ne söyleyeceğimi düşündüm. *Üzgünüm, ben bir hayal kırıklığıyım ve tek bir başvuru mektubunu bile yazmaktan acizim, o yüzden ömrümün geri kalanını odamda kuru et yiyip* Yıldızalanı *romanları okuyan bir münzevi olarak geçireceğim.*

Öf, bu kulağa çok depresif geliyordu.

Babam masanın karşısında, bilmediğimi söylememin kötü bir şey olmadığını söylemek istiyormuş gibi sabırlı bir bakış attı. Birkaç haftadır başvuru mektubuyla cebelleştiğimden haberdardı ve o mektubu teslim etmek için zamanım azalıyordu. "Şey... annem hep NYÜ'ye gitmemi istiyordu çünkü o da orada okumuş – babamla orada tanışmışlar."

"Eşim bir muhasebe öğrencisiydi," diye araya girdi babam.

"Yani ben de oraya gitmek istiyorum –tabii muhasebe değil, İngilizce için– ama bir türlü başvuru mektubunu yazamadım."

"Ne hakkında olacak?" diye sordu Vance.

"Kısacası neden NYÜ'ye uygun olduğum hakkında ama sanırım benden asıl istedikleri başka birinden ziyade neden beni seçmeleri gerektiğini söylemem? Ve ben... bilmiyorum." Omuz silktim. "Ve ölü bir anne hakkındaki acıklı bir hikâyeyi duymak isteyeceklerini de sanmıyorum." Kendimi zorlayarak güldüm çünkü bunu düşünmek keyfimi fazlasıyla kaçırıyordu. "O kadar da harika biri olduğum söylenemez."

"Ben de Rosie'ye harika olduğunu söylemeye çalışıyorum," dedi babam.

"Baba," dedim, "değilim işte."

"*Benim* kadar değilsin en azından," diye hemfikir oldu Vance alçakça ama mizah anlayışının böyle olduğunu anlamaya başlamıştım. Kendini beğenmiş ama aynı zamanda kendine inanmadığı için kendini yerden yere vuran bir üsluptu.

Bir yandan da üzücüydü.

"Ki sen de hiç harika değilsin," dedim ve böğrüne bir hançer saplanmış gibi yaptı.

Babam bavulunu odamızın köşesine dayadı ve yatağın ucuna oturdu. En sonunda yüzündeki maske düştü ve tahmin ettiğim kadar yorgun göründü. Yanına oturup başımı omzuna koydum. Ev gibi kokuyordu.

"Elias'ın ne kadar yakışıklı olduğunu unutup duruyorum," dedi ve sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. "Buraya daha sık gelmeliyim!"

"*Baba.*"

"O bekâr mı?"

Karnına bir dirsek attım ve kıkırdayarak karşılık verdi. Baba-

mın, diğer insanların sandığı kadar hetero olmaması roket bilimi değildi. Quinn'in nonbinary olarak ilk açıldığı kişi o olmuştu – ardından da benimle Annie'ye açılmıştı. Onur ayı boyunca gökkuşağı renginde pantolon askısı takardı ve masasında üzerinde *BI-BI-BI!* yazan bir NSYNC fotoğrafı vardı – ama *Vance'in vasisinden* hoşlanabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. "En azından onlar için çalışmayı bırakmamı bekle."

"Söz veremem," diye şaka yaptı ve saçımı karıştırıp banyonun nerede olduğunu sordu. Onu, Bay Rodriguez'in bana daha önce gösterdiği yere gönderdim ve pijamalarımı giydim.

Laptopumu babamın çantasından çıkarıp salona indim. Bay Rodriguez masayı çoktan toplamıştı ve ışıklar kapalıydı, ben de bir lambayı yakıp koltuğun köşesine çöktüm. Bir kez daha o başvuru mektubunu yazmayı deneme niyetiyle laptopumu açtım ama ne zaman bunu denesem ne yazacağımı bir türlü bulamıyordum.

Yemek sırasında dediğim gibiydi – öyle ahım şahım bir hayatım olmamıştı.

Annemin kaybolmaya yüz tutan gölgesini kovalamakla meşguldüm.

Boş sayfaya baktım. İmleç yanıp sönüyordu. Bir kalp atışı gibi, bir var bir yok, bir var bir yok. İşaretparmaklarımı *F* ile *J* tuşlarına oturtup NYÜ'ye başka birini değil de neden beni almalarını gerektiğini açıklamaya yetecek bir kelime, bir cümle, herhangi bir şey düşünmeye çalıştım. Neden harika olduğumu açıklayacak. Benim neden *ben* olduğumu.

Aaah, bundan hayır yoktu.

Pes edip bilgisayarı kapattım ve tekrar kütüphaneye girdim. Işıkları açmadım ve karanlık oda, buraya ilk girdiğim geceyi anımsattı. Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirip gözlerimi kapattım ve annemin o çok sevdiği altın akşamüzerlerinde berjer koltuğuna oturmuş, vakti tükeniyormuşçasına sayfa sayfa kitap okuduğu anları anımsadım.

Vaktinin tükendiğini bilip bilmediğini merak ediyordum.

Kahverengi saçlarını topuz yapmış, yuvarlak gözlüğünü yukarı ittirmiş, General Sond, Carmindor ya da Amara galakside bir oraya bir buraya giderken güneş altındaki koltuğunda tırnaklarını yiyerek oturduğu anıları elimde tutmaya çalışıyordum. Ama annemi ne zaman o koltukta düşlesem, annemin çok sevdiği kitaplarla dolu o odaya artık sahip olmadığımı hatırlıyordum. Hastane masraflarını karşılamak için evi satmak zorunda kaldığımızı hatırlıyordum. Onu gömebilmek için o kitapları satmamız gerektiğini hatırlıyordum.

Bazı günler uyandığımda onun kasabanın hemen dışındaki Haven Memorial Gardens'ta gömülü olduğunu unuttuğum oluyordu.

Annemden çok bahsetmezdim. Ne zaman ondan bahsetsem, göğsüm hiçbir şeyin geçiremediği bir şekilde sızlardı. Ruhumun merkezinde bir delik açılmıştı – içine atlayıp annemin olduğu kişinin yankılarında kendimi kaybetmem için aklımı çelmeye çalışan, aşağı indikçe inen dipsiz bir kuyu. Çünkü annem ölmüştü.

O artık yoktu.

Ama onun öldüğünü bilsem de burada, bu kütüphanedeyken onu hissedebiliyordum. Şu berjer koltuklardan birinde oturduğunu hissedebiliyordum. Bir romanın sayfalarını aheste aheste çevirdiğini ve okurken kendi kendine bir şarkı mırıldandığını duyabiliyordum.

Bir yıl olmuştu ama üzerinden çok daha uzun bir zaman geçmiş gibiydi.

Onu o kadar özlüyordum ki.

Parmaklarım sırtı biraz yamulmuş, sayfaları buruşmuş kitaba geldiğinde durdu ve onu raftan aldım. Sophie Jenkins'ten *Yıldızsız Taht*. Kendi kendime gülümseyip ilk gece yaptığım gibi kitabı kütüphaneden çıkardım. Ama bu sefer arka bahçeye çıkmadım. Salondaki koltuğa geri dönüp annemin en sevdiği kitapla birlikte koltuğa kıvrıldım ve belki de annemin uzak bir yıldızda hayatta olabileceği bir evrende kayboldum.

Orada oturmuş ne kadar süredir okuduğumu hatırlamıyordum ama bir süre sonra merdivenlerin orada gözüme bir hareket takıldı ve babamın beni aramaya indiğini görmeyi bekleyerek oraya baktım...

Sarı saçlar. Ekose pijama altı.

Üstü çıplak.

Hemen gözlerimi kaçırsam da beynim kısa devre yapmıştı. Islak bir tişört giyerken iyiydim. Bol bir kolsuz tişört giyerken de iyiydim.

Ama... şu anda aşırı derecede iyi değildim.

Beni, tam da beynimin erimeye başladığı anda görmüş olacaktı ki hemen olduğu yerde dönüp merdivenleri tırmanarak kaçtı. Gerilmiş kaslarım gevşemeye başladı ve kendimi minderlere doğru bıraktım. Çok ucuz atlatmıştım. Rahat bir nefes alarak kaldığım sayfaya geri döndüğümde tekrar merdiven tarafından ayak sesleri duydum.

Bu sefer kafasından bir tişört geçiren Vance geliyordu.

Üzerinde GENERAL SOND TAM BİR SERSERİ yazan bir tişört.

Kendimi tutmaya çalışsam da burnumdan nefes vererek gülmeden edemedim. En azından kendisinin farkındaydı. Buzdolabından bir LaCroix alıp koltukta yanımda otururken endişeyle onu seyrettim. Elimdeki kitaba göz attı. "Bana bir şeyler oku," dedi.

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Ne, Rainbow Rowell'ın *Fangirl* kitabındaki şu sahne gibi mi?"

"O ne hiç bilmiyorum ama bunun sesli kitap okumakla bir alakası varsa, bunu daha çok *Titanik*'teki sahne olarak düşünmeni tercih ederim."

"*Titanik*'te kitap okuma sahnesi yok ki..." derken cümlemi yarıda kestim çünkü koltuğa uzanmış, 60'ların pinup kızları gibi acayip bir poz vermişti.

"Bana şu inek arkadaşlarına okuyormuş gibi kitap oku," dedi cesurca.

Kendimi tutamayıp güldüm ve başımı salladım. "Bunu istemediğinden eminim."

"Bir dene."

"General Sond hakkında." Ona kapağı gösterdim. "Nox Kralı tarafından bir Federasyon sınır karakoluna sızması için gönderiliyor ama ondan habersiz bir şekilde, Prenses Amara da bir cinayeti çözmek için bu sınır karakolunda gizli görevde."

Yüzünü buruşturdu. "Bu öpüşmeli bir kitap mı?"

"Sanırım bunu öğrenmen için sana kitabı okumam gerek."

Cevap olarak koltuğun ucundaki bir yastığı alıp başının arkasına koydu. İyice yerleşip beklemeye koyuldu. "Sanırım öyle."

Akşamın geri kalanını ona annemin en sevdiği kitabı okuyarak geçirdim – ve kısacık bir süreliğine de olsa evimin (fazlasıyla) küçük bir yangına kurban gittiğini, laftan anlamayan çocuğun tekinin beni baloya götürmek için ısrarcı olduğunu ve üniversite başvuru mektubunun yazılmamış hâlde beklediğini unutuverdim.

Birkaç saatliğine hiçbir şeyin önemi yoktu ve *Bundan daha iyi olmayacak,* diye düşündüm.

Ta ki sabahleyin çikolatalı cinayet pankeklerinin kokusuyla uyanana dek.

VANCE

Yanık kokusuyla uyandım. Koku burnumu yakıyordu ve kafamı çarşafın altına gömsem de koku gitmedi. Elektrik yanığı ya da odun ateşi gibi bir koku değildi. Bu koku daha çok...

Kahvaltı gibiydi.

Doğru ya. Misafirlerimiz vardı.

Olduğum yerde doğruldum ve yorganı üzerimden atarak yataktan kalktım. Sansa yatağımın ucunda uzanmıyordu, demek ki Elias onu çoktan dışarı çıkarmıştı. Kaç saattir uyanıklardı? Alt kattaki mutfaktan kahkaha sesleri yükseldi. Bir erkek, ardından – Elias. Ve de Rosie. Şimdi hatırlıyordum. Babasıyla birlikte hafta sonunu burada geçireceklerdi.

Eşofman altımı giyip merdivenlerden aşağı indim. Yukarıdan, Elias'ın önlüğünü takmış, ocağın önünde elinde bir tavayla durduğunu görebiliyordum, Rosie'nin babası da ona bir Amerikan pankekini tavada nasıl döndüreceğini açıklamaya çalışıyordu.

"Olay bilekte bitiyor," diyordu. "Bileğinde hissetmen gerek."

"Bir şeyleri havaya atıp çevirmeyi hiç beceremem," diye cevapladı Elias can sıkıntısıyla.

"Ben sana inanıyorum!" diye bağırdı Rosie tezgâhtaki bar taburesinden.

"Bir... iki..." Sonra da Elias kahverengi pankeki havaya attı.

Pankek havada takla attı –tavayı tamamıyla ıskaladı– ve çat diye yere yapıştı.

Herkes yere çakılan pankeke baktı.

Yavaşça alkış tuttum.

Herkes irkilerek bana baktı.

"Vance!" dedi Elias. Rosie'nin babası kurban edilmiş pankeki yerden alıp çöp kutusuna attı. "Seni uyandırdık mı?"

Ellerimi cebime sokup omuz silktim. "Pek sayılmaz."

"Gel de bize katıl," dedi Rosie'nin babası. "Sana iki tane ayırdık! Bahse varım, hayatında böyle bir şey yememişsindir."

Bu, durumu açıklamak için gerçekten yetersiz kalıyordu.

"Ben... muhtemelen yememişimdir," diye cevapladım ihtiyatla, Rosie'nin yanına otururken. Rosie de sırıtarak heyecanla gıdım gıdım bar taburesini kaydırdı, o da hâlâ pijamalarıyladı. Pijamasının üzerinde küçük ördekler vardı ve bunu tatlı bulduğumu söylemek istemiyordum. Ama.

Tatlı... *olmadıklarını* da söyleyemezdim.

"Çikolatalı cinayet pankekleri babamın pişirebildiği tek şey," diye fısıldadı bana. Ay başında, *çikolatalı cinayet pankekleri* hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyordum ama Rosie'nin babasının önüme koyduğu şeye beni hiçbir şey hazırlayamazdı: Üzerine şerbet gezdirilmiş, pudra şekeri serpilmiş ve bir maraska kirazı konmuş iki tane kakaolu, damla çikolatalı Amerikan pankeki. Bunları bana gülümseyerek uzattı. Pankeklere baktım ve ben bu canavarı nasıl yiyeceğim yahu diye düşündüm.

Çoktan kendisininkini yemiş gibi görünen Rosie'ye baktım, diğer herkes de yemişti belli ki.

Rosie'nin babası bana bir çatal ve bıçak vererek, "Denesene!" dedi.

"Şeker komasına benziyor," diye cevapladım.

"Zaten o yüzden ismi çikolatalı *cinayet*," diye azarladı Rosie.

Tabak hakikaten bir cinayet mahalline benziyordu. Şerbet, çikolatalı pankeklerin kenarından akıp tabağın dibinde birikmişti. Pankeklerden üsttekini çatalımla kaldırdım ve iki pankek arasına

konmuş tereyağı parçasını gördüm. Annem bazı sabahlar bana dondurma veren ilk dadımı kovduğundan beri bu kadar sağlıksız bir şey yememiştim.

Çoktan şerbeti emmiş olan pankeklerin bir kenarını nazikçe kestim ve herkesin bakışları altında, acaba ne kadar beğenmiş gibi davranmalıyım diye düşünerek ağzıma attım...

Ve ağzımda bir tat patlaması yaşandı. Çikolata ve beklediğimden daha pankek gibi bir tada sahipti. Kabarıktı ve evet, şerbet tatlıydı ama çikolatanın acılığını kesiyordu. Bunu her sabah yiyemezdim ama yüzümdeki şaşkınlık samimiydi.

Rosie'nin babası sırıtıp tezgâha dayandı. "Ee, ne diyorsun?"

"Bu... güzel," diye cevapladım, kendimi de şaşırtarak.

Elias da benim kadar şaşkındı. "Bu Vance'ten alabileceğin en büyük övgülerden biri."

"Yani testi geçtim mi?" diye sordu, benden ziyade Elias'a soruyormuş gibiydi.

"Şikâyet etmiyor."

"Ben şikâyet etmem," diye şikâyet ettim ve herkes güldü.

Ben kahvaltı ederken, Rosie'nin babası Elias'a pankekleri havaya atarak çevirmeyi öğretiyordu ve yemeyi bıraktığım vakitte, geriye kalan harçtan en azından beş tane daha pankek yapmışlardı; Rosie'nin babası kendinden memnun görünüyordu. Çatalımı bırakırken Elias'la onu ilgiyle seyrettim. Son birkaç lokmayı yiyemeyecektim – benim için fazla tatlıydı.

Rosie'nin babası kol saatine baktı. "Hasar hakkında evsahibi ve sigorta görevlisiyle konuşmak için eve gideceğim. Halıyı söküp döşemelerin zarar görüp görmediğini kontrol edecekler."

"Ben de seninle gelirim," dedi Rosie. "Giyineyim."

"Hiç zahmet etme."

"Biliyorum ama yardım etmek istiyorum – hem ayrıca, burada iki araba tutmak mantıksız. Akşama tek arabayla dönebiliriz."

Elias da destek verdi. "Ve de kahvaltıyı sen hazırladığından akşam yemeği de benden."

Rosie'nin babası çekingen davrandı ama Elias ona gülümsedi-

ğinde pes etti. Kaşlarım havaya kalkmıştı ve parmaklarının arkasından pis pis sırıtan Rosie'ye baktım. Ah. *Ah.* "Şey, peki – ama yük olmaya başladığımızda söyleyin."

"Olur mu öyle şey," dedim, Elias'tan önce davranıp ve ağzımdan çıkan kelimeler beni bile şaşırttı. Tabağımdaki şerbete boğulmuş bir parça pankekle oynadım. "Yani ev o kadar büyük ki dün gece ikinizin varlığını fark etmedim bile."

Rosie parmaklarını silah çekmiş gibi kaldırıp babasına doğrulttu. "Çok şükür horlamıyoruz."

"Aynen öyle, tomurcuğum," diye cevapladı babası da aynı hareketle, sonra da başıyla merdivenleri işaret etti. "Tamam, sen git hazırlan."

Rosie bar taburesinden atlayıp koştur koştur babasıyla kaldığı odaya gitti. Beş dakika içinde, kot pantolon ile bol bir tişört giymiş hâlde, saçlarını siyah bir lastik tokayla bağlarken aşağı indi. Rosie'nin babası mutfağı temizlemeye çalışıyordu ama Elias buna müsaade etmeyip onu mutfaktan kovaladı.

"Sen pişirdin, ben temizlerim," dedi.

"Tamam, tamam – hazır mısın?" diye sordu Rosie'ye, bir elini omzuna koyarak, sonra da garaj kapısından çıktılar.

Onlar gittikten sonra Elias yan gözle bana baktı. "*Yük olmuyorlar*, demek?"

Çatalımı pankeke batırıp yanaklarımın kızarmasını engellemeye çalıştım. Çünkü bir ay önceki Vance olsa hiçbir şey demezdi. En kısa sürede buradan gitmelerini söylerdi. Bu tam bir tatlı faciası olan kahvaltıdan tiksinirdi. Yüreğinin en karanlık köşelerinde bile bunun o kadar da kötü olmadığını itiraf etmezdi. Bunlar yerine boğazımı temizleyip, "Birileri âşık olmuş," dedim.

Hıhladı. "*Yok* öyle bir şey."

"Var, *var*."

"Saçmalık," diye cevapladı ama o kadar utanmıştı ki kulakları kızarmaya başlamıştı. Ben son lokmamla tabaktaki şerbeti emmeye çalışırken önümdeki tabağı çekip aldı ve yıkamaya başlamak için lavaboya yerleştirdi.

"Nasıl diyorsan," diye cevaplayıp bar taburesinden kayarak indim. Sansa'nın tasmasını alıp Elias hislerini anlamlandırırken ben de Sansa'yı yürüyüşe çıkarayım diye ıslık çaldım.

Daha önce hiç âşık olmamış olabilirdim ama bunun nasıl göründüğünden haberdardım ve Elias abayı fena yakmıştı.

ROSIE

Elektrikçinin fırını söktüğü ve hasar görmüş duvarı yıktığı dairemizden döndükten sonra, o akşam bir kez daha Bay Rodriguez ve Vance'le yemek yedik – bu sefer, sokağın aşağısındaki güzel Çin yemekleri yapan restorandan söyledik. Vance'in bu kadar çok yiyebildiğini bilmezdim; gerçekten bir canavar gibiydi çünkü ben kendimi Çin böreği yeme şampiyonu sanırdım. Görünüşe göre, birinciliği kaybetmiştim. Bunu o kadar da takmadım.

Birkaç saat televizyon izledikten ve Bay Rodriguez yatmaya gittikten sonra babamla bulaşıkları yıkayıp yarın takılacak fırın ve mikrodalgadan, duvarların yeniden sıvanmasından ve mutfağın yarısını baştan boyamamız gerektiğinden bahsettik – bundan da çok gocunduğum yoktu. Eski beyaz eşyalarımızdan nefret ediyordum.

"Peki ne öğrendik?" diye sordum, ona son tabağı uzatırken.

"Mikrodalgaya alüminyum folyo koymuyoruz," diye cevapladı cesurca.

"Güzel."

Bana bir iyi geceler öpücüğü verip odasına geçti. Ben de pijamalarımı giyip herkesin yattığını varsayarak bir kez daha salondaki koltuğa doğru harekete geçtim – ama son basamakta dondum kaldım.

Yanılmıştım.

Vance bacaklarını koltuğun arkasından sarkıtmış, başı yana kaykılmış hâlde uzanıyordu. Gözleri kapalıyken her zamanki gibi endişeli ya da asık suratlı durmuyordu ki bu şaşırtıcıydı. Ben uykusunda da somurtuyordur diyordum ama aslında... yani, *bakılmayacak gibi değil,* diyebilirdim sadece.

Ses çıkarmadan merdivenleri tırmanmaya niyetlenmiştim ki uykulu uykulu, "Seni de mi uyku tutmadı?" diye sordu.

...Sanırım uyumuyormuş.

Ona doğru döndüm. Koltukta oturur pozisyona geçip yanına oturmam için koltuğa pat pat vurdu. Kabul ettim çünkü beni de uyku *tutmamıştı.* Bu ev fazla büyük, fazla sessizdi.

Yaklaşırken bir kitabı kaldırdı. "Ne olacağını öğrenmek istiyorum."

Yıldızsız Taht.

Gülümsememi saklamak için yanağımın içini ısırdım. "Öyle mi?"

"Bütün akşam bunu düşündüm."

Koltuğun üzerinden geçip yanına çöktüm. "*Bütün* akşam değildir herhalde."

"Sond hapisten kaçıyor mu? Amara gezegeni kurtarıyor mu? Katil kim? Öpüşecekler mi sonunda?" Sonuncusunu biraz sabırsızlıkla sormuştu. "Öğrenmek istiyorum."

Salonun alacakaranlığında, altın rengi saçları, kafasının üzerindeki platin bir hale gibi ışıldıyordu ve mavikantaron gözleri merakla parlıyordu. Neler olacağını öğrenmeyi *gerçekten* istiyordu. Bu kitabı binlerce kez okumuştum ve bölümlerin çoğunu ezberden anlatabilirdim. Kelimelerin zihnimde nasıl yankılandığını biliyordum ama onun ağzından nasıl çıkacaklarına dair fikrim yoktu.

Kitabı ona uzattım. "Sen bana oku."

"Ciddi olamazsın."

Esnedim. "Yorgunum. Koca gün çalıştım. Sense yayılıp oyun oynadın." Buna da karşı çıkmadı çünkü onu artık yeterince tanımıştım. Gerçi *ne* tür oyunlar oynadığını hâlâ bilmiyordum. Kol-

Yanılmıştım.

Vance bacaklarını koltuğun arkasından sarkıtmış, başı yana kaykılmış hâlde uzanıyordu. Gözleri kapalıyken her zamanki gibi endişeli ya da asık suratlı durmuyordu ki bu şaşırtıcıydı. Ben uykusunda da somurtuyordur diyordum ama aslında... yani, *bakılmayacak gibi değil*, diyebilirdim sadece.

Ses çıkarmadan merdivenleri tırmanmaya niyetlenmiştim ki uykulu uykulu, "Seni de mi uyku tutmadı?" diye sordu.

...Sanırım uyumuyormuş.

Ona doğru döndüm. Koltukta oturur pozisyona geçip yanına oturmam için koltuğa pat pat vurdu. Kabul ettim çünkü beni de uyku *tutmamıştı*. Bu ev fazla büyük, fazla sessizdi.

Yaklaşırken bir kitabı kaldırdı. "Ne olacağını öğrenmek istiyorum."

Yıldızsız Taht.

Gülümsememi saklamak için yanağımın içini ısırdım. "Öyle mi?"

"Bütün akşam bunu düşündüm."

Koltuğun üzerinden geçip yanına çöktüm. "*Bütün* akşam değildir herhalde."

"Sond hapisten kaçıyor mu? Amara gezegeni kurtarıyor mu? Katil kim? Öpüşecekler mi sonunda?" Sonuncusunu biraz sabırsızlıkla sormuştu. "Öğrenmek istiyorum."

Salonun alacakaranlığında, altın rengi saçları, kafasının üzerindeki platin bir hale gibi ışıldıyordu ve mavikantaron gözleri merakla parlıyordu. Neler olacağını öğrenmeyi *gerçekten* istiyordu. Bu kitabı binlerce kez okumuştum ve bölümlerin çoğunu ezberden anlatabilirdim. Kelimelerin zihnimde nasıl yankılandığını biliyordum ama onun ağzından nasıl çıkacaklarına dair fikrim yoktu.

Kitabı ona uzattım. "Sen bana oku."

"Ciddi olamazsın."

Esnedim. "Yorgunum. Koca gün çalıştım. Sense yayılıp oyun oynadın." Buna da karşı çıkmadı çünkü onu artık yeterince tanımıştım. Gerçi *ne* tür oyunlar oynadığını hâlâ bilmiyordum. Kol-

tuğun köşesine kıvrılıp gözlerimi kapattım ve başımı yastıklara dayadım. "Lütfen?"

Uzun bir süre boyunca hiçbir şey demedi ama sonra kitabı açtığını, kaldığımız yeri bulana kadar sayfaların parmaklarının arasında hışırdadığını duydum ve yumuşak, ahenkli bir şekilde okumaya başladı. Amara ve General Sond'un macerası ağzından hafifçe dökülüyordu ve ne zaman uykuya daldığımı bilmiyordum ama uyuduğumda, zihnim yıldızlarla doluydu.

VANCE

Rüzgâr ağaçları salladı ve bahçeye düşen sararmaya başlamış yaprakları seyrettim. Öğleden sonraydı ve Rosie'nin babası çoktan dairelerine dönmüştü. Rosie bu sabah uyuyakalmıştı – babası onu uyandırmamamızı, uzun süredir doğru düzgün uyumadığını söylemişti. "Eşimin şeyinden beri... yani," dedi omuz silkerek. "Her sabah, Holly'nin eskiden yaptığı gibi bana kahve hazırlıyor. Sanırım babasına artık kendisinin bakmasının gerektiğini düşünüyor." Annesinin vefat ettiğini hatırladım ama bunun ne kadar yakın zamanda olduğunu fark etmemiştim. Sadece bir sene.

Salondaki kuyruklu piyanoda "I Like Big Butts"ı çalmaya başladım çünkü beş bin dolarlık bir enstrümanda, on senelik müzik derslerinden öğrendiklerimi kullanarak çalabileceğim daha saçma bir şarkı gelmemişti aklıma.

Round thing in your face you get kısmının notalarını çıkarıyordum ki – yanımdaki taburede duran telefonum öttü.

DARIEN (15:47)

— Hey, dostum, epeydir görüşmedik.

Evet, ne sandın. Aradan bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Şarkıya alıştıkça bir bas akoru ekleyip tuşlara basmaya devam ettim.

...with a itti-bitty waist and a round thing in your–

Telefonum tekrar öttü.

DARIEN (15:48)

— İyi misin?

Sadece iki kelime. Ama tüm keyfimi kaçırmaya yetmişti. Ona mesaj yazıp doğruyu, hayattan cehennemin son halkasındakiler kadar keyif aldığımı söylemeliydim ama telefonumu elime aldığımda bunları yazamadım. Kendi seçimlerimizi yapmıştık ve o seçimler bizi şu anda olduğumuz yere getirmişti. O doğru seçimleri yapmıştı, bense çok da doğru olmayan seçimleri.

Bunun yerine telefonumu kapattım ve piyano tuşlarının üzerine eğildiğimde *Yıldız Savaşları* teması evde yankılanmaya başladı. Elias'ın zil sesiydi bu ama o işi olduğu için dışarı çıkmıştı. Telefonu, mutfağın köşesinde titreşiyordu.

Telefonunu unutmuştu – yine.

Gözlerimi dikip telefona baktım çünkü aklıma gelen ilk şey annemin aradığıydı. Ya da menajerimin. Ya da bir gazetecinin. Ya da annemin.

Ve hiçbiriyle konuşmak istemiyordum.

Arama telesekretere düştü ve anksiyetem azalmaya başladı. Piyano taburesini piyanonun altına ittirmiş, merdivenlere doğru yollanmıştım ki...

Elias'ın telefonu yine çalmaya başladı.

Ya önemli bir şeyse? diye fısıldadı zihnimdeki bir ses.

Midem düğümlendi ve tezgâha gidip Elias'ın telefonunun ekranını açtım. Arayan reklamcım, menajerim ya da bir gazeteci değildi. Arayan...

Annemdi.

Kavga ettiğimizden beri onunla konuşmamıştım ve beni aramaya çalıştığı her seferinde stratejik bir şekilde ondan kaçınmayı başarmıştım; yine de her şeye rağmen, neye bu kadar kızdığımı hatırlamaya çalışırken bile onunla konuşmayı özlediğimi fark ettim.

Ama o, üvey babamla bir olmuştu. Beni buraya, kuş uçmaz kervan geçmez bir yere göndermişti. Üvey babam gibi o da benden utandığı için beni göz önünden uzaklaştırmak istemişti.

Tüm bu meselede üzerine düşünmeyi sevmediğim kısım burasıydı.

"Ee, Vance?" Arkama baktım. Rosie, bavulu ve çantasıyla birlikte salonun girişinde duruyordu. Saçını iki yandan örmüştü ve şimdi de gergin gergin bir tanesini çekeliyordu. "Babam aradı demin. Dairenin kullanılabilir hâlde olduğunu söyledi! Yük olmak istemiyorum ama Elias köy pazarına gitti, o yüzden... beni eve sen bırakabilir misin?"

Dönüp annemi –bir kez daha– telesekretere gönderdim. "Aracınız bekliyor, Prensesim."

ROSIE

Beni, içinde ucuz bir arabanın bulunduğu garaja götürdü. Yolcu koltuğuna oturup kemerimi taktım. Buna şaşırmıştım – onun en azından bir Aston Martin olmayan bir arabaya binmeyi reddedeceğini sanıyordum ama sanırım öyle bir araba bu kasabada fazla göze batardı.

Anacaddede ağaçlar etrafımızdan hızla geçiyor, gökyüzüne doğru uzanıyorlardı. Farları yaktı, radyodan usul usul pop şarkılar çalıyordu.

Koltuğunda kıpırdandı. "Peki, diyelim o kitabı beğendim... sonrasında hangi kitabı okumamı önerirdin?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Gerçekten mi?" Gülümsemeyeyim diye yanağımın içini ısırdım.

"...Ne?"

"Özür dilerim – sadece çok tuhaf geldi. Bir gün seninle aynı arabada otururken benden kitap tavsiyesi isteyeceğin hiç aklıma gelmezdi."

"Yani, ne yalan söyleyeyim, bu benim için de bir ilk. Ama..." Kırmızı ışıkta yavaşlarken, surat asarak başını yana eğdi, "bu *kötü* bir şey değil, değil mi?"

"Hayır, hiç de bile. Peki ne tür kitaplardan hoşlanırsın?"

"Sıkıcı olmayanlardan."

"Ee, hepsi öyle ama."

Bana yan gözle baktı ve gülümseyip okul çantamdan defterimi çıkardım. "Peki – saray entrikalarına ne dersin? Suikastçılar? Yıldızgemisi savaşları? *Yıldız Tugayı* başlamak için iyi bir kitap." Kitabın ismini boş bir sayfanın tepesine yazdım, sayfayı yırttım ve ona verdim.

"Eyvallah," deyip katladığı kâğıdı beresinin kıvrımına sıkıştırdı.

Defterimi çantama sokuşturdum. "Biliyor musun," dedim ve bir saniye tereddüt ettikten sonra devam ettim, "bu hoşuma gidiyor."

"Bu derken?"

"Birbirimize saldırmıyoruz."

"Farkındayım, felaket bir şey," dedi gülerek. Derken yeşil yandı ve yolumuza devam ettik. "Hiç olmadı *tartışıyor olmamız* lazımdı."

"Biliyorum, senden berbat bir kötü adam olur."

"Ben kendimi daha çok bir anti-kahraman olarak görüyorum."

"Byron tarzında mı? Şuradan sola dön," diye ekledim, bir sonraki kırmızı ışığa geldiğimizde ve sokağıma döndü. Binamın sağda olduğunu göstermek için camı tıklattım.

"O kadar da somurtan biri değilim, *bilesin*," dedi binanın kapısının önünde yavaşlarken. Onun kale-evine hiç benzemiyordu. Normalden küçük bir mutfağı ve sızdıran bir tuvaleti olan, üç katlı bir apartman kompleksiydi ama benim evimdi.

"*Somurtan* biri değil misin? Şimdi kesinlikle yalan söylüyorsun işte."

Şakacıktan şaşırmış gibi yaptı. "Ben de *arkadaşız* sanmıştım!"

Arkadaş. Onu reddetmiş olsam bile tuhaf bir şekilde bu kulağa hoş geliyordu. Ama arkadaşlık –onunla benim aramda, Vance Reigns ile Rosie Thorne arasındaki bir arkadaşlık– kulağa kötü gelmiyordu hakikaten. Orta konsolun üzerinden ona doğru uzandım ve bana baktığında nefesim kesildi çünkü gözleri o

kadar maviydi ve o kadar sıcak kokuyordu ki bir anlığına – onu görebildim.

ExcelsiCon balkonunda âşık olduğum çocuk.

"İşte buradasın," diye fısıldadım. Kelimeleri kendimi tutamadan söylemiştim. Kaşları çatıldı ve kendimi hemen geri çekip arabanın kapısını açtım. "İyi geceler, Vance."

"Yarın görüşürüz?" diye seslendi.

"Yarın," diye söz verdim.

Ben apartmana girene kadar bekledi, ardından yola çıkıp kapılardan anacaddeye çıktı ama benim kalbim hızını hiç kesmedi.

VANCE

En son ne zaman öğleden önce kalktığımı hatırlamıyordum ama açıkçası gözüme çok uyku girdiği söylenemezdi. Aptal beynim önceki geceyi başa sarıp duruyordu – sinemaların filmlerden önce oynattığı fragmanlar gibi. Ne zaman gözlerimi kapatsam, gösterge panosunun yumuşak ışığıyla aydınlanmış hâlde, sırf yanaklarının kızardığını fark etmeyeyim diye hiçbir kanal seçmese de sürekli radyoyla oynadığı hâli geliyordu gözümün önüne.

Ama kesinlikle fark etmiştim tabii ki.

Bu durumun seninle hiçbir ilgili olmayabilir, diye düşündüm, aldığım duş yüzünden ıslak saçlarım enseme yapışmış hâlde gardırobumda bir gömlek ararken.

Ama yine de.

Keşke bir şeyler deseydim –flört sayılabilecek bir şeyler belki– ama onun yerine *kedili kelime oyunları* yapmıştım. Ve şakalarıma gülüşü, gülümseyişi, orta konsolun üzerinden eğilişi…

İşte buradasın, demişti, bunca zamandır Vance Reigns'in altında beni arıyormuş gibi.

Temiz bir gömlek bulma umudumu hepten yitirerek başımı kaşıdım ve odada volta atmaya başladım. Ah, başım büyük beladaydı. Ne yapayım diye Imogen'e sorayım dedim fakat kavga

ettiğimizden beri konuşmadığımızı hatırladım ve o zamandan beri oyuna girmemişti.

Bunu da iyi mahvetmiştim, değil mi?

Elias kapıyı çalıp kafasını içeri uzattı. "Hey, uykucu – aa, uyanmışsın."

Sansa kapının aralığından içeri girip kuyruğunu sallayarak üzerime atladı. "Oof! Sakin ol, kızım."

Sansa'nın kulaklarının arkasını kaşıdım ve pat diye kendini halıya salıp karnını sevmem için sırtüstü yattı.

"Peki dün gece... bir şeyler oldu mu?"

"Ne? Hayır, kavga falan etmedik, sorduğun buysa." Temiz çamaşır sepetinden bir gömlek bulup giydim. Biraz kırışmıştı ama bugün kimseyi etkilemek gibi bir niyetim yoktu zaten.

Rosie'nin kırışık gömleklerle bir alıp vermediği yoktu.

...Değil mi?

"Sorduğum o değildi," diye cevapladı Elias, odama girip yatağımın ucuna otururken. "Bana her şeyi anlat bakayım. Yüzünden okuyabiliyorum. Aklında bir şeyler var."

Omuz silktim. Onu sevmeyi bırakınca Sansa elimi dürttü ve onu kaşımaya devam ettim. "Sadece... bilmiyorum gerçekten. Ondan hoşlanıyorum ama onu hak ediyor muyum?"

Kelimeler normalde bu kadar zor şeyler değillerdi, değil mi? *Senden hoşlanıyorum. Seninle çıkmak istiyorum. Tamam, hadi sevişelim.* İlişki dağarcığım bundan ibaretti ve şimdi düşününce... hemen hemen her alanda fazlasıyla eksik olduğunu görebiliyordum.

"Bir şeyin parçası olmayı o kadar istiyorum ki," dedim yavaşça, tam olarak nasıl hissettiğimi kelimelere dökmeye çalışırken. "Bir şeyleri umursamayı. Hiçbir şeyi umursamadığımı ikimiz de biliyoruz. L.A.'deyken hiçbir şeyi takmazdım. Takmam gerekmiyordu ya da belki bundan korkuyordum, bilmiyorum. Ama gerçek dünyaya geri döndüğümde, *ben* olmaya döndüğümde, onun gibi biriyle benim gibi birinin..."

Somurttum.

Çünkü asıl sorun buydu, değil mi? Benim olabileceğimden çok daha iyi birine layıktı o.

"*¡Ay mijo!*" dedi Elias, başını sallayarak. "Fena âşık olmuşsun sen."

Ellerimle yüzümü kapattım. "Ah, Tanrım, öyleyim, değil mi? Ne yapacağım ben?"

Bir elini omzuma koydu.

"Sadece onun mutlu olmasını istiyorum," diye mırıldandım ve bunu söyler söylemez doğru olduğunu anladım. Çünkü ne zaman gözlerimi kapatsam, onun hikâyelerle dolu bir kütüphaneye bakışlarını görüyordum ve kimsenin bu kadar umut dolu, canlı... ve bir yerde bu kadar *evinde* hissettiğini görmemiştim.

Göğsümde yumuşacık ve kendinden emin olan bir sıcaklık vardı –bir süredir oradaydı– ve dün gece onun apartmanına gidişini seyrederken bu hissin ne olduğunu nihayet anlamıştım.

Mutluluk.

Daha önce hiç hissetmediğim türden bir mutluluk.

Fikir de işte tam o zaman düştü aklıma.

"Elias, sende Natalia'nın numarası var mı? Bana verir misin?"

Bana tuhaf bir bakış attı ama numarayı neden istediğimi sormadı.

ROSIE

Vance Reigns'e bunu *asla* söylemeyecektim ama her sabah onunla birlikte uyanıyordum.

Gerçek anlamda.

Çünkü duvarımda, üstü çıplak, biraz hırpani görünüşlü, bir eli başının arkasında, diğeri de muhtemelen bel altının *da* çıplak olduğu yerleri zevkli bir şekilde kapatan çarşafın altına uzanan Ambrose Sond'un bir hayran çizimi posteri asılıydı. Bunu geçen sene kimseye çaktırmadan ExcelsiCon'dan satın almış, yabancılar utancımı öğrenmesinler diye gizlice fuardan kaçırmıştım.

Şimdi de onun gerçek dünyadaki versiyonunu her. Gün. Görüyordum.

Her sabah, gök mavisi gözleri bana onun hakkında internette ne kadar müstehcen hikâye okuduğumu ve muhtemelen bu müstehcen hikâyelerin ne kadarını *okumamam* gerektiğini hatırlatıyordu. Gizli hayran hikâyeleri hesabımda kaydettiğim o kadar çok açık saçık hikâye vardı ki biri bu hesabımı keşfetse, içime girdiği su götürmeyen şeytanları kovmaya çalışırdı.

Şimdiyse bunların *hiçbirini* okuyamıyordum, neden mi? Sond yerine Vance'i görüyordum. Benim tatlı, harika Sond'um yerine Vance'in bana annemin en sevdiği kitabı okurkenki yumuşak, hafif İngiliz aksanını duyuyordum.

Derken telefonum öttü – bir mesaj. Komodinin üzerine uzandım. Quinn ve Annie'yle olan grubumuza atılmıştı.

QUINN (6:45)
— GÜNAYDINLAAAR~
— KAHVE ZAMANI!

ANNIE (6:45)
— öf

ROSIE (6:45)
— günaydın sevgililer!
*— * SERSERİLER*
*— ** SERSERİLER DEMEYE ÇALIŞTIM*

ANNIE (6:46)
— ayrıca sevgililer
— başka alternatif kabul etmem

QUINN (6:47)
— McLovin diyeceksiniz.

Dantelli perdelerden içeri güneş ışığı sızıyordu, inleyerek sırtüstü yattım. Sond da duvarımdan bana bakıyor, sırlarımı biliyormuş gibi sırıtıyordu.

"*Yıldızalevi.*" İnleyerek onun çokbilmiş, yakışıklı suratına daha fazla bakmamak için yastığımı suratıma bastırdım. "Başım çok ama *çok* büyük belada."

Quinn'le Annie, onları almak için köşeyi döndüğümde çıkmaz sokağın ucunda bekliyorlardı. Arabaya binip bana, "Selam sevgili," diye selam verdiler.

"Selam McLovin," diye cevapladım iç geçirerek. Okula gitmek için on dakikamız vardı ve okula da daha, ah, on beş dakika yolumuz vardı, o yüzden sabah muhabbetimizi yolda yaptık.

Orta konsoldaki kahvesini alıp ona uzatırken Annie yaklaşan Yuvaya Dönüş maçı konusunda nefret kusuyordu. "Teşekkür ettim – yani kardeşime inanabiliyor musun? Gerçek bir aptal. Hayır, bu cumaki maçın oyun kurucusuyla boy ölçüşemeyeceğini de biliyor ama gitmiş kendi üzerine *elli dolar* bahis oynamış! Kazanacakmış diye!"

Quinn asilzade edasıyla başını salladı. "Bu haftaki takımın oyun kurucusunun devasa olduğunu duydum," dedi.

"Hem de daha sadece *üçüncü* sınıfta! O okul tarihinin en genç as takım oyun kurucusuymuş. Adı Milo bilmem ne. Of, keşke Redfair Lisesi geçen sene şu doping skandalına karışmasaydı da bu *kasabadan* bir rakip takımla oynasaydık. Şimdi gidip Asheville'deki bir takımla oynayacağız ve içimizden geçecekler." Annie iç geçirip buzlu lattesinden bir yudum aldı. "Hayır, düzeltiyorum: Kardeşimin içinden geçecekler."

Somurttum. "Yuvaya Dönüş maçlarını *kazanalım* diye kolay takımlarla oynamayacak mıydık?"

"Sözde öyleydi," diye cevapladı Quinn omuz silkerek. "Bu konuda endişelenecek beyin gücüm yok. Garrett *hâlâ* Yuvaya Dönüş Hükümdarlığı yarışında önde ve fikirlerim tükendi..."

Garrett, Yuvaya Dönüş'ü kazanırsa, o zaman hayatım daha da kötüye gidecekti çünkü bunu kazansa da kazanmasa da onunla baloya gitmeyecektim. Ama gitmezsem, herkes benim burnu havada kızın teki olduğumu düşünecekti. Eskisi gibi tamamıyla görünmez olmayı istemek çok muydu?

Açıkçası, birini bulsam –Garrett dışında– baloya gitmeye hayır demezdim. Aklım hemen Vance'e gitti ve ardından Federasyon'un kusursuz mavi tonunda nasıl görüneceğini merak etmeye başladım...

"Kırmızı ışık!" diye bağırdı Quinn ve ışık değişirken frenlere asıldım.

"Pardon," diye mırıldandım.

Yolcu koltuğundaki Annie yavaşça hasiktir tutamacını saldı. "Sen iyi misin?"

"Evet, aklımda bir sürü şey var da."

"Aa?" diye sordu arkadaşlarım.

Işık yeşile döndü ve okula giden anayola girmek için sola döndüm. "Şey, babam dairede yangın çıkardı... ve hafta sonunu Vance'le beraber geçirdim." Hiçbir şey olmamış gibi, anlatırken sesime duygu katmamaya çalıştım. Bir sürü odası olan bir evde, babam ve internette en çok nefret edilen insanlardan biriyle kaldım. Önemli bir şey değil.

Normal bir hafta sonu sadece, değil mi?

"*NE?*" diye bağırdı ikisi de.

"Anlat hemen," diye buyurdu Annie.

"Bunu bizden saklayamazsın," diye ekledi Quinn.

Ben de okula doğru dönerken onlara yaşananları anlattım. Hepsini. Sıkıcı kısımların hepsini – Vance'in evinde kalmamızı, benden ona kitap okumamı istemesini, babamla birlikte, Bay Rodriguez'e çikolatalı cinayet pankekleri yapmayı öğrettiğimiz cumartesi sabahını, aramızda asılı duran o sıcacık ve rahatlatıcı sessizliği, beni eve götürdüğü geceyi ve onu görüşümü – Excelsi-Con'daki geceden beri aklımdan çıkmayan onu, gerçek onu.

İşte buradasın, demiştim.

Onlara bu kısmı anlatmadım. Hem bu özel bir anı olduğundan hem de tam olarak neyden bahsettiğimden benim de emin olmamamdan. İlk tanıştığımız gece gözlerindeki o meraklı bakışı nihayet tekrar gördüğümü mü anlatmak istemiştim – dudaklarının kenarlarında hazırda bekleyen tebessümü, yüzümüzde maske olsa da aramızda sır olmadığı için hissettiğimiz o rahatlığı.

İşte buradasın, demiştim ama aslında, *Seni nihayet buldum,* demek istemiştim.

Hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde, derse epey geç kalmıştık ama Quinn'le Annie'nin arabadan inmeye niyetleri yok gibiydi ve park görevlisi kırık beyaz golf arabasıyla bize doğru yaklaşıyordu.

Arkadaşlarım sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi birbirlerine bir bakış –aynı bakışı– attılar.

"Sen fena çarpılmışsın." Annie'den almıştım haberi.

Yanaklarım kızarmaya başladı. "Ne? Hayır, yok öyle bir şey. Neden ki?.."

Quinn bir elini omzuma koydu. "Hem de *fena* çarpılmışsın."

Omuzlarım düştü. "Ah, kahretsin. Öyleyim, değil mi?"

Ciddiyetle başını salladı. "Ve ceza almadan derse girmemiz gerek. Okuldan sonra ceza alırsam baloya katılamam. Acil durum bageli sende mi?"

"Bayat ama." Annie bageli endişeyle çantasından çıkardı ama yine de aldım.

Derken park görevlisi golf arabasını arabamın yanına park etti, arabasından indi ve camı tıklattı. Yüzü ifadesizdi ve çok önemli bir iş yapıyormuş gibi bir hâli vardı, kırlaşan saçlarını jöleyle geriye yatırmış, üzerine fazla büyük gelen futbol ceketinin altına ütülü bir gömlek giymişti.

"Bayan Thorne," diye selamladı beni, ben camımı açarken. "Biraz geç kaldınız."

Ona masum masum gülümseyip bir günlük bagel uzattım. "Ee, aç mısınız?"

Başını iki yana salladı.

Of, olamaz.

"Koşun!" diye kükredi Annie, yolcu kapısını açarak. Ben de hemen çantamı, telefonumu ve arabanın zemininde duran fen defterimi aldım ve orta konsolun üzerinden kayıp Annie'yle birlikte yolcu kapısından indim. Quinn de arka kapıdan indi ve park görevlisi golf arabasına binip peşimizden gelemeden parkı aştık. Örtülü geçidin altından geçip okula girene kadar yavaşlamadık.

En önde ben vardım ve C Holü'ne doğru köşeyi döndüm...

Ve bir duvara tosladım.

Quinn'le Annie düşmeden beni tuttular ama elimdekiler her yere saçıldı. Arasındaki kopmuş sayfalarla birlikte fen defterim her yere dağıldı.

"Nereye gittiğine – *Rosie!*" diye seslendi Garrett, beni gördüğüne şaşırarak.

Şu anda karşılaşmayı en istemediğim insan.

"Kusura bakma, Garrett, şu anda konuşmaya vaktim yok," diyerek Annie ve Quinn'in de yardımıyla fen notlarımı toplayıp Garrett beni durduramadan oradan ayrıldım. Geç kaldığım için park görevlisinin ismimi almasından çok endişelenmiyordum ama yoklama alan Bayan Angora?

Geciken öğrencilere çektirme huyu vardı.

Şansımıza bugün merhametli davrandı da Annie'yle benim, sabah haberleri başlamadan önce derse beş dakika geç girmemize müsaade etti. Quinn'in sınıfı hemen yandaydı ama onun hocası öğrencilerin ne kadar geç kaldığını umursamıyordu ki bu da büyük lütuftu. Quinn'in bu kadar ilerledikten sonra yarıştan atılmasına göz yumamazdık. Sabah duyuruları Yuvaya Dönüş haftası öğrenci etkinliklerini açıklamaya başladı – ruh günleri, cuma günkü maçta hangi renkleri giymemiz gerektiği, cumartesi günkü dansın bilet fiyatları ve en kötüsü de Yuvaya Dönüş Kralı ve Kraliçesi yarışında kimin önde olduğu.

"Yuvaya Dönüş Kraliçesi yarışında Myrella Johnson ile Ava Singh arasında kıran kırana bir mücadele var ama Yuvaya Dönüş Kralı yarışına gelecek olursak, Garrett Taylor en az otuz oyla birinci sırada. Her gün öğle yemeği arasında kafeteryada oyunuzu kullanabilirsiniz ve bu hafta okul renklerini giymeyi unutmayın. Aslan Yaban Kedileri!" dedi sunucu, haberlerin sonuna gelerek.

Ne güzel. *Elbette* Garrett resmî olarak kazanıyordu.

Telefonumun üzerimde olmadığını ikinci teneffüsün ortasında fark ettim. Yanıma aldığıma yemin edebilirdim ama herhalde arabada unutmuştum. Acelem vardı sonuçta. Of, ne güzel. Bu gerçekten berbat bir pazartesi günü oluyordu çünkü iki teneffüsün ardından Garrett'ın bu sabah neden derse girmediğini de öğrendim.

Lisenin girişine Yuvaya Dönüş için bir poster asıyormuş. Üzerinde KRALINIZ İÇİN GARRETT TAYLOR'A OY VERİN! yazan üç metrelik bir poster. Ne zaman sınıf değiştirseler, tüm öğrencilere tepeden

bakıyordu. Kesinlikle gözden kaçacak gibi değildi ve ben de saklanamıyordum.

Zilin her çalışıyla sonum daha da yaklaşıyordu.

Öğle arası sona ererken, cesaretimi toplayıp balo bileti satan masaya gittim. Beni masanın öteki ucunda dikilirken gördüklerinde çoktan toplanmaya başlamış, kumbarayı kilitliyorlardı.

"Ah, kusura bakma," dedi Savannah, okul başkanı. "Rosie'ydi, değil mi? Bir bilet mi alacaktın?"

"İki tane."

"Garrett senin biletini çoktan aldı sanırım," dedi diğer öğrenci.

"Almamıştır herhalde," dedim ve arka cebimden yirmi dolar uzatarak isteğimi tekrarladım. "İki bilet, lütfen."

Birbirlerine baktılar ama sonra okul başkanı omuz silkip paramı aldı ve bana altın renkte iki bilet uzattı. Üzerlerinde güller vardı. Tabii ki gül olacaktı. Bu senenin Yuvaya Dönüş teması "Anılar Bahçesi"ydi.

Peki ben neden daha şimdiden bunu toptan unutmayı diliyordum?

Lafımı geri aldım – Garrett Taylor'ın üç metrelik posterinden ve her sabah Vance Reigns'in ateşli bakışları altında uyandığımı fark etmenin utancının toplamından da utanç verici başka bir şey daha vardı: Çok ama çok küçük, asılsız, önüne geçmesi *imkânsız* bir şekilde hoşlandığınızı fark ettiğiniz bir oğlanın evine gitmek.

İçeri girip çantamı mutfağın köşesine bırakırken bahsi geçen oğlan da tezgâhta oturmuş, bir elma yiyordu. *Yıldızsız Taht*'ı bensiz okumak istemediğinden geçen hafta sonu ona önerdiğim başka bir *Yıldızalanı* romanından kafasını kaldırdı.

"Bakıyorum da romanı okumaya karar vermişsin," dedim, ki-

tap okurken ne kadar seksi göründüğünü düşünmemeye çalışarak. Hakikaten daha fazla kitap okumalıydı.

"Hı-hı, evet ama bu çok sarmadı," diye cevapladı, ağzına bir elma dilimi atarak.

"Öyle mi? Nox Sarayı'nın entrikaları hoşuna gitmedi mi?" Yanındaki tabureye yerleştim. "Ya da balo. Baloya bayılıyorum ben. Büyüler. Amansız kılıç dövüşleri. Kılık değiştirmiş bir prens."

"Daha üçüncü bölümde anladım *onun* kim olduğunu," diye cevapladı keyifle ve kitabı kapatmadan önce arasına bir ayraç sıkıştırdı. "Her şey yolunda mı, Thorne?"

Dertli olduğumu hemencecik görebilmesine biraz kıl olarak iç geçirdim. "Telefonumu gördün mü? Arabamda unutmuşumdur diyordum ama orada yoktu."

"Telefonunu mu kaybettin?"

"Çok şaşırmış gibi davranma. Telefonum çok eski! Kâğıt ağırlığı olarak daha çok iş görüyor, o yüzden işim düşmediğinde elime almıyorum."

Başını yana eğdi. "Hah, demek numaramı da bu yüzden istemedin benden."

"Ne?"

Sorum cevap vermek yerine, "Belki okuldaki biri bulmuştur," dedi.

"Belki," diye mırıldandım, kütüphaneye dönmeden önce tabağındaki elma dilimlerinden birini çalarak. O da elma dilimlerinin olduğu tabağı alıp peşimden geldi. "En azından şifresi var." Bunu ona değil de daha çok kendime söylemiştim çünkü o video hâlâ telefonumdaydı – eve izinsiz girip Vance'i bulduğumda çektiğim video. Onu görse nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. Telefonumu bulacaktım. Muhtemelen okulda düşürmüşümdür.

Endişelenecek bir şey yoktu.

Zaten muhtemelen evrenin bana ona mesaj atma deme yöntemiydi bu.

Kütüphanenin beni sakinleştirmesini umuyordum ama yine de hâlâ biraz gergindim. Vance'i ne zaman odanın öteki ucunda,

bir kitaba uzanırken ya da başka bir tanesini karıştırırken görsem kalp atışlarım hızlanıyordu.

Beni çıldırtıyordu.

Sığınağım diyebileceğim bir yerde bu kadar acayip hissetmemeliydim. Dik duruyor muydum? Kâküllerim yine tuhaf bir açıyla dikilmiş miydi? Yüzümde bir şey var mıydı? Bunların ne *önemi* vardı ki?

Çünkü altın akşamüzerinde, güneş ışığıyla platin bir haleye dönüşen saçlarıyla o kadar kusursuz görünüyordu ki. Güneş ışığının içinden geçip gölgeye gelince durdu, mavikantaron gözleri neredeyse parıldıyordu. Ellerini cebine sokup başını azıcık yana eğmişti.

Kulağının arkasındaki bir tutam saçın oradan kurtulmasına yetecek kadar.

Neredeyse simetrik olan çehresinin çok daha farklı, neredeyse sevimli denebilecek bir hâle bürünmesine yetecek kadar.

Kalbimin depara kalkmasına yetecek kadar.

Anlamıyordum.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyleyip ona arkamı döndüm ve iPad'i açtım. Raflara dizilmesi gereken çok kitap kalmamıştı. Koliler ortadan kalkmış, odanın köşelerinde istiflenmişti; kütüphane uzun bir uykudan uyanan bir ruh gibi yavaş yavaş dolmuştu. Son kolideki, dizilmesi gereken bir sonraki kitaplarla meşgul ettim kendimi. Bunları raflara yerleştirdiğimizde buradaki işim sona erecekti.

Ondan sonra bir daha buraya gelmeme gerek kalmayacaktı.

Peki göğsüm neden böyle sızlıyordu?

"Yani neden başka türlü düşünesin ki?" diye sordum, sırtım ona dönük hâlde. "Her şey yolunda. Ben iyiyim. Neden iyi olmayayım ki? Kataloglama neredeyse bitti ve bu kitapları dosyalamak *çok uzun* sürdü. Ama *Yıldızalanı* koleksiyonunun orijinal kapaklarını görmek falan güzeldi ve..." Döndüm ve onu hemen karşımda buldum, o kadar yakındı ki ona çarpmamak için kendimi tutmam gerekmişti.

Okuduğu kitabın sırtını yavaşça ağzıma bastırdı. "Boş konuşuyorsun, Thorne."

O kadar yakındık ki teninin sıcaklığını hissedebiliyor, saçından gelen sabun kokusunu ve kıyafetlerindeki deterjan kokusunu duyabiliyordum – ki bu ikincisine *aşırı* seviniyordum. En azından artık aynı kıyafetleri bir hafta boyunca giymeyi bırakmıştı.

Ve bunu yapmaya ne zaman başladığını hatırlayamıyordum. Ya da saçını yıkamaya ne zaman başladığını. Ya da ben çalışırken yanımda zaman geçirmek için ne zaman gelmeye başladığını. Tüm bunlar sadece geçen hafta mı olmuştu? Yoksa daha önce mi?

O zaman o kadar doğal gelmişti ki hiç dikkat etmemiştim.

Ama şimdi yakınımda durmuş, gerildiğimde boş konuştuğumu bana hatırlatınca, şunu düşünmeden edemedim – gerildiğimde boş konuşmaya başladığımı ne zaman fark etmişti? Bunu ona ne zaman söylemiştim? Ya da ben mi söylemiştim? Son birkaç haftada bir ara dikkat etmeye başlamıştı.

Romans hakkında okumuştum daha önce. Âşık olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında. Hep kirpiklerine, yumuşak mavikantaron gözlerine, pürüzsüz soluk tenine ya da altın rengi saçlarının halesine uzun uzun bakacağımı sanırdım ama...

Tüm kitaplar yanılıyordu.

İki kişinin arasındaki mesafeden bahsetmiyorlardı. Vance bana yaklaşırken elektrikle yüklenen tuhaf, yoğun havadan. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittirdiğinde parmak uçları yanağıma dokunurken tüylerim diken diken oldu ve nefesim kesildi. Okuduğum kitaplarda yazarlar hep işin fiziksel boyutuna odaklanıyordu –tenlerin sıcaklığı, dudaklarının sol tarafındaki çilleri, istekli gözlerle, yavaşça öne doğru eğilirken kaşlarının çatılışı– ama hiçbir zaman *o ânın içinde bulunmanın*... yumuşak duygusundan bahsetmezlerdi.

Güvende hissettiğim ânın.

Nefes kesen biri olmam gerekmeyen, aptalca bir kalıba sığmam gerekmeyen, annesi ölen ya da seksi babası olan kız olma-

dığım, okuldaki en popüler oğlan tarafından baloya davet edilen kız olmadığım ânın.

Bu sadece Rosie Thorne'un içine sığabileceği ufak ve sıcacık bir alandı.

Bu hayal edilemez bir şeydi.

Kalbim *Prospero* gibi hiperuzaya zıpladı çünkü yapmak istediğim... yapmam gereken...

"Amara olsa ne yapardı?" diye fısıldadım.

"Ne..." diye soracak oldu Vance ama ağzını açtığı anda yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarını kendiminkilere çekip onu öptüm. Ağzımda şaşırdığını gösteren bir ses çıkardı, kaskatıydı. Birden ne yaptığımı bilmediğim kafama dank etti ve onu bıraktım.

Yüzüm kızılın on farklı tonuna çaldı. Vance ise gözleri kocaman açılmış, fırtınada bükülmüş bir ağaç gibi hâlâ üzerime eğilmiş hâlde bana bakıyordu.

"Be-be-ben çok özür dilerim." Gerilemeye çalıştım ama elini kot pantolonumun cebine sokarak beni durdu. Midem kasıldı. Kelebeklerden mi yoksa kusmak üzere olduğumdan mı bilmiyordum. "Be-ben daha önce kimseyi öpmemiştim. Kötüydü, değil mi? Kesin çok kötüydü ve sen bir sürü kişiyle öpüşmüşsündür ve Tanrım, o kadar *utanıyorum* ki ve..."

"Daha nazik, Thorne," dedi sevgiyle, dudaklarının ucunda bir gülümseme filizleniyordu ve yumuşak ağzını ağzıma dayadı.

Kalbim, göğüs kafesimin içinde bir yılkı atı gibi koşturuyordu. Sırtım kitaplığa dayanmıştı, *Yıldızalanı* romanlarının sırtlarını hissedebiliyordum, Sond'un, Carmindor'un ve Amara'nın hikâyelerini ve hepsini unutuverdim. Dişleri dudaklarımın üzerinde geziniyor, dudaklarımı ısırıyor, dudaklarımla oynuyordu. Ellerimi ne yapacağımı bilemiyordum – göğsünden alıp boynuna, boynundan da yüzünün iki yanına götürdüm, sonra da parmaklarımı platin saçlarına daldırdım. Onunsa bir eli hâlâ kot pantolonumun cebindeydi, diğeriyse belimin kıvrımında beni olduğum yere mıhlıyordu, başparmağı gömleğimle kot pantolonumun bir-

leştiği yerde geziyordu, tenime o kadar usulca dokunuyordu ki tüm vücudum ürperiyordu.

Ağzını boynuma indirip doğum lekemin olduğunu bildiğim yere sevgi dolu bir öpücük kondurdu ve ürperdiğimi hissettim.

"Vance'ten seninle baloya gelmesini istemelisin. Yani bir düşünsene! Sen! *Vance Reings*'le baloya geliyorsun! General Sond'la birlikte! Baban da refakatçin olarak orada olacak *bir de*!" Annie dua eder gibi ellerini birleştirip iç geçirdi. "Seksi insanların tanrılarına şükürler olsun, eğer dualarım kabul edilirse, bu baloda yakışıklılıktan boğulacağız."

"Seni durdurmamız gerekiyor." Goodwill'in elbise askıları arasında lekeli ya da otuz senelik olmayan bir şeyler ararken başımı iki yana salladım. Yeni bir balo elbisesi alacak param yoktu – markette çalışmayı bıraktığımdan beri cebime pek para girmemişti. Parıltılı yeşil bir elbiseyi çıkarıp üzerime tuttum. Yeşil pek benim rengim değildi. Somurtup elbiseyi yerine astım.

"Hem ayrıca," diye ekledim, "evet diyeceğini de bilmiyorum henüz."

"Hayır derse aptallık eder – ayrıca, randevun biz oluruz," diye cevapladı Annie ve Quinn'le yumruklarını tokuşturdular.

"Dikiş makinesi olan birini tanısaydım, benim eski elbiselerimden birini sana uydurabilirdik aslında," dedi Quinn, şaşaalı bir 90'lar elbisesini askılardan alıp sonra da hemen yerine bırakarak. "Sırtım çok geniş olduğundan elbiselerimi giyebilmen için onları muhtemelen daraltmak gerekir."

Annie kabarık kolları olan pembe bir elbise çıkardı. "*16. Doğum Günüm*'deki kız olarak gidebilirsin."

"Gitmesem mesela – ah." Sıranın en ucunda bir elbise bulup askıdan aldım. Elbiseyi üzerime tutup arkadaşlarıma döndüm. "Ne dersiniz?"

Quinn'le Annie benden tarafa bakıp durakladılar. Ama sonra Annie gülümsedi. Quinn, "Evet, evet, bence elbisen bu," dedi.

"Bingo," diyerek katıldı Annie.

Sonraki birkaç gün okuldan sonra, son kitapları yerlerine yerleştirdikçe bana öpüşmenin farklı yanlarını gösterdi. Önce onun dudaklarının, sonra benimkilerin, ardından tekrar onun dudaklarının gelgitinde, benimkisiyle dans eden dilinin gelgitinde kaybettim kendimi. İçeri girdiğimde Bay Rodriguez'in tezgâhın üzerine bıraktığını gördüğüm damla çikolatalı kurabiyeler gibiydi tadı, tatlı ve tatmin edici, yıldızlar aşkına, *yolumu kaybetmiştim*.

Carmindor'la ilk kez öpüştüğünde Amara da böyle mi hissetmişti? Yoksa bu, annemin sevdiği kitaplarda Sond'u öptüğü zamanlara daha mı yakındı? Parıldayan, bir ışın kılıcı gibi karanlığı kesen yeni doğmuş bir yıldız gibi?

Titizlikle öpüşüyordu, sadece stratejinin getirebileceği bir tür sabırla öpüşüyordu, öpücükleri sevgi dolu, kenarları keskindi. Vance, Sond değildi ama onun gibi öpüştüğünü söyleyebilirdim ve dudaklarının dokunduğu her yer –ağzım, burnum, yanağım, boynum– ikimizden oluşan bir yıldız takımındaki bir yıldız gibi aydınlanıyordu.

Derken son kitaba geldik ve seri iptal edilmeden yayımlanan son *Yıldızalanı* kitabı olması da ironikti. *Son Carmindor*.

Vance'e döndüm. "Sen yapmak ister misin?"

Kitabı bana geri ittirdi. "Bu onur senin."

Ben de uzanıp son kitabı rafın sonundaki yerine yerleştirdim. Yerine oturan bir yapboz parçası gibi, kütüphane tamamlanmış oldu. "Eh, bu macera da sona erdi," diye fısıldadım, sesim alttan alta çatlıyordu. Çünkü sona ermişti artık, işim bitmişti ve böylece...

Vance elimi tutup sıktı. "Henüz bitmiş sayılmaz."

VANCE

KÜTÜPHANE TAMAMLANMIŞTI.

Dün, Rosie'nin elini tutup maceranın henüz sona ermediğini söylediğimde çok ciddiydim. Bir sene önce –hatta bir ay önce– böyle uyduruk bir cümle kuracağımı hiç düşünmezdim ama belki insanlar değişebilirdi.

Belki ben de değişebilirdim.

Değişmek istiyordum.

Bugün 11 Ekim'di.

Doğum günüm. Aynı zamanda bu kasabadaki son günüm olacaktı sözde ama şimdi... bu kasabada bir hafta daha kalabileceğimi düşünüyordum. Yani... burası o kadar da kötü değildi. Belki de hiç kötü olmamıştı.

Natalia'yla telefonda bir hafta köşe kapmaca oynadıktan sonra nihayet onu toplantılar arasında yakalamayı başarmıştım. "Vance, bu ne hoş sürpriz," demişti, keskin, boğuk sesiyle. "Ev nasıl?"

"Buraya ev demeye bin şahit ister – burası bir kale."

Natalia güldü. "Ah, eski eşim tuhaf tuhaf evler inşa etmekten hoşlanırdı. Kütüphanesi çok güzel, değil mi?"

"Ben de seni o yüzden arıyordum aslında. Senin şu *Yıldızalanı* koleksiyonun – onun için ne kadar istiyorsun?"

Bu soru onu şaşırtmışa benziyordu. "Ne kadar mı?"

"Evet."

"Ah, hiç bilmiyorum. Açıkçası, o *Yıldızalanı* koleksiyonunu geçen sene o kasabadan birinden satın almıştım," dedi Natalia. "Ederinden çok daha ucuza satıyorlardı. Kitapların çoğu da sıfır gibiydi! Bir tanesi öyle değildi. İçinde not vardı."

Not mu vardı?

Kütüphanede yavaşça dönerek parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim. "Hangisi?"

"Ah, sanırım ilk kitaplardan biriydi – Sond'un hapse düştüğü olabilir? Sanırım Amara'ya âşık falan oluyordu ama tam hatırlamıyorum. Kusura bakma, Vance," dedi ve hattın öteki ucundan bir bip sesi geldi. "Tanrı aşkına, iki dakika *rahat bırakmıyorlar* insanı." Homurdanarak anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve gelen aramayı sessize atarak ekledi, "Peki koleksiyonu neden istiyorsun? Senin kitaplarla pek aran olmadığını sanırdım."

Dalgın dalgın, Natalia'nın tarifine uyan bir kitap var mı diye kitapları karıştırıyordum. "Sanırım insanlar değişebiliyor."

"Kesinlikle."

Parmaklarım, tüm bu saçma sapan olaylar silsilesini başlatan, suyla şişmiş kitabın üzerine geldi ve... nedense, onu raftan çekip çıkardım.

"Neyse, benim kapatmam gerek ama kitapları gerçekten istiyorsan, onlar sana hediyem olsun. Mutlu yıllar, Vance. Geri dönmeyi düşünüyor musun?"

İç geçirdim. "Açıkçası hiç bilmiyorum."

Bu da şu anlama geliyordu... artık buradan *ayrılabilirdim.* Eve dönebilirdim. Eski hayatıma dönebilirdim. Üvey babamla annem artık beni burada tutamazlardı. Tüm hayatım boyunca anne babamın olmamı istediği kişi olmaya çalışmış ve sık sık onlara başkaldırmıştım – çoğunlukla sonucu kötü olmuştu.

Ama bugün hayatımda ilk kez hayatımın dizginleri benim elimdeydi ama hiç de beklediğim gibi bir his değildi. Koca galakside bana pilot koltuğunu vermişler ama nereye gideceğime dair hiçbir koordinat bildirmemişler gibi hissediyordum. Bu, boğucu bir histi.

"Ah!" diye ekledi Natalia, kapatmadan önce. "Kitabın içindeki not, normalde olacak bir yerde değildi, zaten koleksiyonu da baştan o yüzden almıştım, hepsi temiz sanmıştım. Kitabın en sonunda. Tanrım, neredeyse ben de görmeyecektim. İyi ki doğdun, Vance."

"Teşekkürler, sen de," dedim dalgın dalgın, telefonun kapandığını duyarak ve telefonumu koltuklardan birinin üzerine bırakıp suyla şişmiş kitabı açtım. İlk sayfasını açarken kitabın sırtı çıtırdadı. İlk sayfada değil ama en son – ama sonda *nerede*?

Bulana kadar her sayfayı tek tek ayırmaya başladım...

Bulduğumda nefesim kesildi.

Derken göz ucuyla bir hareket gördüm ve kafamı kaldırdığımda, Rosie kapının eşiğinde dikiliyordu. Saçlarını topuz yapmıştı ve cafcaflı okul renklerinde bir kıyafet giyiyordu –üzerinde bağırmak için ağzını açmış bir yaban kedisi bulunan, mavi sarı bir süveter– o yüzden onu görmemek imkânsızdı. Pencerelerden içeri sızan güneş ışığında kahverengi saçları neredeyse kızıla çalıyordu, ela gözleri de yeşile. Bir el göğsümü sımsıkı kavramış gibi hissediyordum, benim *Yıldızsız Taht*'ı kavradığım gibi.

"Bu manzaradan sıkılacağımı hiç sanmıyorum," dedi hayranlıkla, etrafında dönerek emek verip zeminden tavana kadar dizdiği raflardaki kitaplara baktı. "Bu çok güzel."

"Öyle," dedim, gözlerimi ondan alamadan.

Kütüphane o içeri girmeden önce de tamamlanmıştı ama onunla birlikte şimdi eksiksizdi.

Yanıma gelip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Bunu her yapışı ayrı bir tuhaf geliyordu, her öpücük ilk öpücükmüş gibi. "Pekâlâ, sana tuhaf bir soru soracağım... ama daha önce okula gitmediğinden bahsetmiştin," diye konuşmaya başladı, topuzundan kurtulmuş bir saç lülesiyle oynamaya başlayarak.

"Yani, oynadığım şu bağımsız film dışında..."

"O sayılmaz," diye azarladı beni ve sonra arka cebine uzandı. İki altın renkli bilet çıkardı. "Benimle... gitmek ister misin? Baloya?"

Biletlere bakakaldım, cevabım dilimin ucundaydı.

"Dans etmekten hiç anlamam ve muhtemelen dans pistinde rezil olacağım, hem bu akşam Garrett, Yuvaya Dönüş Kralı seçilirse, başımı nasıl ağrıtacağını düşünmek bile istemiyorum ama..."

Rosie gerilmişti. *Hayır diyeceğimi sanıyor,* diye dank etti kafama.

Kitabın kenarını ağzına dayadım ve sesini kesip kızardı. "Yine boş konuşuyorum, değil mi?" diye sordu.

"Bu senin," diye cevapladım, kitabı ona uzatarak.

Kitabı tuhaf bir bakışla kabul etti. "*Yıldızsız Taht?*"

"Açsana."

ROSIE

Kafam karışmış hâlde kitabı açtım. Giriş sayfasında hiçbir şey yoktu ama sonra Vance ilerlememi söyledi ve...

Romanın son sayfasında, sayfanın üst kısmında, mavi mürekkeple annemin el yazısı vardı. Nasıl olduysa, havuza düştüğümde mürekkebi akmamıştı ve kelimeleri hâlâ okuyabiliyordum – annemin kelimelerini.

Tomurcuğuma,
Bu daha hikâyenin başlangıcı,
sonu değil. Sevgilerimle,
Annen

Nefesim boğazıma takıldı. Annem öldükten sonra kitaplarını hiç açmamıştım. Kitapların içinde benim için bir şey bırakmış olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bunu düşünmeye cesaret edememiştim çünkü her kelimede onu göreceğimden, göğsümdeki deliğin daha da büyüyeceğinden ve en sonunda beni de yutacağından korkmuştum.

Ama işte karşımdaydı kelimeler –işte karşımdaydı *annem*– son sayfaya kadar okumadığım sürece onu bulamayacaktım. Hiçbir zaman bir kitabın sonuna bakmazdım. Bu benim kuralımdı. Ama

annem muhtemelen en sevdiği kitabı bir gün baştan sona okuyacağımı ve bunu bulacağımı düşünmüştü.

Onun kelimelerini.

Kitabı göğsüme bastırdım ve gözlerim yaşarmaya başladı. Elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Bu-bunu nasıl buldun?"

"Kitapların bu kasabadan satın alındığını öğrendim, ben de tek beyin hücremi kullanarak bu koleksiyonun annenin koleksiyonu olduğunu tahmin ettim." Sonra da derin bir nefes alıp, "Bu artık senin," dedi.

Gözlerim fal taşı açıldı. Doğru mu duydum diye düşünerek ona baktım. "Bu kitap mı?"

"Tüm koleksiyon."

Ağzım kocaman açıldı. "Hepsi mi?"

Ellerini iki yana açtı. "Zaten başından beri senindi. Ben sadece bunları sana geri veriyorum – istersen götürebilirsin ya da onları burada tutabilirsin."

Götürebilirim – ya da onları burada tutabilirim? Bu... bu aklımın alabileceğinden daha fazlaydı. Kafamı iki yana salladım. "Hayır, ben – bu kitapların ne kadara satıldığını biliyorum. Bunların parası..." Cümlemi tamamlamadım çünkü böyle bir şeyi satın almanın ne kadara mal olacağını hayal bile edemiyordum ya da Vance'in bu kitapları sahibinden almak için ne kadar ödediğine.

Vance biraz utanmış hâlde ensesini ovaladı. "Kitapların... geri kalanını istemiyor musun? Yani, istersen eminim onları iyi bir fiyata..."

"Ne? Hayır! Lütfen!"

Vance'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "O zaman..."

Yıldızsız Taht'ı göğsüme bastırdım. Bu neden bir vedaymış gibi geliyordu ki? Kalıcı bir şeymiş gibi, Vance buradan gidiyormuş gibi? "Neden?"

"Çünkü sen bu kitaplarla birlikteyken mutlu görünüyorsun."

Ah. Mutluydum. Ama denklemin sadece yarısını çözmüştü. Çünkü en mutlu olduğum zamanlar sadece bu kitaplarla geçir-

diğim anlar değil, bu kitapları birileriyle paylaştığım anlardı ve bunu nasıl dile getireceğimi bilmiyordum. "Ya... sen? Kitapları burada tutmaya karar verirsem – sen de burada kalacak mısın?"

Gülümsedi ama gülümsemesinin ardında acı bir şey de vardı. Güvenemediğim bir şey. "Elbette kalacağım. Daha okuyacak bir sürü sıkıcı kitabım var."

"*Sıkıcı* değil onlar," diye azarladım onu ama söyledikleri daha iyi hissetmeme sebep olmuştu. Ona bir adım yaklaştım ve çenesini tutup yüzüme yaklaştırdım. Onu öptüm. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Burada sonsuza dek kalabilirim."

"Hımm," diye mırıldandı ağzıma karşı, "ama gitmen gereken bir maç yok mu?"

Hızlıca bir nefes alarak ondan geri çekildim. "Aman! Annie'ye onu alacağımı söylemiştim!" Kitabı Vance'e vermeye çalıştım ama onu bana geri ittirdi.

"Yanında götür. Belki canın sıkılır," dedi, ufaktan sırıtıyordu.

"Sonra geleyim mi? *Yıldızsız Taht*'ı bitiririz," diye ekledim. "Sonuna bayılıyorum. En sevdiğim sonlardan biri." Bunu kabul edince onu son bir kez daha öptüm ve kütüphaneden –kütüphanemizden– koştur koştur çıkıp kale-evi ardımda bırakarak yolun kenarında bekleyen arabama atladım.

Yuvaya Dönüş maçının bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Ama önce: Garrett'ın kazanmasını *engellemeliydik*.

Amerikan futbolu maçlarını seven insanları kıskanıyordum çünkü ben bu sporu zerre anlamıyordum. Annie'yle birlikte, koltuklara dökülmüş patlamış mısırlar ve yere atılmış sakızların arasından geçip bandonun yakınındaki boş bir kısma doğru alüminyum tribünde ilerlerken bunun cazibesini anlamakta güçlük çekiyordum. Ekim gelmiş olmasına rağmen hava hâlâ yapış yapış ve nemliydi, ayrıca havada bir tek bandodan gelebileceğini düşün-

düğüm tuhaf bir koku vardı ancak bunun dışında çok güzel bir geceydi. Maç yakında başlayacaktı ve bando tribünlerden ayrılıp maç öncesi gösteriye başlamak için sahanın kenarına iniyordu.

Devre arasında, Yuvaya Dönüş yarışında bulunanlar son kez sahneye çıkacaklar ve müdiremiz –ceza konusunda hiç yollarımız kesişmediği için memnun olduğum, bir Donanma emeklisi olan Bayan Rogers– onları son kez anons edecekti. Garrett ile arkadaş grubundan birkaçı çoktan saha kenarına inmişti, onlarla beraber diğer birkaç yarışmacı da öyle.

Somurtarak gözlerimi kısıp saha kenarına baktım. "Quinn nerede?"

Bir nacho tepsisi almış olan Annie omuz silkti. "Bilmem. Maça kendi başına geleceğini söylemişti."

"Gerçekten mi? O senin en yakın arkadaşın!"

"Senin de en yakın arkadaşın, bunu unutma. Hem ikinizin de benim hakkımda bilmediğiniz şeyler var, o yüzden adil bence," diye cevapladı gizemli gizemli.

Gözlerimi devirdim. "AO3 kullanıcı adın, sandığın kadar da gizli değil."

Şakacıktan şaşırmış gibi yaptı. "Bu ne cüret! Çok gizli hem de."

"Garanti veriyorum, '*Yıldızaları* Carmindor/Sond kırgınlık/telkin fantezisi, hafıza kaybı alternatif evren' diye arattığımda senin yazdıkların en üstte çıkacaktır."

Şaşkın şaşkın baktı, somurttu, sonra da ağzına bir cips atıp ağzı doluyken, "Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok," dedi.

"Hı-hı."

Güldük çünkü yüzde yüz haklı olduğumu bal gibi biliyordu; onun yazdıklarını daha önce kesin okumuştum ve aşırı müstehcenlerdi. En derinlerde sakladığı fantezilerini biliyordum ve bunları beraberimde mezarıma götürecektim.

"Pardon –affedersiniz– *yıldızalevi*, bu tribünde ilerlemek neden bu kadar zor?" diye mırıldandı pembe saçlı bir kız, elindeki

bir kutu patlamış mısırı kafasının üzerine kaldırmıştı. Uzun boylu, siyah saçlı, sıska bir çocuk da peşinden geliyordu.

"Mo, sahanın diğer tarafında oturmamız gerekiyor, biliyorsun değil mi?" dedi sıska çocuk sinirli sinirli. "Kendi takımımızla birlikte?"

"Orada hiç iyi koltuk kalmamış. Ve bu taraf daha iyi – yürü be, Milo!" diye bağırdı pembe saçlı kız ve yanımdaki koltuğu işaret etti. "Burada oturan var mı?"

"Hayır," dedim ve onlara biraz daha yer açmak için biraz daha Annie'ye doğru kaykıldım. "Oturabilirsiniz."

"Şahane!"

Partneri de yorgun argın iç geçirdi. "Eh, buraya daha erken gelseydik belki karşı tarafta iyi koltuk da bulabilirdik."

"Huysuz bir ihtiyar gibi homurdanmayı bırak da otur," dedi yanındaki koltuğa vurarak ve çocuk koltuğa çöktü. Kız da çocuğa öyle bir sokuldu ki çocuğun huysuzluğunun daha çok rol icabı olduğunu düşündüm, ardından kız yine tezahürata başladı. "Koş, Milo, koş!" diye bağırınca, tribünlerdeki birkaç kişiden tuhaf bakışlar kazandı. "Kardeşim hepinizin canına okuyacak."

Kimin ona gözlerini diktiğini umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Annie bana doğru eğilip fısıldayarak, "Sanırım şu pembe saçlı baş belası artık benim baş düşmanım," dedi.

"Ee, neden ki?"

"Kardeşi Milo Lovelace. Diğer takımın oyun kurucusu." Gözleri alev aldı ve ayağa fırlayıp, "Yürü be, Keith! Bunu başarabilirsin! Goliath'ı yere yık!" diye bağırmaya başladı.

Karşılığında da pembe saçlı kız ona kısık gözlerle baktı, ardından da, "Bu maç senin, Milo!" diye bağırdı.

"Keith! Sana inanıyorum!"

İkisi arasında sinip çantamdan *Yıldızsız Taht*'ı çıkardım. Vance haklı çıkmıştı. Kitap işime yarayacaktı belli ki ve on dakika sonra maç devre arasına girene kadar Annie'yle pembe saçlı kızı duymazdan geldim. Devre arasında maskotumuz, bir Yaban Kedisi,

saha kenarından bir ışın kılıcı kapıp sahanın diğer ucuna koştu ve futbolcular sahadan ayrılırken diğer takımın maskotuyla kısa bir düelloya tutuştular; düello, Mavi Şeytan'ın Yaban Kedisi'ni Güç kullanarak uzakta boğmasıyla sona erdi. Skor berabereydi ama bunların tam olarak ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum. Annie bana iki takımın berabere olmasının sebebinin bizim topla koşamamamız –bu, artık ne anlama geliyorsa– olduğunu söyledi, o yüzden de bizim iki tane saha golü atmamız gerekmişti ve karşı takım da fazladan bir puanı kaçırmıştı.

...Tüm *bunlar* artık ne anlama geliyorsa.

"Quinn'i hâlâ göremedim, sen gördün mü?" diye sordum, Annie de cevap olarak somurttu.

"Hayır, görmedim," dedi ama sonra cep telefonunu çıkarıp bir uygulamada Quinn'in ismini arattı ve bölge haritasının üzerinde bir toplu iğne belirdi – tam bulunduğumuz yerde. "Ama burada bir yerlerde olmalı. Telefonu burada."

Gözlerim kocaman açıldı. "Bir dakika, bu şekilde benim telefonumu da bulabilir misin?"

"Telefonunu *hâlâ* bulamadın mı?"

"...Hayır."

Gözlerini devirip ismimi seçti ve uygulama tam olarak aynı koordinatları gösterdi. Annie somurttu. "Hah... telefonunun cebinde falan olmadığından kesinkes *emin* misin?"

Onu duygusuz gözlerle baktım. "O kadar da unutkan değilim."

Annie'yse sadece omuz silkti. "Ah, başlıyorlar."

Müdire Rogers, elinde kablosuz bir mikrofonla sahaya çıktı, onunla birlikte bando da bir boynuz şeklinde sahaya yayıldı. Okulun dövüş marşını çaldılar ve sonuna geldiklerinde, müdire yeni bir çift kulak zarına ihtiyaç duyuyormuş gibi duruyordu.

"Eh, bu çok heyecan vericiydi! Yürüyen Yaban Kedileri için bir alkış alalım!" diye bağırdı ve hepimiz, *Yani en azından denediniz*, der gibi gönülsüzce alkışladık. "Şimdi herkesin heyecanla beklediği şeye geldi sıra – Yuvaya Dönüş yarışmacılarımız son kez

sahneye çıkacaklar!" Arkasında, güvenlik görevlimiz Bob, golf arabasıyla üzerinde YUVAYA DÖNÜŞ yazan bir karavanı çekti. Onun da arkasında, en şık hâllerinde bir dizi öğrenci sahaya çıktı.

Müdire herkesi tanıttı ama Quinn hâlâ sırada yoktu.

Gergin gergin ağzıma bir nacho attım.

"Şimdi de Yuvaya Dönüş kraliyetine en yakın iki öğrencimiz şöyle..." diye ilan etti müdiremiz, takım elbisesinin cebinden bir zarf çıkararak. "Kraliçelerimiz şöyle – Myrella Johnson ve... Ava Singh!"

İki kız çığlık çığlığa sarıldılar ve mutlu mutlu oldukları yerde zıpladılar. Annie homurdandı. "Bak *bu* bir sürpriz işte."

"Yuvaya Dönüş Kralımıza gelince," diye konuşmaya devam etti müdire, "Garrett Taylor ve... Quinn Holland!"

Amantanrım.

Aman*tanrım*. Quinn ilk ikideydi – Quinn ilk ikideydi! Annie'yle el ele tutuşup ayağa fırladık ve "EVET! YÜRÜ BE, QUINNIE!" diye haykırdık.

Ancak sahada Garrett Taylor hiç de öyle hissetmiyor gibiydi ve müdirenin elindeki mikrofonu kapıverdi. "Rosie, yarın benimle baloya gideceğinden oldukça eminim," dedi.

Hemen koltuğuma çöktüm.

"*Rosie mi?*" diye mırıldandı pembe saçlı kız, erkek arkadaşıyla göz göze gelerek.

Garrett'ın doğrudan bana baktığını hissedebiliyordum ve ürperdim. Parmaklarımı elimde tuttuğum kitaba sıkıca doladım. Etrafımdaki insanlar dik dik bana bakmaya başlamışlardı. "Başta çözememiştim," diye konuşmaya devam etti Garrett, "beni neden reddettiğini anlamamıştım. Ama artık biliyorum. İşaretleri daha önce görmem lazımdı. Dallamanın tekini tercih ediyorsun. Sen kötü adamları seviyorsun, nazikleri değil. Sen hiç nazik erkekleri sevmedin..."

Birden maskot sahada koşmaya başladı, Yaban Kedisi kafası rüzgârda hoplayıp duruyordu ve Garrett'a doğru zıplayıp onu yere yıktı. Maskot, Garrett'ın elinden mikrofonu kaptı ve bu sıra-

da da başlığı kafasından fırlamış, maskotun kim olduğunu ortaya çıkarmıştı...

Quinn, Garrett'ın tepesinde dikilip mikrofona konuşmaya başladı, "Kusura bakma, lafını bitirmene müsaade edeceğim ama Rosie öyle biri değil. Ve sırf seninle birlikte gitmek istemiyor diye baskı altında ya da beyni yıkanmış değil. Rosie'yi yapmak istemediği bir şeye zorlayabilecek kişi daha anasının karnından doğmadı. Belki –sadece *belki*– seninle gitmek istememesinin sebebi senin omurgasız, nerf çobanı bir Nox pisliği olmandır ve belki senden hoşlanmıyordur. Ah, bu arada seninle berabere kalmamı sağlayan o otuz oy var ya? Onların hepsi futbol takımından geldi çünkü onlar benim senin olamayacağın kadar büyük biri olduğumun farkındalar."

Sonra dostum, sırdaşım, Patronus'um Quinn mikrofonu ileri uzattı ve Garrett'ın göğsünün üzerine attı.

Tribünler bir anlığına suspus kesildi.

Sonra da alkışlarla patladılar.

Ben de alkışlardım ama zihnim tepetaklak olmuştu çünkü Garrett, *Yarın benimle baloya gideceğinden oldukça eminim,* derken ne demek istemişti? Bunu uzun süre merak etmeme gerek kalmadı çünkü Annie nazikçe dizime dokunup bana doğru eğildi.

"Rosie, bir sorunumuz var," diye mırıldandı ve bana telefonundaki TMZ manşetini gösterdi.

VANCE REIGNS'İN YENİ KURBANI!

Vance'le tanışıp havuza düştüğüm gece çektiğim videoyla birlikte kasabanın ve Vance'in evinin adresi de yayımlanmıştı.

"Ah, hayır," diye mırıldandım.

Tüm vücudum buz kesmişti. Garrett. Pazartesi ona çarptığımda telefonumu düşürmüş olmalıydım. "Bu haber ne zaman yayımlanmış?" diye sordum.

"Otuz dakika önce."

Yarım saat.

Sanırım midem bulanıyordu.

Yanımızda oturan pembe saçlı kız bana kocaman açılmış göz-

lerle bakıyordu. "Bir dakika – Rosie *sen* misin? *Vance*'in Rosie'si sen misin?"

Haber, bir yabancının beni tanıyacağı kadar çabuk mu yayılmıştı. Bunu düşünecek vaktim yoktu. Bu, kontrol edemeyeceğim bir hikâyeye dönüşmeden önce Vance'e ulaşmam gerekiyordu. Telefonum olmadığından onu arayamazdım. Ve internette ne tür yalanların, ne tür zehirlerin yayıldığını hayal etmek bile istemiyordum.

Sadece Vance'in yanına gitmem gerekiyordu.

Hemen. Çok geç olmadan.

VANCE

Kapı çaldı.

İşaretlenmişlerin Yargıları'nın sayfasını çevirdim. "Elias, kapıya bakabilir misin?" diye seslendim ama kapı bir kez daha çaldığında bu sefer biraz daha yüksek sesle yine bağırdım, "Elias!"

Elias cevap vermedi – ve lanet olası zil tekrar çaldı. İç geçirip kitabımın arasına bir ayraç koydum. Umarım birilerinin kapıma dikilmesinin iyi bir nedeni vardı, kitap tam da iyileşiyordu. Sond suçları yüzünden mahkemeye çıkarılmıştı ve Amara'nın *önceki* kitaptaki gibi onu kurtarmaya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum ya da bu sefer Carmindor nihayet en yakın arkadaşını hapse mi gönderecekti – bir kez daha.

Kesin Amara gelip günü kurtaracaktı. Bu hikâyeler genelde böyle sonlanırdı.

Kapı tekrar çaldı.

"Tamam, tamam," diye seslendim, ensemi ovalayarak. Ne baş belası. Elias nereye kaybolmuştu ki? Antreye girdiğimde, ıslak saçlarını bir havluyla kurulayarak indi.

"Kapıda biri mi var?" diye sordu.

"Galiba," dedim omuz silkerek ama Rosie olduğunu sanmıyordum çünkü paspasın altındaki anahtarla genelde içeri girerdi zaten ve ikimiz de yemek söylememiştik.

O yüzden gözetleme deliğinden bakarken meraklanmıştım. Gözetleme deliğinden bakar bakmaz, birkaç haftadır unuttuğum önemli bir kuralı hatırlayıverdim:

Ben Vance Reigns'tim.

Siyah SUV'ler ve haber kanallarının karavanları evin önüne park etmişti, o araçların içinden ellerinde uzun lensli fotoğraf makineleri, omuzlarına taktıkları kameraları, ellerindeki mikrofonlarıyla insanlar iniyordu. Haber spikerleri, paparazziler, gazeteciler ve telefonlarıyla her şeyi canlı yayımlayan insanlar. Sayıları çok değildi – en azından L.A.'deki doğal yaşam alanımda olsaydım normalde etrafımda toplananlar kadar değildi ama bana kim olduğumu hatırlatacak kadar insan vardı.

Gözetleme deliğinden hemen kaçtım ve dışarıdaki vampirlerin içeri girmesini engellemek istercesine sırtımı kapıya dayadım. Elias hemen arkamdaydı, yüzünün rengi yavaşça çekiliyordu. Telefonu çalmaya başladı. "Üvey baban arıyor," dedi uyuşmuş vaziyette, sonra da arama telesekretere gitti.

Derken telefonum çalmaya başladı ve arayanın ismini okudum. GREGORY.

Üvey babam.

Demek bu noktaya gelmiştik.

Elias'ın telefonu yine çalmaya başladı –bu sefer arayan annemdi– ve onu da telesekretere gönderdi. Ekrana öylece baktı. Kapı tekrar çaldı.

Kapı kulpunu daha sıkı kavradım. "Nereden biliyorlar?" diye sordum, titrek sesle.

"Şey... bunun yüzünden," diye cevapladı Elias ve bana bir TMZ makalesini gösterdi. Makalede bir video vardı. Otomatik oynamaya başlamıştı, karanlık bir evde çekilmiş titrek bir video ama kamera karanlık bir odaya girer girmez kütüphanenin eski hâlini tanıyıverdim. Rosie'nin eli henüz suda hasar almamış *Yıldızsız Taht*'a uzanıyordu. Gerisini izlememe gerek yoktu. Neler olduğunu biliyordum.

Rosie arka bahçeye çıkıyordu. Ben, "Burada ne arıyorsun?" diye soruyordum.

Sonra da çığlık atıp sırtüstü havuza düşüyordu.

Gözlerimi kapattım, dişlerimi o kadar çok sıkmıştım çenem ağrımaya başlamıştı...

"Vance, onun böyle bir şey yapabileceğini ciddi ciddi düşündüğünü söyleme bana," dedi Elias sabırla.

"*Yapmadı* mı?" dedim kendimi zorlayarak çünkü işin hakikati internete sızmıştı işte. Sonra, daha kısık sesle, "Sanırım bunu hak ediyorum," dedim.

Kısa bir süreliğine Vance olmaktan, kendim olmaktan nefret etmemiştim çünkü bir kez olsun, başka birisi beni bir insan olarak görmüştü, Vance Reigns olarak değil. O bir insan değildi. O bir karakterdi. İnsanların, üzerinden başka bir hayatı tattıkları kişiydi. Başka insanların yakınmış gibi davrandıkları kişiydi. Tanıyormuş gibi davrandıkları. Seviyormuş gibi davrandıkları.

Böyle olacağını bilmeliydim.

Çimlerin üzerindeki paparazziler bana bunu hatırlatmıştı. Bu evde bile, bildiğim hayattan bu kadar uzaktayken bile, hâlâ Vance Reigns'tim ve hâlâ başka insanların hayatlarının eğlencesiydim. Bir an sonra çöpe atılacak olandım. Ya başkalarını kullanırdın ya da başkaları seni kullanırdı ve ben de çok fena kullanılmıştım.

Aptalın tekiydim.

"Vance, ne yapıyorsun?" diye sordu Elias.

En başta yapmam gereken şeyi. Parmaklarımla kapı kulpunu kavradım ve çekerek açtım, kameraların flaşları gözümü kör ediyordu. *Yıldızalanı: Rezonans*'ın kapanış partisindeki paparazzilerin flaşlarını hatırlatıyorlardı. Maskemin azıcık kaydığı geceyi ve tüm bunlar hakkında umursamayı seçtiğim zamanı. Keşke Elle'i eve bırakmayı hiç kabul etmeseydim, o zaman bunların hiçbiri olmazdı.

İnsanları nasıl hayal kırıklığına uğratacağımı daima iyi bilirdim.

Neden kendimi hayal kırıklığına uğratmam da farklı olsundu ki?

İnsanlar, Darien'la Elle'in ayrılmasının sebebinin benim davranışlarım olduğunu varsaydıklarında şaşırmamıştım bile. Dün-

ya bir kötü adama ihtiyaç duyuyorsa, ben de o rolü oynayabilirdim. Zaten bu konuda iyiydim. Böyle daha çok dikkat çekerdim, basında daha çok yer alırdım.

TMZ'nin ona ne kadar para ödediğini merak ettim. Diğer magazinlerin konuşmalarımız, hikâyelerimiz için ne kadar istekli olduğunu merak ettim. Ona çok şey anlatmıştım – çok fazla şey. Çenemi kapalı tutmalıydım.

Rolümü oynamalıydım.

Kapıyı açtığım an, akbabalar aç bir vampir gibi üzerime atılarak onları içeri davet etmemi beklediler.

"Vance! Bu doğru mu–"

"O kızı gerçekten kandır–"

"O kıza *bunları* sen mi–"

"Bu *Rosie Thorne* senin için mi çalışıyor?"

Sonra bu soru kakofonisi arasından bir ses duydum. *"Vance!"*

Kafamı kaldırıp kalabalığa, flaşları patlayan kameralara ve bombeli lenslere baktım, ardından da kalabalığın içinden geçmeye çalışan kıza. Bir paparazzi tarafından dirsek yedi, aynı şevkle onları ittirdi.

"Vance!"

Göz göze geldik ve yüzünde rahatladığını gösteren bir ifade belirdi. Ama sadece bir anlığına –bir nefesliğine– ardından yüzü dehşetle doldu. Çünkü şu anda görüyor olmalıydı, maskemi. Bu maskeyi o kadar uzun zamandır takıyordum ki insanlar sadece bunu görmüşlerdi.

Ben tanıdığım biri değildim ve birkaç haftalığına, güzel vakit geçirmiştim.

Dudakları hareket ederek bir soru sordu. "Vance?" Diğer soruların gürültüsünden, dikkatimi çekmeye çalışan insanlar arasından onu duyamaz oldum ve gözlerimi kırptığımda, o da artık kalabalıktaki bir surattan başka bir şey değildi.

En baştan beri daha fazlası olmamalıydı zaten.

Kalabalığa son bir kısacık bakış attım, ardından, "Basın gidin," diyerek kapıyı suratlarına çarptım.

DÖRDÜNCÜ KISIM

KAHRAMAN

Onun adı Amara Avantrose ve o Nox İmparatorluğu'nun prensesi. Yıldızsız Savaşlar'dan sağ çıktı o, babasının saltanatı indirme teşebbüsleri atlattı, Prens Carmindor'la kısa bir süre kısi oldu. Gemi savaşlarından, suikast komplolarından, üst üste göçen yıldızlardan sağ salim kurtuldu.

Ama bunu atlatabileceğinden emin değil.

General Ambrose kollarını onun bacaklarına dolayıp yüzünü Amara'nın karnına dayıyor. "Seni kaybedemem. Kaybedemem. Bu beni paramparça eder, *ah'blena*."

"Etmez," diye cevap veriyor Amara, Ambrose'un yüzünü iki eli arasına alarak. Ambrose yüzüne bakıyor ve Amara onun yanaklarında çıkıntı yapan kemikleri, sarı-beyaz saçlarının parıltısını, ona baktığı o uçasını getiren mavi gözleri hafızasına kazıyor.

"O kadar çok hata yaptım ki," diye fısıldıyor Ambrose, gözlerini kapatarak. "Ah, Sol beni lanetlesin, beynimi yıka benim, unuttur bana."

"O zaman beni de unutursun." Başparmağını Ambrose'un yanağında gezdiriyor. "Bazen evren bize mutlu olma şansı tanır ancak bazense sadece bizi biz yapan şeyler yaşanır. Seni seviyorum, Ambrose ama senin önce kendini sevmeyi öğrenmen gerek."

Sonra da yüzünü bırakıp onun kollarından kurtuluyor. Ambrose'un ona sarılmaya devam etmek istediğini bilse de kollarından uzaklaşıyor ve ardından ona arkasını dönüp onu Yıldızsız Taht'ın boş odasında bir başına bırakıyor.

DÖRDÜNCÜ KISIM

KAHRAMAN

Onun adı Amara Avanrose ve o Nox İmparatorluğu'nun prensesi. Yıldızsız Savaşlar'dan sağ çıktı o, babasını tahttan indirme teşebbüsleri atlattı, Prens Carmindor'la kısa bir ilişkisi oldu. Gemi savaşlarından, suikast komplolarından, içe göçen yıldızlardan sağ salim kurtuldu.

Ama bunu atlatabileceğinden emin değil.

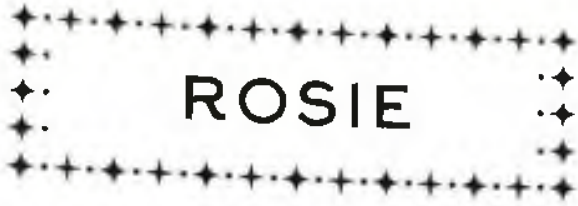
General Ambrose kollarını onun bacaklarına dolayıp yüzünü Amara'nın karnına dayıyor. "Seni kaybedemem. Kaybedemem. Bu beni paramparça eder, *ah'blena*."

"Etmez," diye cevap veriyor Amara, Ambrose'un yüzünü iki eli arasına alarak. Ambrose yüzüne bakıyor ve Amara onun yanaklarında çıkıntı yapan kemikleri, sarı-beyaz saçlarının parıltısını, ona baktığı o uçasını getiren mavi gözleri hafızasına kazıyor.

"O kadar çok hata yaptım ki," diye fısıldıyor Ambrose, gözlerini kapatarak. "Ah, Sol beni lanetlesin, beynimi yıka benim, unuttur bana."

"O zaman beni de unutursun." Başparmağını Ambrose'un yanağında gezdiriyor. "Bazen evren bize mutlu olma şansı tanır ancak bazense sadece bizi biz yapan şeyler yaşatır. Seni seviyorum, Ambrose ama senin önce kendini sevmeyi öğrenmen gerek."

Sonra da yüzünü bırakıp onun kollarından kurtuluyor, Ambrose'un ona sarılmaya devam etmek istediğini bilse de kollarından uzaklaşıyor ve ardından ona arkasını dönüp onu Yıldızsız Taht'ın boş odasında bir başına bırakıyor.

BUNU BEN YAPMADIM.

Yatak odamın tavanındaki General Sond posterine bakarken ağzımda bu cümleyi geveleyip duruyordum. Bunu ben yapmadım. Ben *yapmadım*. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü videoyu benim sızdırdığımı düşünüyordu. Benim öyle biri olduğumu düşünüyordu – şu *cürete* bakın! Neredeyse ondan nefret etmeme yetiyordu bu. Ondan, bu uyuşuk kasabadan, Yuvaya Dönüş'ten – hepsinden nefret ediyordum. Bunların ne gibi bir önemi olduğunu bile anlayamıyordum. Bunların neden bir önemi olduğunu.

Ne umduğumu bilmiyordum – Vance'in kapımda belirmesini mi? Kimse görmesin diye kenarda sakladığı o gülümsemesiyle bana gülümsemesini ve bana *tam olarak* neler olduğunu açıklamasını mı? Dünün korkunç bir kâbus olduğunu ve bunu benim yapmadığımı bildiğini, bunu beraber atlatacağımızı söylemesini mi? Yoksa o kapıyı kapatmasının sebebi aslında her şeyin tam tersi olması mıydı – birileri artık bu küçük kasabadaki tatiline ışık tuttuğu için benimle bir ilgisi kalmasını istemiyor muydu?

Ben bundan mı ibarettim – bir *tatil*? Bu depresif bir düşünceydi. Ve de üzücü. Kendimi çok ama çok küçük hissetmeme neden oluyordu.

Telefonumun titrediğini duyduğumda yatakta yana döndüm

ve kimin yazdığını bilsem de yine de baktım. Sonuçta bugün balo günüydü.

ANNIE (14:13)
— hey, bizimle konuşsan?

QUINN (14:15)
— Lütfen?

Kimseyle konuşmak istemiyordum. Bir aptalın teki olduğumu, her şeyi berbat ettiğimi itiraf etmek istemiyordum. Bana o paparazzi denizinde baktığında, o güne dek tanıdığım Vance'in –beni kütüphanede öpen, beni eve bırakan, en sevdiğim paragrafları okumama izin veren ve o gizli gülümsemesiyle bana tuhaf biri olduğumu söyleyen Vance'in– *o* Vance'in göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolduğunu ve en başta tanıdığım, dudaklarını bir çizgi hâline gelene kadar birbirine bastıran, mavi gözleri mesafeli, yüzü ifadesiz olan Vance'in –tekrar baş gösteren bir lanet gibi– tekrar ortaya çıktığını itiraf etmeyi.

Bana, beni tanımıyormuş gibi bakmıştı.

Canımı en çok yakan da buydu.

Kendimi kandırdığımı biliyordum ama bir süreliğine akıl almaz bir hikâyenin, imkânsız bir peri masalının içinde yaşıyormuşum gibi gelmişti. Ama bu imkânsızdı, değil mi? Küçücük bir kasabadaki kızın teki bir fuarda tanıştığı çocuğa âşık olur, sonra da onun dallama bir oyuncu olduğunu öğrenir ama yine de...

Ama yine de.

Boş ver. Bir önemi yok. Kendime bunu tekrar etsem de yine de bir yanım bozulmuştu.

Bir daha hiçbir zaman Elias akşam yemeği hazırlarken bar taburesinde oturmayacaktım. Bir daha asla kütüphaneye adım atmayacaktım. Bir daha asla yüzlerce kitabın yorgun sırtlarında parmaklarımı gezdiremeyecektim. Bir daha asla ikinci kata çıkan merdivenlere bakamayacaktım. Bir daha asla o merdivenlerin

tepesinde Vance'i göremeyecektim. Bir daha asla Sansa'yı seve-meyecektim. Bir daha asla arka bahçede bir havuz sandalyesine yayılmış vaziyette *Yıldızsız Taht*'ı okumayacaktım, bu kitabı ona okuyamayacaktım ya da Sond'un repliklerini ipeksi sesiyle oku-masını dinleyemeyecektim.

Bir daha asla, asla, asla.

Bir an hepsi yerli yerinde, parmaklarımın ucunda, daha önce hiçbir şeyin olmadığı gibi hayatımın bir parçasıydı ve sonraki an – gitmişti.

Hepsi gitmişti.

Yastığıma sarıldım ve üzüntü kuyusunu içimde hapsetmeye çalıştım ama başaramadım. Canım, annemi kaybettiğim zamanki kadar yanmıyordu. Hiçbir şey o kadar yakmayacaktı canımı ama yine de canım yanıyordu işte. Gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı ve kafamı yastığıma gömdüm.

Bunun sürmeyeceğini biliyordun, diye düşündüm. *Zaten en baştan böyle bir şey yaşanmamalıydı.*

Bir yanım kütüphane hayatıma girmeden öncesine, fırtınanın öncesine, öpücüğün, her şeyin öncesine dönebilmeyi diliyordu. Keşke dünya basitken ve her şey anlaşılırken o gece yarısı maske-li oğlana hissettiğim o iflah olmaz aşkı tekrar ortaya çıkarabilsey-dim. Vance yerine zihnimde o yabancı varken daha mutluydum. Çünkü gerçeğini tanımak canımı çok yakıyordu. Başka biri ola-bileceğini, bir an bile olsa daha iyi biri olmak istediğini bilmek.

Zihnimdeki bir hayalete âşık olmayı tercih ederdim.

Odama öğleden sonra güneşi vurdu ve bana, pencerelerden içeri düşen güneş ışığının havadaki toz partiküllerini birer yıl-dızmış gibi aydınlattığı akşamüzerlerini anımsattı. Babamın eve gelmesine daha birkaç saat vardı ve Elias'ın bana verdiği artan yemeğim ya da çarşafların altında okuyacağım, kütüphaneden getirdiğim bir kitabım yoktu.

Sadece ben vardım.

Yatağımda dönenirken tuhaf bir ses geldi kulağıma. Müzik se-

siydi, sesin geldiği yer – park alanı mıydı? Hayır, sadece müzik değildi...

"YILDIZLARA BAK! YILDIZLARA BAK VE GÖR! AİT OLDUĞUN YERİ BUL! VE ONUN İÇİN SAVAŞ, SAVAŞ, YILDIZALANINDA AŞK İÇİN SAVAŞ, YILDIZALANINDA, IŞIKTAN OLUŞAN YILDIZALANINDA."

...*Yıldızalanı*'nın teması?

Yatağımda oturup ihtiyatla pencereme yaklaştım. Diğer insanlar da balkonlarına çıkıyor, aşağıdan gelen gümbür gümbür müziğin neyin nesi olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Quinn'le Annie bir *boom box*la apartmanımın hemen aşağısında duruyorlardı.

Hemen pencereden çekilip kapıya koştum, apartmandan çıkıp bir yandan da hoplayarak ayakkabılarımı giyerken yandaki korkuluklara çarptım. Gözlerime dolan gözyaşlarını kontrol etmeye çalışıyordum ve bunda başarısız oluyordum; bir baktım ki *boom box*ı bırakmışlar ve ikisi birden beni kucaklamış.

Beni öyle sıkıca kucaklamışlardı ki artık paramparça olacağımdan korkmuyordum. Kollarının arasına kendimi saldım çünkü beni tek parça tutacaklarını biliyordum.

VANCE

KÜTÜPHANE ONSUZ BOMBOŞTU.

Öfkeli hissetmeliydim ama bilmiyorum. Sadece... bomboş hissediyordum.

Çantalarımız hazırdı. Şimdi sadece arabayı bekliyorduk. Evdeki geri kalan her şey –ufak eşyalar, televizyon, oyun konsolu, Elias'ın mutfak gereçleri– taşınma şirketi tarafından toparlanıp birkaç güne L.A.'e gönderilecekti.

Parmaklarım, *Yıldızsız Taht*'ın olması gereken yeri buldu ama o kitabın hâlâ Rosie'de olduğunu biliyordum.

Her birimiz, bazen bize sonsuzluk gibi gelse de sadece kısa bir süreliğine yer kaplıyorduk. Buradaydık, sonra yoktuk ve eşyalarımız kalırdı geriye. Kullandığımız şeyler, sevdiğimiz şeyler, el üstünde tuttuğumuz şeyler, sevgi beslediğimiz, nefret ettiğimiz şeyler. O eşyalar bizden çok daha uzun ömre sahipti ve ben insanları da hep öyle görmüştüm – *eşya* olarak. Satın alınacak, satılacak, biriktirilecek.

Ama görünüşe göre eşyalar da sonuna kadar sizinle kalmaya çalışabiliyordu. Küçük şeyler. El üstünde tutulan şeyler. Sevilen bir kitap, yıpranmış bir fotoğraf albümü, babadan kızına kalan eski bir bilimkurgu dizisinin DVD'si. Daha önce hiç tanışmadığınız insanları özlemenizi sağlayacak bir büyü yapabilirlerdi.

Rosie'nin annesiyle hiç tanışmamıştım ama parmaklarımı koleksiyonunun sırtlarında gezdirdiğimde onu özlüyordum.

Ve... hâlâ *kendi* annem vardı benim de.

Onunla konuşmaktan fazlasıyla korkuyordum çünkü onu hayal kırıklığına uğrattığımı ve olduğumdan çok daha iyi olabileceğimi bildiğini biliyordum. Hiç olmamıştım ve hiç olasım da gelmemişti, o yüzden korkmuştum. Üvey babam beni buraya gönderdiğinde onu durdurmadığı için artık annemin de benden hoşlanmadığını sanmıştım.

Belki o da iyi yanlarımı görmeye çalışmayı bırakmıştı.

En başta görebildiği o bir iki iyi yanımı.

Kütüphane kapısı çalındı ve Elias kafasını içeri uzattı. "Araba bir saate burada olur. Yanına götüreceğin her şeyi koridora indirdin mi, *mijo*?"

"Evet," diye cevapladım kısık sesle. "Özgürlüğümün ilk günü, tadı harika değil mi?"

"Yani, elbette ama gitmek zorunda değiliz, biliyorsun."

Bu masum bir teklif gibi görünüyordu ama burada da kalamazdım. Buraya ait değildim; dün kapıma dadanan o hamamböcekleri sayesinde anlamıştım bunu. Bu olabilecek en kötü ters köşe değil miydi? Aileniz, ayakaltından çekilmeniz için sizi bir süreliğine isimsiz bir kasabaya gönderir ve siz de buradan hoşlanırsınız. Ya da en azından buradan *nefret etmeyi* kesersiniz.

Onların *bu* ters köşeyi beklediğini hiç sanmıyordum.

"Burada sonsuza dek kalamam," diye cevapladım ve sırıtarak ona baktım. "Hem üvey babam işi bıraktığında, Kolossal Pictures'ı kim idare edecek? *Sansa* mı?"

İsmini duyunca köpeğim uzandığı yerden kafasını kaldırıp dilini dışarı çıkardı. Kuyruğunu sakince sallıyordu ve kuyruğu halıya vuruyordu.

Elias iç geçirip kafasının arkasını kaşıdı. "Peki. Tamam. Emin olduğun sürece."

"Eminim."

Emin olmak zorundayım.

Elias gittiğinde berjer koltuklardan birine oturup telefonumu çıkardım. Cevapsız aramalar annemin tekelindeydi –neredeyse hepsi ondan gelmişti– o yüzden numarasını bulmakta hiç sıkıntı çekmedim.

Derin bir nefes alıp annemi aradım.

Telefon bir kere çaldı – ikinciye çaldı – ve annem hafif, bal gibi tatlı sesiyle cevap verdi. *"Hayatım!"*

Sesini duyana kadar bunun ne kadar iyi geldiğini fark etmemiştim ve boğazım kasıldı.

"Merhaba anne," dedim kısık sesle.

"Ah, hayatım, beni aramana *o kadar* sevindim ki," dedi. "Dedikoduların ne hakkında olduğunu görünce seni arayayım dedim ama sonra düşündüm ki – yani, aradığın için çok mutlu oldum. İyi misin? Elias seni güzel besliyor mu? Dün doğum günün nasıl geçti?.."

"Özür dilerim," diyerek lafını böldüm, sesim çatlıyordu.

"Ah, hayatım, özür dileyecek bir şey yapmadın ki," diye cevapladı, sesi yumuşak ve anlayışlıydı, o kadar. Bunlar, duymaya ihtiyaç duyduğumu bilmediğim kelimelerdi ama nihayet duyduğumda gözlerim yanmaya başladı ve avucumu gözüme bastırdım. Nefesim boğazıma takıldı ve en son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum ama içimdeki bir iplik sonunda kopmuş, gerilim ortadan kalkmış gibiydi. "Seni seviyorum, hayatım ve seni evde görmeyi dört gözle bekliyorum," diye ekledi ve onu evde yemek masasında oturmuş, önünde bin parçalık bir yapboz serilmiş hâlde, kırlaşmaya başlayan sarı saçlarının bir tutamıyla oynarken hayal edebiliyordum. "Gregory iki dakikalığına çıkmıştı ama o da seninle konuşmaya can atıyordu – Shabbos'tan sonra seni aramasını söyleyeyim mi?"

Telefonumu sıkarak bir an tereddüt ettim. "Bu hoşuma gider."

"Ve şu etrafta konuşulan dedikodulara gelince..."

Konuyu usulca kapatamadan önce tanıdık bir ses bana seslendi – "Vance!"

Başta bunu hayal ediyorum sandım ama ses –tekrar– seslenince...

"Vance!"

Ayağa kalktım. Normalde bir kulaklıktan, onu canlandırmam için bağıran ses şimdi dışarıdan geliyordu.

Bu yeni bir şeydi.

"Seni sonra arasam olur mu?" diye sordum anneme.

"Ah, tabii ki! Öptüm!"

"Ben de öptüm," diye tekrar edip telefonumu cebime koydum. Sonra, hâlâ etrafta birkaç paparazzinin olabileceğinden çekine çekine pencereye yaklaştım. Başta onu görmedim – ama sonra onu nasıl gözden kaçırmış olabileceğime şaşırdım. Pembe saçları güneş ışığı altında neredeyse neona dönmüş, ellerini beline koymuş, garaj yolunun ortasında durmuştu. Pencereden göz attığımı görünce bok-ye dermiş gibi, her gördüğümde canımı sıkan şekilde gülümseyip bir parmağını bana doğru salladı. Mor bir YILDIZLARA BAK *sweatshirt*ü ile delikli siyah kot giyiyordu ve kulaklarına birkaç yeni ek yapmıştı, hepsi farklı renklerde parıldayan küpeler.

Burada olmasını aklıma almıyordu.

"I-Imogen?.." diye sordum, bir hata olmalı diye düşünerek pencereyi açarken.

"Vance!" diye seslendi kollarını sallayarak. "Beş para etmez kıçını getir şuraya!"

Şaşkın şaşkın ona baktım. "Sen hangi cehennemden çıktın ya? Ve neden?"

"Maskotun Yuvaya Dönüş Hükümdarı olmak istediği bir Amerikan futbolu müsabakasını içeren uzun bir hikâye? Her neyse – bunun bir önemi yok. Önemli olan şu, seni döve döve aklını başına getirmeye geldim!"

"...Ne?"

*Sweatshirt*ünün kolunu sıvayarak pazısını gösterip sıktı. "Duydun dediğimi! Derhal aşağı in! O videoyu o kızın sızdırmadığını *biliyorsun* ama sen gidip... yine de onu *suçladın*!" dedi öfkeli öf-

keli, sesi giderek tizleşiyordu. Bu ses tonunu daha önce sadece bir kez daha, düşman takımdaki biri iki-saniye glitch'ini kullanıp hile yaptığında duymuştum. Bu, ondan duymak istediğiniz bir ses tonu değildi.

Şaşkınlığım yerini korkuya bıraktı. "O... sızdırmadı mı?"

"Hayır, seni koca aptal nerf çobanı, o sızdırmadı," diye cevapladı Imogen. "Elle beni arayıp TMZ'deki bağlantılarından birinin videonun herifin tekinden geldiğini söylediğini anlattı."

Herifin... teki mi? Rosie'den değil mi yani? Göğsüm sıkışmaya başladı. Çünkü ne yaptığımı, ne kadar büyük bir hataya düştüğümü anlamıştım. Ve göğsümün üzerine bir örs bırakmışlar gibi hissediyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. "Ah, siktir."

"Evet, peki, bu konuda ne yapacaksın?"

Bu konuda ne yapacaktım? Bu konuda ne yapacaktım?..

Onu geri kazanmak için ne gerekiyorsa –her şeyi– yapacaktım. Çünkü bu işi elime yüzüme bulaştırmıştım. Tökezlemiş ve işin aslını bilmem gerekirken ondan en kötüsünü beklemiştim. İşin aslını *bilirken*. Çünkü onu özlüyordum. Bir odayı güneş ışığı gibi aydınlatmasını özlüyordum. Dokunduğu her kitaba eski bir dostmuş gibi gülümsemesini özlüyordum ve ellerinin kâğıt kokusunu, sıcak odun ve eski hikâyeler gibi kokusunu özlüyordum...

Ah.

Bu sık sık oynadığım randevulaşma oyunları gibiydi, geri dönülemez bir karar vermenizi isterdi bu oyunlar.

Ne yapacaksın?

Ben...

Kelimeler ağzımdan istemsizce çıktı, "Onu bulacağım ve ondan özür dileyeceğim."

"Vay be, bunu *itiraf etmeni* hiç beklemiyordum..."

"*Tanrı'ya* şükürler olsun!" Başka bir ses –bir erkek sesi– evin yanından geldi, ardından da elinde siyah bir takım elbise çantası taşıyan sesin sahibi çalıların arasından çıktı. Ethan. Imogen'in erkek arkadaşı. Saçına takılan dal parçalarını alıp çantanın üzerindekileri salladı.

Gözlerime tam olarak inanmadan şaşkın şaşkın ona baktım. "Sen de mi?"

"Dinle, bunu doğru düzgün yapmanı sağlayacağız," dedi cevap olarak ve takım elbise çantasını havaya kaldırdı. "Bu gecelik oteli sen başarısız ol diye tutmadık."

ROSIE

AYNI ZAMANDA ANAOKULUNUZUN okul aile birliğinin başkanı olan bir kütüphanecinin kızıysanız, babanızın sırf keyifli vakit geçirme ihtimalinizi ortadan kaldırmak için Yuvaya Dönüş Balosu'ndaki refakatçilerden biri olmaya gönüllü olması evrenin kanunu gibi bir şeydi.

"Coştur! Coştur!" diye odasından dans ede ede çıktı babam, giydiği gümüş pullu ceket salonun ışığını duvarlara yıldızlar olarak yansıtıyordu. "Baloya hazır – tomurcuğum, sen neden giyinmedin?"

Ah, sanırım babama haber vermeyi unutmuştum.

En yakın arkadaşlarım iki yanımda, koltukta oturuyordum ve yavaşça mindere gömülüyordum. Babamın yüzüne bakamadım.

"O gelmeyecek," diye benim adıma konuştu Quinn.

Babam konuşmaya başladı. "Ama bu sizin son Yuvaya Dönüş'ünüz! Bunu evde oturup kaçıramazsınız! Sen bu gece taç giymeyecek miydin, Quinn?"

Annie kollarını kaldırdı. "*Ben de* bunu anlatmaya çalışıyorum!"

"Bu sadece bir taç," diye cevapladı Quinn, "ve onu bana vermeyebilirler de."

Babam dudak büktü. "Ama Vance! Ondan seninle..."

"O da gitmeyecek," dedim. Minderlerin arasına süzülüp orada yemek kırıntıları ve kayıp bozuk paralarla birlikte yaşayabilseydim buna hayır demezdim. "Bazen bazı şeyler istediğimiz gibi olmuyor."

Çünkü bazen insan yalnızca bir kez ya da iki kez değil, tam üç kez, o görüntüleri sızdıranın siz olduğunuzu sanan bencil bir dallama tarafından kandırılırdı. O videoyu nasıl sızdıracağımı bile bilmiyordum – mesela kime göndermem gerekirdi? Bunu nasıl yapardım? VANCE'İ DİZGİNLEDİM gibi bir başlıkla? Bu çok saçmaydı.

Onun beni tanıdığını sanmıştım – ya da en azından bana güvendiğini.

Ama belli ki yanılmışım.

"Ah, tomurcuğum, çok üzüldüm. Seninle evde kalırdım ama... kalamam. Benim baloya göz kulak olmamı bekliyorlar."

"Önemli değil, baba. Gidip sonra bana nasıl geçtiğini anlatırsın," dedim.

Papyonunu bağlamayı bitirip sehpanın öte tarafında karşıma oturdu. "Pekâlâ ama gitmeden sana bir nasihat vermek istiyorum."

"Nasihate ihtiyacım yok."

"Biliyorum ama bırak bir deneyeyim."

"Ooo, Uzaylı Baba nasihat verecek!" dedi Annie, ellerini çırparak. "Kesin çok güzel konuşacaktır!"

"Bizimle irfanını paylaş," diye hemfikir oldu Quinn.

Arkadaşlarım niye böylelerdi?

Babam, dirseklerini dizlerine dayamış hâlde öne eğilip, "Amara olsa ne yapardı?" dedi. Sonra ayağa kalktı, sehpanın üzerindeki kâsenin içinde duran anahtarlarını aldı ve çıktı. O gittiğinde daire sessizliğe büründü, derken babamın külüstür Ford'unun motorunun sesi geldi ve babam park yerinden ayrıldı.

Quinn'le Annie birbirlerine anlamaz bakışlar attılar. "Amara olsa ne yapardı mı?"

"Prenses Amara mı yani?"

Amara olsa ne yapardı, tomurcuğum?

Eskiden bir şeyi yapmaya korktuğumda annem böyle derdi bana. Acabaların ve anksiyetelerin yolumu kesmesine müsaade edecek gibi olduğumda önümde diz çöker, burnuma dokunur ve pürüzlü sesiyle, "Amara olsa ne yapardı?" derdi.

Amara bir dansa gitmemek için bir başına ve randevusuz hâlde evinde oturmazdı. O Nox İmpartorluğu'nun Prensesi'ydi, adalet dağıtıcısıydı, sönen bir yıldızın umuduydu. Korkup saklanmazdı. Gitmeyi seçerdi – gerekirse, tek başına.

Vance Reigns'in hayatımı nasıl yaşayacağıma karışmasına izin vererek ne yapıyordum ben? Doğru, beni kızdırmıştı, doğru, beni suçluyordu, doğru, beni bu dansa tek başıma gitmek zorunda bırakmıştı – bu benim Yuvaya Dönüş Balo'mdu. *En yakın arkadaşım* Yuvaya Dönüş Hükümdarı seçilecekti ve ben kendime acırken benimle beraber evde kalmayı seçiyordu...

Ayağa fırladım ve koltukta oturan iki arkadaşıma döndüm. "Gidiyoruz." Kelimeleri telaffuz etmek için kendimi zorladım.

Annie'yle Quinn şaşkın şaşkın bana baktılar.

"Ne, nasıl?" diye sordu Annie. "Hani biz..."

"Burada kalıp *Yıldızalanı* tekrarlarını seyredecektik," diye Annie'nin cümlesini tamamladı Quinn.

"Doğru, onu da yaparız – ama sen tacı ondan alınca Garrett'ın suratının alacağı hâli gördükten *sonra*," diye cevaplayıp elbisemi giymek ve öldürecek bir göz kalemi çekmek için odama yollandım – çünkü gitmeye karar vermiştim.

VANCE

Kravatımı –Darien'ın Carmindor üniformasını hatırlatan mavinin kusursuz tonuna sahipti– arabanın aynasında boğazıma kadar sıktım. Ellerim titriyordu. Gece serindi ama ben o kadar çok terliyordum ki yapışmasın diye yakamı çekiştirip duruyordum. "Onun orada olup olmayacağını bile bilmiyorum. Ya gelmezse?"

"Gelecek," dedi Imogen ve araba kımıldadı. "Asıl *biz* oraya gidemeyeceğiz gibi görünüyor," diye mırıldandı ve bir kez daha kornaya abandı. Spor salonundan bir buçuk kilometre ötede –en azından Google öyle söylüyordu– trafiğe takılmıştık ve trafiğin akmaya hiç niyeti yokmuş gibiydi. Kasabanın göbeğinde durma noktasına gelmiştik ve insanlar arabalarını buldukları yerlere park edip baloya yürüyerek gitmeye başlamışlardı. Arka koltukta Imogen'in erkek arkadaşı Ethan uzanmış, hışımla telefonunun ekranına vuruyordu çünkü yanımızdaki benzinlik bir Pokemon spor salonuydu ve Ethan amansız olsa da en azından tahmin edilebilirdi.

Imogen'e yan gözle baktım. "Ama bunu nereden *biliyorsun*?"

"Oraya varamayacağımızı mı? Yani, trafiğe bakınca..."

"Hayır, Rosie."

"Kaynaklarım sağlam."

"Kaynakların mı sağlam?" Somurttum. "Sana nerede yaşadığımı söyleyen de aynı sağlam kaynak mıydı?"

"Hayır, o TMZ'ydi," deyip mırıldanarak söydü. Tekrar kornaya abandı. "Hadisenize! Niye durdu bu trafik?"

Bu trafikte sonsuza kadar beklemeyi tercih ederdim ama bu sadece korkakların ve bir-ay-öncesinin-Vance'inin seçeceği bir seçenekti ve bu ikisi aynı kişilerdi. Sabırlı davranmaya çalışarak smokinimin önünü düzelttim.

Rosie bütün geceyi baloda geçirmezdi. Danslardan nefret ederdi.

Bu, oynadığım randevulaşma oyununda karşılaştığım bir seçenek gibiydi...

Kasabaya girişin ve çıkışın sağlandığı anayolun trafiğinde sıkışmış durumdasın ve çok az zamanın var. Kendini insan gibi hissetmeni o güne dek tanıştığın herkesten çok sağlayan kız orada bekliyor ama sen oraya varana kadar onu kaçırabilirsin. Ne yaparsın?

→ Trafiğin niye böyle olduğunu öğren.

→ Bekle. Çünkü onu baloda yakalayamazsan, evren sana onu daha baştan hak etmediğini söylüyordur.

→ Arabadan inip onun yanına koş, seni kahrolası aptal!

"Aslında şöyle yapsam – Vance, nereye gidiyorsun?" diye sordu Imogen, ben kapıyı açıp arabadan inerken. Araçların hareket edeceği yoktu. Bu kasabaya girişle çıkışın sağlandığı tek anayolda, trafikte bekleyip harcayacak vaktim yoktu.

Kravatımı gevşettim. "Kalanını kendim giderim," dedim ve arabaya doğru eğilerek ekledim, "Sağ ol – her şey için."

Ethan arka koltukta dikildi. "Vance bize *teşekkür* mü etti?"

"Bunu not et, Ethan, bu *bir mucize*..."

Imogen'in ukala yorumunun kalanını dinlemeden arabanın

"Hayır, o TMZ'ydi," deyip mırıldanarak sövdü. Tekrar kornaya abandı. "Hadisenize! Niye durdu bu trafik?"

Bu trafikte sonsuza kadar beklemeyi tercih ederdim ama bu sadece korkakların ve bir-ay-öncesinin-Vance'inin seçeceği bir seçenekti ve bu ikisi aynı kişilerdi. Sabırlı davranmaya çalışarak smokinimin önünü düzelttim.

Rosie bütün geceyi baloda geçirmezdi. Danslardan nefret ederdi.

Bu, oynadığım randevulaşma oyununda karşılaştığım bir seçenek gibiydi...

Kasabaya girişin ve çıkışın sağlandığı anayolun trafiğinde sıkışmış durumdasın ve çok az zamanın var. Kendini insan gibi hissetmeni o güne dek tanıştığın herkesten çok sağlayan kız orada bekliyor ama sen oraya varana kadar onu kaçırabilirsin. Ne yaparsın?

→ Trafiğin niye böyle olduğunu öğren.

→ Bekle. Çünkü onu baloda yakalayamazsan, evren sana onu daha baştan hak etmediğini söylüyordur.

→ Arabadan inip onun yanına koş, seni kahrolası aptal!

"Aslında şöyle yapsam – Vance, nereye gidiyorsun?" diye sordu Imogen, ben kapıyı açıp arabadan inerken. Araçların hareket edeceği yoktu. Bu kasabaya girişle çıkışın sağlandığı tek anayolda, trafikte bekleyip harcayacak vaktim yoktu.

Kravatımı gevşettim. "Kalanını kendim giderim," dedim ve arabaya doğru eğilerek ekledim, "Sağ ol – her şey için."

Ethan arka koltukta dikildi. "Vance bize *teşekkür* mü etti?"

"Bunu not et, Ethan, bu *bir mucize*..."

Imogen'in ukala yorumunun kalanını dinlemeden arabanın

kapısını kapattım ve orta şeritte, arabaların arasında koşar adım yürümeye başladım. Ya Rosie çoktan geldiyse? Ya oradan ayrılıyorsa? Benden onunla baloya gitmemi istemişti ve ben ona cevap vermemiştim. Cevap vermeliydim...

Ondan şüphe etmemeliydim.

Ayaklarım hızlanmaya başladı.

Ondan böyle bir kötülük beklememeliydim.

Ayağım takıldı ama dengemi korudum. Daha uzun adımlar atmaya başladım.

O bundan daha iyisini hak ediyordu.

O daha iyilerini hak ediyordu.

Ciğerlerim yanmaya başlayıp alnım boncuk boncuk terle kaplandığında koşmaya başladığımı fark ettim ama durmadım. Son bir aydır bu ufacık kasabanın her yerinde koşup durmuştum. O eve geldiğinde hep koşuya çıkardım, ondan uzaklaşmak için koşuyordum, onunla uğraşmamak için koşuyordum.

Şu anda ona doğru koşuyor olmamın ironisinin farkındaydım.

Onu kaçırmak istemiyordum – onu *kaçıramazdım*. Ömrümde bugüne dek bir sürü hata yapmıştım, özür dilemeye, düzeltmeye bile yeltenmediğim bir sürü şey. Ama bir yerden başlamak istiyordum.

Bir sonraki dörtyolu geçince Rosie'nin okulunu gördüm. Amerikan liselerini düşündüğümde hep aklıma *Riverdale, Gossip Girl* ya da –bunu itiraf etmek istemesem de– *Seaside Cove*'daki gibi liseler geliyordu.

Rosie'nin lisesinin onlarla uzaktan yakından alakası yoktu. Arka bahçesinde, sınıf olarak kullanıldıklarını varsaydığım karavanlar bulunan ve liseyi kasabanın halk merkezine bağlayan bir örtülü geçidi olan kocaman bir tuğla binaydı. Spor salonu, kampüsün arka tarafındaydı ve devasa bir çimento tanrı gibi diğer binalara tepeden bakıyordu; ön tarafına, ileri atılmış bir yaban kedisi boyanmıştı ama bu gece kedinin büyük kısmını kapatan, bu senenin teması olduğunu tahmin ettiğim, üzerinde ANILAR

BALIÇESİ yazan bir afiş asılmıştı ve spor salonunun kapısının üzerinde rüzgârda dalgalanıyordu.

Amma da ucuz.

Park alanı araçlarla tıklım tıkıştı. Kadife pantolonlar, şortlar ya da smokinler giymiş öğrenciler spor salonunun kapısına doğru ilerliyorlardı ve bu görüntünün yanında kendimi biraz rahatsız hissediyordum. Tüm bu insanların beni kaşındırması gerekiyordu ama onları doğru düzgün fark ettiğim yoktu.

Ben terli enseme yapışan saçlarımla spor salonunun merdivenlerini hızla çıkarken bana bakışlarını doğru düzgün fark etmiyordum bile. Nefesimi kontrol altına aldıktan sonra üstümü başımı düzelttim. Son bir buçuk aydır şort ve kapüşonlu dışında başka hiçbir şey giymemiştim ve üzerime oturan bir smokinle kendimi afişe olmuş hissediyordum.

Bu sanki Rosie'nin kitaplarından bir sahneydi, sadece – Imogen'in ısrarına rağmen– Amara'nın içeride beklediğinden pek de emin değildim.

BAHÇESİ yazan bir afiş asılmıştı ve spor salonunun kapısının üzerinde rüzgârda dalgalanıyordu.

Amma da ucuz.

Park alanı araçlarla tıklım tıkıştı. Kadife pantolonlar, şortlar ya da smokinler giymiş öğrenciler spor salonunun kapısına doğru ilerliyorlardı ve bu görüntünün yanında kendimi biraz rahatsız hissediyordum. Tüm bu insanların beni kaşındırması gerekiyordu ama onları doğru düzgün fark ettiğim yoktu.

Ben terli enseme yapışan saçlarımla spor salonunun merdivenlerini hızla çıkarken bana bakışlarını doğru düzgün fark etmiyordum bile. Nefesimi kontrol altına aldıktan sonra üstümü başımı düzelttim. Son bir buçuk aydır şort ve kapüşonlu dışında başka hiçbir şey giymemiştim ve üzerime oturan bir smokinle kendimi afişe olmuş hissediyordum.

Bu sanki Rosie'nin kitaplarından bir sahneydi, sadece – Imogen'in ısrarına rağmen– Amara'nın içeride beklediğinden pek de emin değildim.

ROSIE

"Bilet?" diye sordu, spor salonunun önündeki masada oturan sıkkın görünen yetişkin kadın ve ona biletimi uzattım. Kendi biletimi. Bileti ortadan yırtıp diğer yarısını bana uzattı ve Quinn'le Annie de kendi biletlerini uzattılar. Spor salonuna açılan kapılardan dışarı hafif bir pop-rock müziği sesi geliyordu ve kapının eşiğinde bir an tereddüt ettim.

Garrett içeride olacaktı. İçeride olacağını biliyordum ve onunla tek başıma yüzleşmem gerekecekti...

Annie'yle Quinn kollarıma girdiler.

"Hazır mısın?" diye sordu Annie.

Başımla onayladım. "Daha hazır olamam."

En yakın iki arkadaşım koluma girmiş vaziyette balodan içeri adım attım. Üçümüz, birlikte. Şimdi düşününce, zaten en baştan baloya böyle gelmem gerekiyordu. Bu senenin teması Anılar Bahçesi'ydi ve sahip olduğum en iyi anılar en yakın arkadaşlarımla olanlardı. İyi bir sutyen gibi, başınızı dik tutmanızı sağlıyorlardı.

Spor salonunun içi loştu ve tribünlerin etrafı çitlerle kapatılmıştı, orada tek başına oturan bazı insanlar vardı. Garrett'ı hiçbir yerde görmüyordum ve bir anlığına bu beni o kadar mutlu etti ki göğsüm sıkıştı. İçerideki ışıklar, sahnedeki DJ'in çaldığı müzikle

beraber yanıp sönüyordu ve ebeveynler dans pistinin etrafında sıra olmuşlardı.

Babam başka bir refakatçiyle konuşuyordu, ona el salladım. Mutlu mutlu gülümseyip, *Harika olmuşsun*, dedi ağzını oynatarak.

Tüm bu insan kalabalığı, tüylerimin diken diken olmasına neden olmaya başlasa da babama gülümseyerek cevap verdim.

Pek dans eden biri olduğum söylenemezdi. Buralar hiç benlik yerler değildi. ExcelsiCon Balosu'ndan ilk fırsatta kaçmam boşuna değildi. Çok fazla insan vardı ve müzik çok gürültülüydü. Arkadaşlarım rahatsızlığımı fark etmiş olmalılardı çünkü Quinn elimi sıktı.

"Gitmek ister misin?" diye sordu ağzını oynatarak.

Başımı iki yana salladım. Hayır, Quinn'in taç giydiğini görmeden olmazdı. O kadar katlanabilirdim. O yüzden Annie'yle Quinn beni dans pistine çektiler, gerçi bana bakan insanları hissedebiliyordum – kaçı dün gece TMZ'deki yalanları okumuştu? Videoyu izlemişti? Benim Vance Reigns adına çalışmak için kandırıldığım konusundaki yorumları duymuştu? Onlara Vance'in öyle biri olmadığını söylemek istiyordum; bazen çok aptalca hatalar yapabildiğini ama daha iyi biri olmak istediğini – ve bunu yapmasına neden izin veremiyorlardı?

Eğer hatalarınızdan öğrenmenize izin verilmezse, değişmenin ne anlamı kalırdı ki?

Tüm yaşadıklarımdan sonra bile buna inanıyordum. Gerçi artık benimle hiçbir şansı kalmamıştı ama düşüncesi bile yeterliydi. Eğer onu bir daha görürsem, yumruğumu...

"Aa, bu şarkıya bayılıyorum!" diye bağırdı Annie bize doğru ve mor elbisesi içinde dans etmeye başladı. Dans etmekten hiç anlamazdım ve çoğunlukla ileri geri hareket etmekten ötesini beceremezdim ama en yakın arkadaşlarım ellerimden tutup beni etrafımda döndürdüler ve kendimi kahkahalar atarken buldum. Çünkü son birkaç ayım fazlasıyla kafa karıştırıcı geçmişti. Maske takan, adını bilmediğim bir oğlana âşık olmuştum. Bana acıdığı için okulun en popüler oğlanlarından biri tarafından baloya da-

vet edilmiştim. Kendimi zorla bir *Yıldızalanı* kütüphanesine sokturmuştum. Neredeyse paha biçilmez bir kitabı mahvetmiştim. En yakın arkadaşım Yuvaya Dönüş Hükümdarı olmaya karar vermişti. İnternetteki en nefret edilen kötü çocuklardan biriyle arkadaş olmuştum.

O da annemin sonsuza dek kaybettiğimi sandığım bir parçasını bana geri vermişti.

Bu bölüm burada sona erse çok da üzülmezdim çünkü artık yazacak başka bölümler olacağını biliyordum. Hikâyemin annemin ölmesiyle sona erdiğini sanmıştım – çünkü o olmadan bir kitap olabileceğini düşünememiştim.

Çünkü bunun sadece bir bölümün sonu olduğunu biliyordum. Bu, kitabın ilk kısmının sonuydu. Annem ölmüş olsa da onun hikâyesi benimle birlikte yaşadığı sürece o, yazdığım her kelimeye sinecekti. Onun hikâyesi okuduğu ve paylaştığı kitaplarda, tanıştığı insanlarda yaşamaya devam ediyordu. Benimki de öyle olacaktı. Hikâyelerimizi anlatmamızı bekleyen koca bir evren vardı. Ve annem öldüğünden beri ilk kez, hayat bir cümlenin sonu gibi gelmiyordu. Bu sadece kitabın açılışıydı ve maceranın beni götürdüğü yerlere benimle gelecek yakın arkadaşlarım vardı.

Ve üniversite başvuru mektubumu da bu konuda yazmaya karar vermiştim.

Bir sonraki şarkı da bittiğinde müziğin sesi kısıldı ve müdire, elinde not kartlarıyla birlikte sahneye çıktı. Boğazını temizleyip mikrofona doğru eğildi. "Merhaba öğrenciler, bu gece hepinizi burada gördüğüm için mutluyum. Bastır Yaban Kedileri!"

Öğrenciler coştu.

"Şimdi sıra, hepinizin dört gözle beklediği duyuruya geldi – Yuvaya Dönüş Kralı ve Kraliçesi'ni açıklama vakti geldi!"

Herkes alkışladı. Quinn'in elini tutup sıktım. O da benim elimi sıkarak karşılık verdi. "Bil istiyorum," diye fısıldadım, "Garrett kazansa bile, benim Yuvaya Dönüş Hükümdarım sensin."

Müdire zarfı açtı. "Yuvaya Dönüş Kral ve Kraliçemiz..."

Annie'yle ben umut ederek, dua ederek Quinn'e doğru eğildik...

"Garrett Taylor ile Myrella Johnson!" diye okudu, sesi biraz hayal kırıklığına uğramış çıkmıştı. Midem bir taş gibi çökmüştü. Kalabalıkta bir yerlerde, Garrett'ın bir sevinç çığlığı atıp sahneye doğru yol aldığını duyabiliyordum.

Annie'yle ben yanaklarımızı Quinn'in omuzlarına dayadık. Quinn iç geçirdi. "Eh, en azından denedik."

"Bana oy verdiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum," dedi Garrett, Yuvaya Dönüş Kraliçesi mikrofonu onun elinden kapmadan önce.

"Bu benim için bir hayaldi, sizlere çok teşekkür ederim," diye bağırdı Myrella mikrofona doğru ve açıkçası o kazandığı için mutlu olmuştum. "Annem de bu tacı kazanmıştı ve ben de kazanabildiğim için o kadar mutluyum ki. Bunu ona haber vermeyi dört gözle bekliyorum." Spor salonunun arka tarafında bir arbede yaşanıyordu ve neler oluyor diye omzumun üzerinden baktım ama kısa boylulukla lanetlenmiştim ve kelle denizinin ötesini göremiyordum. "Bu geceki Kralımız Garrett Taylor'a da teşekkür etmek istiyorum..."

"Tebrikler, bunu hak ettin." Garrett onun sevgi gösterisini duymazdan gelerek mikrofonu onun elinden aldı ki bu biraz rahatsız edici bir sahneydi. Sahneden aşağı atladı ve bana doğru gelmeye başladı. "Rosie, benimle dans eder misin?" diye sorarak elini uzattı.

Tüm gözler üzerime dönerken tüylerim diken diken oldu.

Telefonumdan Vance'in videosunu sızdıranın o olduğunu başka kimse bilmiyordu ama bunu açıklamanın pek bir şey değiştireceğini sanmıyordum. Bir türlü *pes etmeyecekti*, değil mi? Bu randevuyu neresine sokacağını söylemek için tam ağzımı açıyordum ki...

"Thorne!"

Ses, kalabalığı yarıp geçti. O sesi tanıyordum. Bas, kenarları

çatlayan ve ufacık da olsa bir İngiliz aksanı bulunan sesi. Hayır, olamazdı.

Kalbim, göğüs kafesimde güm güm atıyordu.

Döndüm ve işte oradaydı, kalabalığın arasında, üzerine biraz fazla küçük gelen ama aynı zamanda midemi büzen bir şekilde üzerine yakışan mavi bir smokin giymiş duruyordu. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Saçları karmakarışıktı, elleriyle arkaya taramış gibiydi, kravatı gevşekti ve takım elbisesi biraz dağılmıştı. Buraya gelene kadar koşmuş gibi göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Onu hep yakışıklı bulmuştum ama şimdi kafama tam dank etmişti – bir ton tuğla gibi. Onu bir daha şahsen görmeyeceğime, onun bir uçağa atlayıp beni bu küçük kasabada bırakıp kendi hayatına döneceğine ikna olduktan sonra dank etmişti.

Ama buradaydı işte.

Bu küçük kasabada.

Benim için.

"Vance *Reigns*?" diye mikrofona doğru güldü Garrett.

"Vance Reigns mi?" diye fısıldadı birisi.

"O da kim ya?"

"Sond'u oynamıyor mu o?"

Garrett sırıttı ve bu, yumruklayarak kendini beğenmiş suratından silmek istediğim türden yavşak bir sırıtıştı. "Burada ne arıyorsun, dostum? Bizim gecemizi de mi mahvetmeye geldin?"

Vance'in mavikantaron gözlerinden tehlikeli bir bakış geçti. Kollarını sıvamaya başladı. "Senin Garrett olduğunu varsayıyorum?"

"Evet ve senin burada olmaman – *ahh*!" İlk yumruktan kaçınıp geriledi. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Seninle lokantada ilk karşılaştığımda yapmam gerekeni," dedi onu tekrar yakalamaya çalışıp üzerine giderken. Bir dakika – lokantada mı? Yani daha önce karşılaşmışlar mıydı? Ağzım kocaman açılmış hâlde onlara baktım, şey – sanırım dövüşürlerken diyebilirim? Ama bu bir dövüşten ziyade daha çok... şey. Birbirlerini tekmeleyip yumruklamaya *çalışıyorlardı* ama aynı zamanda

kendileri tekme ya da yumruk yemek istemiyorlardı o yüzden ikisi de birbirlerine vurmayı başaramıyordu ve hiç de beklediğim gibi bir şey değildi.

Biraz da acınasıydı.

İki çocuk benim için dövüşüyorlardı ve ben etkilenmemiştim bile.

"Tamam, tamam, bana bir dakika ver," dedi Garrett, Vance'i ittirerek. Vance de saçlarını düzelterek biraz geriledi. "Biliyor musun, beni şaşırttın. Buraya gelmeni beklemezdim."

"Kendimi de şaşırttım."

"O zaman belki de burayı *terk etmelisin*!" Garrett üzerine atladı ve Vance'i hazırlıksız yakalayıp saçlarından yakaladı. İçeceklerin bulunduğu masaya doğru devrildiler, yanına tosladılar ve masayla birlikte yere kapaklandılar. Refakatçiler, olanları seyreden öğrencilerin arasından olay yerine gitmeye çalışıyorlardı ama hiçbiri zamanında yetişemeyecekti.

"Bunu durdurmalı mıyız?" diye sordu Annie.

"Bilmem. Ben sanki Vance'i tutuyorum," diye cevapladı Quinn düşünceli bir edayla. "Rosie'yi olduğu gibi seviyor ve ona kocaman bir *kütüphane* hediye etti."

"Evet ama belli ki ona güvenmiyor."

"Ama Garrett da birini eziklemenin flört etmek olduğunu sanıyor," diye cevapladı Quinn.

"Of, karar vermek zor gerçekten."

Kalabalığa baktım. "Bu *saçmalık* ya," diye mırıldanıp kendimi çektim. Sonra da ileri çıkıp, ayağa kalkarken Garrett'ı omuzlarından yakaladım. "Hey, göt herif."

Döndü ve yüzü öfkeyle kasıldı. Smokinin yanına bir mini donut yapışmıştı. "Burada yüzünü göstermeye *cüret*..."

Babam bana bir sürü şey öğretmişti. İlk bisikletime binmeyi. Beşli ölçüyü kullanmayı. Kitapları, kütüphane raflarından aldığım yere bırakmayı.

Annemse bana yumruk atmayı öğretmişti. Başparmak dışarı, parmaklarını bük, tüm vücudunla omzunu geriye at ve...

Doğrusunu söylemek gerekirse, burnunu Kuzey Kutbu'na doğru ayarlamadan önce onu uyarmalıydım ama modellik mesleğindeki geleceğini karartma konusunda gözümü kırpmayacak kadar sevmiyordum onu. Yumruğum yüzünde patladı. Burnundan bembeyaz smokininin önüne kan fışkırırken Garrett geriledi.

Acıyla tıslayarak elimi salladım. Annem yumruk atmanın bu kadar *canımı yakacağını* söylememişti.

Garrett küfrederek burnunu tutuyordu. Önce bana, sonra da yanımda darmadağın hâlde duran Vance'e ters ters baktı. "Onda olup da bende olmayan ne var?" diye sordu.

"Hayırdan anlama yeteneği," dedim, sonra da cesaretimi toplayıp kalbimi kıran oğlana doğru döndüm. "Ama balomu böldüğü için iyi mazereti olsa iyi olur."

VANCE

Panik boğazımdan yukarı tırmandı. Öfkeliyken kesinlikle çok *korkutucu* oluyordu. Kaşlarının alnını kırıştırarak çatılışı, yaya benzeyen dudaklarının olabilecek en küçümseyici ifadeyle somurtması. Buradan gitmeliyim diye düşündüm ama içeri girdiğim yan çıkıştan gerisingeri –tercihen *koşmadan*– çıkmak için dönerken Rosie giydiği o güneş kadar güzel elbiseyle –*Yıldızsız Taht*'ın üç yüz kırk yedinci sayfasında Amara'nın giydiği elbisenin de bu renk olduğunu hayal ediyordum– bana döndü.

Boğazım kasıldı ama, "Özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim..." demeyi başardım.

"Özür dilemeye devam et. O videoyu benim sızdırmadığımı biliyorsun. Öyle bir şey yapmam."

Yüzümü buruşturdum. "Biliyorum. Buraya bu yüzden geldim. Özür dilemek için. Seni kendimden uzaklaştırmamalıydım. Sana güvenmeliydim."

"Evet," dedi, "bana güvenmeliydin."

Bakışlarımı yere çevirdim çünkü tüm arkadaşlarının bana baktığını hissedebiliyordum, aslında beni bu kadar rahatsız etmemesi gerekse de fısır fısır beni yargıladıklarını duyabiliyordum. Sonuçta L.A.'deki hayatım da böyleydi. Ama burası L.A. değildi.

"Özür dilerim," dedim, "ve bunun yetmeyeceğini biliyorum ama gitmeden sana gerçeği söylemek istedim." Ve derin bir nefes aldım. Parmaklarım titriyordu. Her şey titriyordu. "Artık kitap okumak hoşuma gidiyor çünkü okuduğum her kelimede zihnimde senin sesini duyuyorum, o kütüphanedeyken bu kadar mutlu olman hoşuma gidiyor, bu kadar inatçı olman hoşuma gidiyor, senin yanındayken daha iyi biri olmaya çalışmak istemem hoşuma gidiyor ve bir hata yaptığımda huyuma gitmemen hoşuma gidiyor..."

"Sadede gel," diye lafımı böldü kızıl saçlı biri ve yanındaki turkuaz saçlı kişi de ona ters ters bakıp karnına bir dirsek attı.

"İşin aslı şu," dedim ve boğazımdaki yumruyu yutkundum. Bu neden daha önce yaptığım her şeyden çok daha zor geliyordu? "İşin aslı şu – buraya geldim çünkü seninle dans etmek istiyorum. Bir kereliğine. Kendim olarak. Maske olmadan, sahte aksanlar olmadan, rol yapmadan ama şimdi bunları söyleyince bunun ne kadar şımarıkça bir istek olduğunu anlıyorum, ben de sadece – ben aptalın tekiyim, Rosie. Ben bir aptalım ve seni seviyorum, hayır dersen anlarım ve bir daha seni rahatsız etm–"

Bir parmağını dudaklarıma yerleştirdi. Etrafımızdaki herkes fısıldaşmaya başladı. Göz ucuyla, bizi dikkatle seyreden babasını gördüm. Rosie'ye, aradığım türde bir hikâye olduğunu söylemek istiyordum, bir parçası olmak istediğim türden bir hikâye.

Çok ama çok fazla hem de.

Ve buradaydım, loş bir spor salonunun ortasında durmuş, beni kendi hikâyesinde hâlâ istediğini umuyordum.

Parmağını dudaklarımdan çekti, iki eliyle yüzümü tuttu ve gülümsedi.

ROSIE

"İŞTE BURADASIN," DEDİM.

Başını yana eğip elime yasladı. "İşte buradayım," diye tekrarladı ve gözlerini sımsıkı kapattı. Başparmağımla yanağından akan bir gözyaşını sildim. Ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi göğsü titredi.

Ah, seni aptal oğlan.

Ona gelip benimle konuşması gerektiğini söylemek istiyordum. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Ona onu affettiğimi ve can sıkıcı da olsa beni korumaya çalışmış olmasını tatlı bulduğumu söylemek istiyordum, gerçi aynı zamanda kendimi koruyamayacağımı düşündüğü için karnına tekmeyi geçirmek de istiyordum.

Ama bu kelimelerin hiçbiri şu an için uygun gelmiyordu.

"Beyefendi! Bakar mısınız, biletiniz yok, buraya giremezsiniz," dedi telaşlı ebeveynlerden biri, nihayet öğrenci kalabalığının arasından geçip yanımıza gelebilmişti. "Nazikçe burayı terk etmenizi istemek durumundayım."

Vance'e şaşkınlıkla baktım. "Buraya *izinsiz* mi girdin?"

"Biletim yoktu," dedi utana sıkıla.

"Beyefendi," diye tekrar denedi ebeveyn.

"O benim randevum," dedim ve onun bir bileti olmadığını

tekrarladığında da elbisemin muhtemelen ikinci en iyi kısmı olan gizli cebinden fazladan satın aldığım bileti çıkardım. Elbisemin en iyi kısmı yakasıydı. Çünkü kesinlikle, *şüphesiz* Vance'i gizlice oraya bir bakış atarken yakalamıştım. "Biletini unutmuş."

"*Randevusu* mu?" diye mırıldandı birisi.

"Vance Reigns mi?"

"Ama kızı o ayartmamış mıydı?"

"Ona Stockholm Sendromu'nu kim açıklayacak?"

Ebeveyn, bileti alıp yarısını yırttı ve pis pis bakarak geri kalanını bize uzattı. Vance biletin diğer kısmını aldı mı bilmiyordum çünkü onun burada olduğuna hâlâ inanamıyordum.

"Özür dilerim," dedi, yumuşak ve kendinden emin olmayan bir sesle, "dün için. Güvenini tekrar kazanmam gerekeceğini biliyorum ve bunun kolay olmadığının da farkındayım ama... bunu denememe izin verir misin? Ya da denemeye başlamama? Ya da..."

"Vance," diyerek lafını böldüm ve bana tereddüt dolu bir bakış attı, sonra onu kravatından yakalayıp kendime doğru çektim. "Amara olsa ne yapardı?"

Ve onu Yuvaya Dönüş Balosu'nun yıldıza benzer ışıkları altında öptüm.

ROSIE

ALTI AY SONRA.

İki filmi arka arkaya izlemek için mükemmel bir geceydi. Gökyüzü açık, yıldızlar parlaktı ve hava, arkadaşlarınızla bir battaniyenin altına sığınıp plastik bir kutudaki peynir ve sıcak *pretzel*le *nacho* yiyecek kadar soğuktu. Quinn'in kamyonetinin kasası açık sinemanın tam göbeğine park edilmişti, *Yıldızalanı* ve *Yıldızalanı: Rezonans*'ı arka arkaya izlemek için mükemmel bir yere.

"Umarım film iyidir ya," dedi Annie, Quinn'den bir *nacho* çalmak için uzanırken.

"Hiç baskı falan hissetmedim şimdi," diye mırıldandı Vance, battaniyeyi etrafımıza daha sıkı sararak. Titriyordu. "Burası çok soğuk – açık hava sinemalarının *neresi* popüler bu kadar?"

"Şımarıklık yapıyorsun yine," diye hatırlattım ona ve kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra yanağını omzuma dayadı. "Ve eminim film de şahane olmuştur."

Bunu sırf Darien Freeman ve Elle Wittemer'la birlikte bir kamyonetin kasasında oturduğumuz için söylemiyordum ki öte yandan kesinlikle onlarla bir kamyonetin kasasında oturuyorduk. Onlara gözlerimi dikmemeye çalışıyordum ama açıkçası nasıl bakmadan durabilirdim ki? Darien Freeman gelmişti! *Elle*'le birlikte! Ve el ele tutuşuyorlardı! Basında tekrar bir araya geldikle-

rine dair herhangi bir haber çıkmamıştı ve bu gece Annie'nin bu soruyu sormasını birkaç kez engellemiştim ama açıkçası ben de merak ediyordum.

"Jess neden gelemedi?" diye sordu Elle.

Imogen gözlerini devirdi. "Sanki onu bilmiyorsun," dedi. "Kız arkadaşının bu hafta sonu Chicago'da düzenlenen sergisine yardım ediyor." Çantasından bir paket Twizzler çıkardı, paketi açtı ve bir parçasını Ethan'ın ağzına tıktı. "Burada hiç Pokemon yok, bebeğim."

"Biliyorum." Ethan iç geçirdi. "Sanırım artık sizlerle sohbet etmem gerekecek."

"Ne *yazık*," diye hemfikir oldu dalga geçerek.

Açık hava sinemasının ön kısmındaki devasa ekran canlandı ve animasyon bir patlamış mısır ekrana geldi.

"Aa, başlıyor!" Annie, Quinn'in bacağına vurup Darien'a döndü, "Radyoyu aç!"

Darien arkasına uzanıp radyonun tuşunu çevirmeye başladı. Darien radyoyla uğraşırken ben de arka cebimden bir mektup çıkarıp Vance'e uzattım. Şaşırarak o da bana katlanmış bir kâğıt uzattı.

"Aa, sen de mi?" diye sordum ve kâğıtları değiş tokuş ettik.

Önce o benimkini açtı. Nefesi kesildi. "Kabul edildin mi?"

"Tam burslu," dedim gülümseyerek. "Kız arkadaşın NYÜ'de İngilizce bölümüne girdi."

"Seninle gurur duyuyorum." Gülüp alnımı öptü. "Şu inek kafanın bir şeylere yarayacağını hep biliyordum."

"Hey! Arada ziyaretime gelmeni beklerim."

"Ziyaret mi? Üvey babamın SoHo'da bir dairesi var. Doğrudan oraya taşınabilirim. New York City'de yaşamayı hep istemişimdir."

Gözlerimi devirdim. "*Öf*, siz zengin çocuklarının ne kadar ballı olduğunu hep unutuyorum."

Karnına dirseğimle şakacıktan vururken güldü ve elimde tuttuğum katlanmış kâğıdı işaret etti. "Sıra sende."

Parmaklarım beklentiyle karıncalanıyordu. Bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama bir fikrim vardı... internetteki dedikodular doğruysa, Vance bir süre beni ziyarete gelemeyebilirdi. Kâğıdı açtım. Başta senaristin ismini gördüm, sonra da logoyu. Bir senaryonun ilk sayfasına benziyordu. Ama hangi senaryo olabilirdi ki bu?

Sonra da başlığı gördüm.

YILDIZSIZ-

Hızlı bir nefes aldım.

"Öf, az sessiz olsanıza!" diye şikâyet etti Annie, ben sayfayı saklamaya çalışırken. "Sizin yüzünüzden fragmanları kaçıracağız."

Vance bir parmağını sırıtan ağzına getirdi ve ben de kafasıyla omzunun arasındaki boşluğa yerleştim. "Bu hikâyedeki kötü adamın epey iyi olduğunu duymuştum," diye mırıldandı kulağıma ve sırıtmaya başladığımı hissettim.

"Bir devam filmine layık olacak kadar mı?" diye sordum.

"En azından bir kefaret hikâyesine layık olacak kadar."

Darien doğru kanalı bulana kadar hoparlörlerden karıncalanma sesi geldi ve ardından *Yıldızalanı*'nın coşkulu müziği *boom box*tan duyulmaya başladı. Projektör yıpranmış sahneye yıldızlar yansıtıyor, bu yıldızlar birer kozmosa dönüşüyor ve bizi imkânsız bir dünyaya çekiyordu ve ben şunu düşünüyordum...

Anne, haklıymışsın.

Bu, benim hikâyemin sonu değil. Başlangıcı.

Tomurcuğuma,

Bu daha hikâyenin başlangıcı,

sonu değil.

Sevgilerle,

Annen

"Şimdi ne olacak, *ab'blena*?"

Amara yıldızlardan ve gökyüzünden oluşan imkânsız genişliğe bakıyor; gidilecek çok yer, keşfedilecek çok dünya var. Carmindor'un *Prospero*'su gökyüzünde hızla ilerliyor, Federasyon'un uzak köşelerinden birinde başka bir hedefi var. Onunla birlikte, Amara'nın kalbinin küçük bir parçası da gidiyor ama aynı zamanda kalbinde yer de açıyor.

Yeni insanlara.

Yeni aşklara.

Yeni imkânsızlıklara.

"Evren geniş," diye cevaplıyor topukları üzerinde dönerken ve gözlem güvertesinin karanlığında bile, Ambrose'un sarı-beyaz saçları, yıldızışığından bir taçmışçasına parıldıyor. "Ve benim hükmetmem gereken bir krallık var."

Ardından bir parmağını, Ambrose'un üniformasının düğmelerinden birinin arkasından geçirip onu kendine çekiyor. Ambrose sarışın kaşını havaya kaldırıyor. Amara parmak uçlarına kalkıp Ambrose'un kemikli çenesine bir öpücük konduruyor.

Ambrose soruyor, "İstikamet neresi, Prensesim?"

"Yıldızlar."